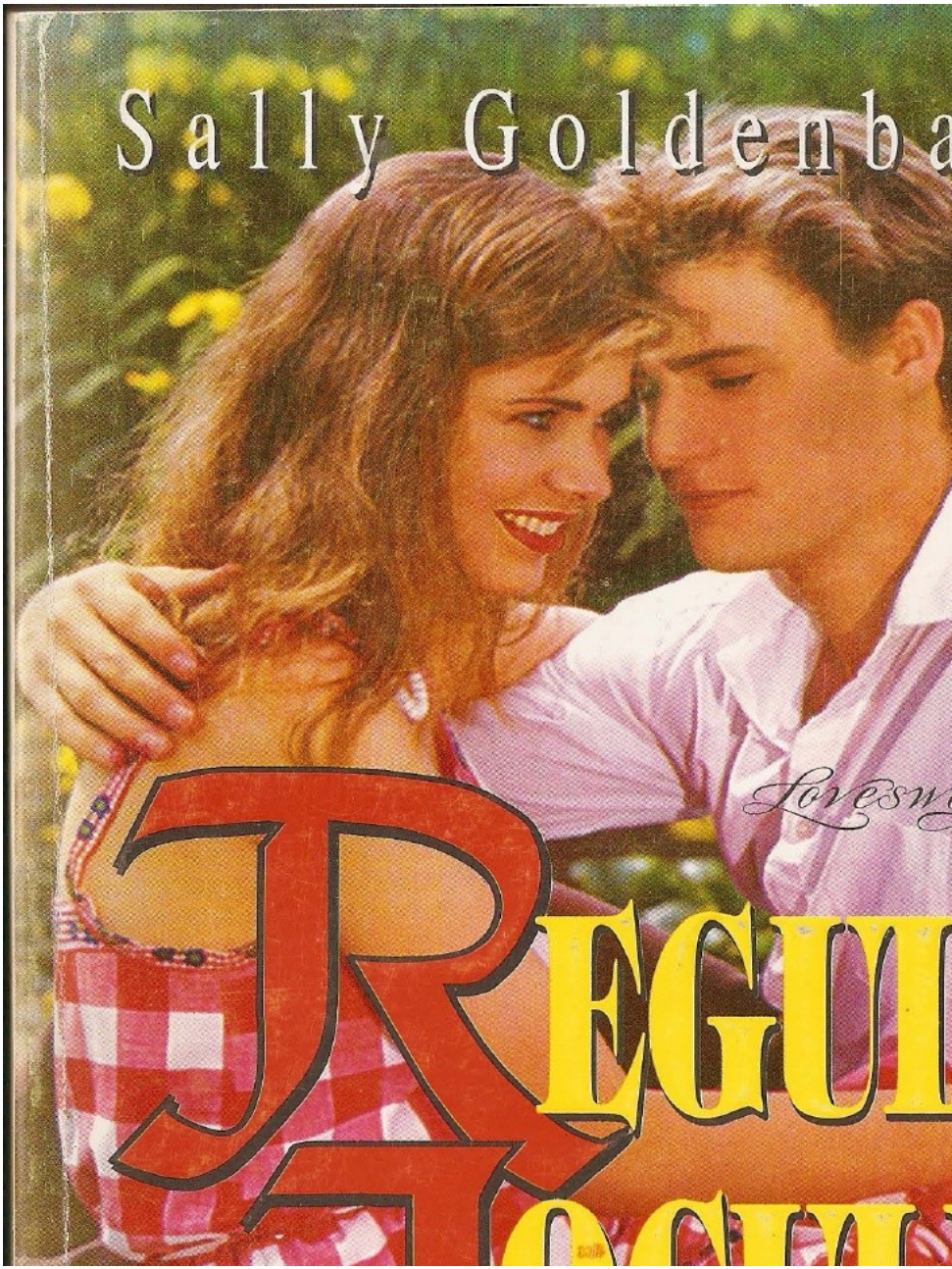
Sally Goldenba
Lovesw
REGUL

Brittany recunoştea că atingerile lui Sam o făceau să-şi piardă capul şi că promisiunile lui, de a-i săruta fiecare buclă, îi făceau sângele să fiarbă, dar putea ea iubi un bărbat care-şi făcea vise despre lume, dar care nu avea o casă, un loc al lui? Sam o făcuse să-l dorească, dar trecuse vremea jocurilor.

Până să-l întâlnească, ea trăise după anumite reguli. Cum ar fi putut să o convingă Sam că regulile sunt făcute pentru a fi schimbate?

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corector: GEORGETATOMA

ISBN 973 – 950

Capitolul 1

Sam Lawrence se ridică de pe scaunul Queen Arme şi silueta sa suplă se îndreptă spre şemineu. Flăcările săltăreţe făceau bine picioarelor lui amorţite din cauza aşteptării prea îndelungate. Se gândea la teancul de lucrări neglijate, îngrămădite pe biroul lui şi la comanda familiei Winters. Munca putea fi dură pentru un timp.

S-ar fi putut să nu aibă vreme pentru a termina lucrarea şi uită chiar şi de articulaţiile lui, limpezindu-şi mintea. Îşi mişcă uşor capul şi zâmbi.

— Ei bine, spuse el, mutându-şi privirea insistentă de la un membru al familiei la altul. Avem nevoie să fim împreună de

câteva ori pentru a înţelege aceste anecdote şi poveşti ce dau viaţă focului. Şi în afara întregii familii şi a tuturor prietenilor, voi avea nevoie de unul dintre voi să lucreze aproape de mine pentru a mă asigura că sunt pe drumul cel bun.

Chiar şi atunci când, într-adevăr, era serios, ca şi acum, vocea pătrunzătoare a lui Sam stârni un hohot de râs.

El zâmbi încurajator.

— Informaţiile vor veni. Uneori îţi ia puţin timp ca să afli ce doreşti.

— Să afli ce doreşti? răsună vocea lui Katherine Winters, cu un ton puţin ascendent.

— Dar nu vă faceţi griji, doamnă Winters, vor veni. Întotdeauna este aşa.

Îi aruncă o privire fugară bătrânei doamne, un zâmbet de satisfacţie atrăgător, apoi îşi băgă mâinile în

buzunarele pantalonilor săi de catifea reiată şi se întoarse către poliţa căminului din lemn de mahon sculptat.

„Sigur va fi aşa“, se gândi el.

— Oricine prosperă prin afacerile lui Gordon Winters are o viaţă colorată… nu-i aşa?

Sam îşi frecă barba nerasă, care părea să fi apărut odată cu sosirea lui în casa generoasă şi încântătoare a familiei Winters, aproape cu o oră în urmă.

— Desigur, desigur. Brittany Ellsbeth va fi aici în curând, spuse doamna Winters. Ea îşi înălţă încrezătoare sprâncenele subţiri şi se uită cu o privire insistentă la ceilalţi, asigurându-se că are situaţia sub control.

Sam observă că nimeni nu părea să dorească să schimbe hotărârea celui mai vârstnic membru al familiei Winters.

— Brittany întotdeauna are de spus o

mulţime de povestiri, adăugă doamna Winters încântată. Vei vedea, domnule Lawrence. Imediat ce va ajunge aici…

— Dacă ea nu va sosi acum, mamă, va veni data viitoare. Sara Winters Hancock zâmbi către mama ei. Ştii cum este Brittany. Are tendinţa de a se implica în multe probleme, dar uneori uită de ele.

Doamna Winters stătea jos cu mâinile ei subţiri şi fragile împreunate pe genunchi în timp ce-i răspundea fiicei sale proaspăt căsătorite cu acelaşi zâmbet:

— Da… da, Sara, într-adevăr, nu-i aşa? Se uită spre Sam. Sunt toate animalele acelea, înţelegi… Poate îi mai acorzi câteva minute.

— Bine.

Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi privi în jos spre carnetul de notiţe gol. Făcu câteva mişcări încercând să

scape de oboseală.

Apoi zâmbi spre Katherine Winters şi spuse:

— Da, desigur, doamnă Winters. Dacă nu sunteţi prea obosită îi vom mai acorda puţin timp. Poate ne vin mai multe idei în timp ce o aşteptăm.

— Da, sunt sigură că putem, îl aprobă doamna Winters şi Sam putu observa cât de încântată era că-şi putea aştepta fiica, care întârziase aproape o oră.

Sam de obicei nu era prea darnic în acordarea timpului, cu excepţia nopţilor când avea probleme, şi nu rezista mult peste ora nouă. Ca şi acum. Şi-a înăbuşit cu mâna un căscat şi şi-a strâns picioarele. Apoi s-a întors la afaceri.

Sprâncenele lui subţiri erau ca o linie deasupra ochilor atunci când se uita la Sara, la soţul său Michael, care era

solicitatul mire, niciodată îndepărtându-se prea mult de Sara. Mâinile lor se găsiră una pe cealaltă pe perna de pe canapea şi Sam îşi dădu seama că ei erau la fel de doritori ca şi el să meargă acasă. Probabil mai mult decât el; decise asta arborând un zâmbet asimetric.

Aceşti membri ai familiei Winters erau o pereche drăguţă. Nu ştia exact la ce să se aştepte atunci când subiectul era Gordon Winters. Marea majoritate a clienţilor lui erau oameni ce se situau pe o treaptă socială mai joasă. La naiba, jumătate din comenzi erau favorabile prietenilor şi niciodată nu i-ar fi înşelat!

Dar de data aceasta putea fi important. A încercat să înveţe ceva despre familie din paginile societăţii, dar după o privire fugară a renunţat la hârtii şi idei. Nedrept. Nimeni nu era aşa de liniştit ca un

comentator. Aceştia erau oameni buni, dar nu liniştiţi în cele din urmă. Acum, dacă măcar ar fi putut să le stimuleze imaginaţia…

— În regulă, oameni buni, toată lumea este gata? a strigat Sam. Gordon junior şi-a trecut mâinile deasupra capului.

— Pune-ne mai multe întrebări. Vom interveni noi cu ceva. A zâmbit încurajator. Sam a schiţat o mulţumire şi se uită în jos la hârtiile sale cu notiţe în timp ce-şi frecţiona uşor ceafa.

— Să ne întoarcem la hobby-uri!

Şi-a aruncat o privire asupra camerei şi şi-a pătruns auditoriul cu privirea sa insistentă ca şi cum oboseala ar fi dispărut şi spectacolul lui Sam s-ar fi terminat.

— Hobby-urile sunt o sursă importantă de informaţii. Îţi pot spune multe despre o persoană. Acum gândiţi-vă cu toţii, ce face

domnul Winters în timpul său liber?

— Aţipeşte.

— Munceşte.

— Pescuieşte.

Sam se gândi cu disperare la ultima afirmaţie şi schiţă o exclamaţie ca să menţină discuţia aprinsă.

— Pescuieşte. În regulă, oameni buni, acum noi gătim. Poveştile cu peşti sunt grozave şi fiecare pescar are câteva asemenea poveşti ciudate, care îţi încreţesc părul şi-ţi ridică sprâncenele.

Şi-a împins cu mâna firele de păr subţiri, de pe frunte şi a zâmbit cu anticipare.

Sara îşi schimbă poziţia picioarelor cu mare atenţie şi se uită la fratele ei.

— Gordie, eu cred că tu ştii mai multe despre acest subiect decât mine. Mie niciodată… ei bine, mie niciodată nu mi-a plăcut prea mult pescuitul. Gordie şi-a

împreunat degetele sub bărbie într-o concentrare profundă.

— Sigur, sigur. Ei bine, să vedem. Cred că a plouat într-un an şi s-a întors mai devreme.

Se uită spre mama lui. Katherine Winters oftă, sprâncenele sale subţiri se împreunară şi-i evidenţiară pielea de pe frunte, care era încă frumoasă. Şi-a ridicat capul şi a privit spre Sam.

— El… el pescuieşte cu Brittany.

Speranţa renăscu în Sam.

— Oh!

Ar fi trebuit să ştie. Sigur, el pescuia cu Brittany aşa cum călărea cu Brittany şi explora vechile muzee maritime cu Brittany. Şi, din nefericire, asta era tot ceea ce Sam Lawrence cunoştea deocamdată despre odrasla lui Winters. Cum dracu’ bănuia el că va schiţa o idee în

jurul vieţii unui astfel de om dacă nu pescuise niciodată pe ploaie?

Sam se uită prin cameră pentru a douăzecea oară în noaptea aceea şi-şi sorbi băutura dintr-o singură înghiţitură. Trecându-şi o mână prin păr, el îşi îndreptă atenţia spre şemineu.

— Ei bine, oameni buni, unde naiba este Brittany?

Katherine Winters a reacţionat atât de brusc la cuvintele neaşteptate, încât vinul ei de Xeres s-a vărsat peste marginea frumosului cristal Waterford şi i-a pătat rochia de mătase neagră.

— Oh, dragă, a murmurat.

Sam a zâmbit drept scuză.

— Îmi pare rău, a fost o zi lungă.

— Nu vă faceţi griji din cauza asta, domnule Lawrence, a spus Sara. Problema este că Brittany este ocupată câteodată,

înţelegeţi, şi-i este aţinută calea de alte preocupări urgente. Dar întotdeauna apare, mai devreme sau mai târziu…

O rafală de vânt şi bufnitura uşii uriaşe din holul din faţă a oprit cuvintele profetice ale Sarei.

Brittany Ellsbeth Winters s-a năpustit în cameră cu obrajii rozalii din cauza frigului şi cu ochii ei verzi scânteind fermecător.

— Bună tuturor! îmi pare rău că am întârziat.

Şi-a lăsat geanta la uşă, apoi s-a aplecat şi şi-a îmbrăţişat mama călduros.

— Brittany, scumpo, începusem să mă îngrijorez din cauza ta. Brittany a atins, în treacăt, cu mâna obrazul palid al mamei sale şi a certat-o cu afecţiune:

— Tu ştii mai bine decât toţi că nu trebuie să te îngrijorezi din cauza mea, mamă! Ştiu că mesajul tău spunea „urgent“, dar

lucrurile niciodată nu au fost conform planului zilei acesteia. A fost cea de-a optzeci şi cincea aniversare a lui Jerry Fitzgerald, poţi să crezi? Şi este la fel de vioi ca tine şi ca mine. A vrut să-i aduc o parte din animale la Elms Senior Citizens Home, pentru petrecere, aşa că…

Brittany s-a oprit brusc, deoarece şi-a ridicat capul să le zâmbească şi celorlalţi din familie. În schimb, expresia ei a murit deodată sub privirea insistentă şi amuzată a unui străin înalt şi subţire, braţul lui fiind pus la întâmplare pe poliţa căminului. Zâmbetul lui leneş părea să încălzească aerul dintre ei.

— Oh, bună. Îmi pare rău, nu te-am văzut stând acolo.

Un zâmbet încurcat i-a a atins colţurile gurii. Cine era persoana asta? S-a uitat la umbra bărbii lui, ascunzând o bărbie

puternică şi pătrată şi a zâmbit în sinea ei. El arăta atât de… ei bine, puternic şi simplu. Şi părul lui cârlionţat peste marginile puloverului. Mama trebuie să-l considere hippie! Şi-a întins mâna şi a făcut un pas spre străin.

— Nu mi-am dat seama că avem un musafir. Eu sunt Brittany Winters.

— Fiica risipitoare, a murmurat Sam, apoi înaintă îndrăzneţ să-i ia mâna subţire într-a lui. Avusese dreptate doar într-o singură privinţă: viaţa lui Gordon Winters avea culoare în ea. Dar a greşit al dracului despre cum şi-a imaginat-o pe Brittany până în momentul acesta.

El ştia din dosarul familiei că ea era prima născută, douăzeci spre douăzeci şi unu, dacă îşi amintea corect, deşi părea mai tânără. Şi femeia luminând camera din jurul lui nu era o bijuterie de argint a

societăţii, cum se aştepta, l-a inhalat parfumul pur şi seducător şi a simţit durerea de la umeri începând să dispară.

Nu, aceasta nu era o fată răsfăţată, nu cu zâmbetut acela sfios, ca adierea cerurilor albastre şi a florilor sălbatice. Înghiţi greu. Era o persoană gingaşă, cu o încurcătură de bucle subţiri, răsucite, cu tente de auriu şi roşcat. Era încântătoare.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Brittany Winters.

— Te cunosc? zâmbi şovăitor Brittany.

Lăsându-şi capul pe spate, ea privi insistent la chipul său aspru.

Ce întrebare prostească, se gândi ea. Această figură nu ar fi putut-o uita aşa de uşor.

— Tu eşti?…

— Sam Lawrence.

— Oh! Privirea ei insistentă continuă să-i

exploreze figura care nu se potrivea cu această casă decorată elegant.

Ea vorbea încet, cu o voce puţin încordată.

— Ei bine, bună, domnule Lawrence.

Repede ea îşi luă mâna din mâinile lui şi strânse pumnii. Asprimea degetelor lui rămăsese caldă şi ca o furnicătură pe pielea ei.

— Brittany, interveni vocea Sarei, domnul Lawrence este aici pentru a ne ajuta în legătură cu darul pentru pensionarea tatii.

— Darul pentru pensionare… a repetat Brittany, încă nelămurită de prezenţa lui Sam acolo. Se uită în grabă prin cameră. Unde este tata?

Doamna Winters se înclină uşor în scaunul ei, apoi zise:

— Este la Boston, dragă, să rezolve o problemă, în legătură cu fabrica. De aceea am ales această seară pentru a ne întâlni

cu domnul Lawrence. A venit cu o propunere interesantă pentru cadoul lui Gordon.

— Oh, înţeleg, spuse Britanny, dar neînţelegând în cele din urmă. Cu ce fel de dar ar fi putut Sam Lawrence să-i ajute? Ei, asta-i bine. Dumnezeu ştie că tata merită un dar frumos. Când se întoarse spre Sam, ea îi observă ochii atât de căprui şi de clari, încât, păreau că privesc înăuntrul ei. Se cutremură. Lucrezi pentru tata?

— Oh, nu, dragă, răspunse repede doamna Winters. Domnul Lawrence a aflat despre calitatea lemnului fabricii noastre şi execută cadoul. Ea zâmbi cald, apoi îşi mişcă fruntea albă şi se uită la Sam. Domnule Lawrence, cred că dumneata poţi explica totul mai bine.

Sam înclină afirmativ din cap spre doamna

care era adevăratul motiv pentru care el n-a plecat mai devreme. Apoi îşi mută atenţia spre singurul lucru care-l determinase să rămână în cele din urmă: domnişoara Winters.

Brittany se lăsă într-un scaun de lângă şemineu şi-i ură bun-venit celui ce urma să ajute firma. Când se uită în sus, spre Sam, privirea ei se plimbă de la cizmele lui bine purtate spre faţa lui. Ştia că nu l-a văzut vreodată în întreaga viaţă, dar deocamdată o încerca un sentiment ciudat de legătură, de asociere, care o agita puţin. Ce se întâmpla? Şi cine era el? Sam Lawrence arăta ca şi cum ar fi fost mai potrivit pentru a escalada Munţii Washington, nu pentru a executa un cadou de pensionare.

— Te rog, continuă domnule Lawrence, îl îndemnă ea.

— Bine, a aprobat Sam, apoi îşi băgă din nou mâinile în buzunare şi privi dansul flăcărilor din afara ochilor lui Brittany.

Sau focul începea acolo?

— Ei bine, începu el să vorbească rar, privirea lui fiind aţintită asupra chipului ei, aşa cum le-am spus şi celorlalţi, nu va fi un cadou obişnuit sau o privire de ansamblu asupra unui anumit tip de cadou de pensionare.

— Bine, tata nu este un om obişnuit, zâmbi Brittany, dar, cu toate astea era pusă în încurcătură. Era un lucru serios, nu ceea ce ea se aştepta de la un om cu trăsături neregulate, cu umbra unei bărbi şi cu o licărire de ticăloşenie în ochii lui.

Sam simţi aluzia de politeţe care se instală în vocea ei şi continuă să se alăture jocului liniştit pe care-l jucau unii cu alţii, reacţiilor nevorbite, subtile. Privind-o încă

insistent, se lăsă uşor în jos pe fotoliul cu brocart opus scaunului ei. Se înclină cu uşor, mâinile apropiate de genunchii ei, pe care aproape că-i atinsese în treacăt.

— Ceea ce firma mea pregăteşte pentru tatăl tău este ceva de-a gata, o poveste personală, un joc despre viaţa lui.

Surprinsă, Brittany se ridică, îşi mişcă puţin capul şi figura ei exprima o întrebare.

— Un joc?

Sam aprobă. Se uită la el atât de atentă, încât îşi uită chiar gândurile.

— Un joc despre domnul Winters – folosind viaţa lui – viaţa voastră. Ştiţi, ceva de genul „Aceasta este viaţa ta“, sub forma unui joc.

Brittany Winters era tăcută.

Sam zâmbi şi i se putu observa o gropiţă în obraz. Ei bine, acum aceasta ar fi putut

fi schimbarea care îi trebuia lui pentru a face lucrurile să meargă.

— Ai înţeles sensul, Brittany?

El o privea cu atenţie şi avu intenţia să se apropie mai mult şi să-şi alunece degetele în părul mătăsos care îi contura faţa şi-i evidenţia încordarea apărută brusc, care, acum, îi sublinia gura.

— Un joc despre viaţa tatălui meu? întrebă Brittany mirată.

— Nu-i o-idee bună, dragă? Placa este aproape gata, iar domnul Lawrence este aici pentru a aduna informaţii. Este un cadou frumos, zâmbi Katherine Winters. Acum vrei să ne spui ce părere ai, Brittany?

Brittany îşi mută privirea de la mama ei la Sam. Se gândea serios, dar evita.

— Un joc, ai spus?

Vocea ei era joasă acum, dar puţin

agresivă, observă Sam, iar strălucirea din ochii ei dispăruse.

— Da. Ce crezi despre această idee, r. Ittany?

Vocea lui era profundă şi totodată puţin familiară.

A stat pe loc pentru un timp, apoi s-a îndreptat spre foc, după care se întoarse uşor spre el.

— Este o idee nemaipomenită, domnule Lawrence, şi nu am obiecţii, dar nu sunt prea sigură că este un dar prea potrivit pentru pensionarea tatălui meu. Lui îi plăceau caii, pescuitul, cărţile, lucruri de genul acesta.

Zâmbi uşor, apoi se uită la mama sa. Ştia că Sam o urmăreşte.

— Deci, Brittany, nu-ţi place ideea?

— Una ca aceasta? Cuvintele au răsunat prea brusc. Nu, nu-i plăcea în mod special.

Şi ea ştia că era o reacţie instinctivă. Nu avea intenţia să jignească. Ceea ce oamenii fac în viaţa lor era o problemă personală şi în cele din urmă ea îşi păstra secretul vieţii sale pe această cale. A face un joc din viaţa cuiva nu i se părea corect. Era o idee unică pe care o aproba, dar nepotrivită. Şi, în afară de asta, tatăl ei nici măcar nu juca poker. Ce-i trebuia lui un joc? Nu era drept, îşi spuse ea. Acest Sam Lawrence era un străin cu ochi căprui, care trecea prin viaţa ei. Acest lucru era ceea ce o deranja.

— Nu, spuse ea prompt. Nu-mi place ideea.

Sam schiţă un zâmbet. Această fiinţă încântătoare avea ceva de duh. Acum nu era numai munca. Se mişca, la fel ca o apă curgătoare, atunci când Brittany era în preajma lui, deoarece el nu voia să

renunţe. Ochii lui şovăiau asupra chipului ei, în timp ce el îşi mişca gânditor maxilarul.

— Înţeleg, dar dacă îmi acorzi puţin timp, Brittany, ţi-aş putea explica totul mai bine.

Brittany se forţă să zâmbească şi-şi mişcă puţin capul. Apoi oftă adânc şi-şi scutură umerii. Şi-a dat seama că problema era hotărâtă deja, poate dinatnte de sosirea ei.

— Foarte bine.

Pentru ce lupta ea? se întrebă ea. Şi de ce apropierea lui Sam o deranja? De obicei lucrurile erau clare pentru ea; viaţa ei, ceea ce îi plăcea; ceea ce nu-i plăcea. Dar în această seară intrase ca într-o ceaţă deasă şi acest sentiment chiar o deranja.

— Hei, Britt, cred că va fi nostim, spuse mama ei. La ceva de băut. Şi-a scuturat capul.

— Nu mulţumesc. Trebuie să plec acum.

Se îndreptă spre uşă, sub privirea lui Sam. Lasă-mă să ghicesc dacă vrei să mă întrebi ceva.

— Nu sunt prea multe lucruri, Brittany dragă. Se uită înapoi la mama sa. Vocea lui Katherine Winters avea un ton ciudat şi o făcu pe Brittany să nu se simtă prea bine.

— Da, mamă?

— Domnul Lawrence are nevoie de cineva care să lucreze aproape de el, pentru a pune ordine în lucruri. Ar fi bine să-i dai o mână de ajutor, zâmbi Katherine Winters.

Brittany ezită. Era acelaşi zâmbet pe care îl folosise mama ei cu ani în urmă, când o anunţase pe neaşteptate că lucrurile erau aranjate pentru ca Brittany să-şi facă debutul în societate. Acesta a fost unul dintre momentele cele mai plăcute pentru Btittany, dar era puţin suspicioasă că trebuia să treacă pe locul secund. Oh,

măcar să fi rămas să-l ajute pe domnul Fitzgerald.

— Şi cum tu ai asemenea înclinaţii, a continuat mama ei, cu toţii am fost de acord că tu eşti alegerea potrivită pentru a-l ajuta pe domnul Lawrence să-şi creeze minunatul său joc.

Brittany îşi roti privirea şi se uită la Gordie şi la Sara. Ei îi zâmbiră. Apoi se întoarse către omul care intra în viaţa ei.

— Ce spui, Brittany?

Ea îşi muşcă atât de rău buza de jos, încât tresări. Se întoarse şi privi către mama ei, care încă mai zâmbea. Se grăbi să-i răspundă.

— Mamă, nu pot, am şi eu slujba mea. Dar ea ştia foarte bine că n-o ascultă nimeni. Le vorbea tuturor supărându-i, chiar dacă îi părea rău pentru acest lucru. Să se căsătorească şi să aibă copii aşa cum

făcuse Sara; aceasta era o ocupaţie. Sau să studieze pentru examenul final aşa cum procedase Gordie.

Sam era acum lângă ea, mâna lui sprijinindu-se pe umărul ei. Ea simţi un val de căldură.

— Hei, Brittany, eu te înţeleg. Dar chiar am nevoie de ajutorul tău. Sincer. Şi voi încerca să nu-ţi iau prea mult din timpul tău.

Privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât Brittany nu se putea concentra asupra vorbelor lui. Când el termină, în cele din urmă de vorbit, vocea ei era calmă şi hotărâtă.

— Oh, nu prea mă înţelegi, domnule Lawrence. Eu nu am timp de pierdut. Zilele mele sunt stabilite.

Ea îşi împreună mâinile la spate şi simulă un calm, pe care nu-l avusese până să

intre în casă. Ar fi politicos să-i ia mâna de pe umărul ei, ca să poată gândi clar?

Şi-a umezit buzele.

— Şi nu sunt chiar persoana potrivită să mă ocup de un joc. De obicei joc tenis, dar nu jocuri de conducere.

Ea râse.

— Niciodată când eram la colegiu, nu jucam bridge. Râse zgomotos.

— Ah, deci sunt jocuri care ţie nu-ţi plac, Brittany. Foarte bine.

Degetele lui se mişcară în cercuri uşoare pe umerii ei.

— Nu trebuie să le joci. Tot ceea ce trebuie să faci este să uiţi totul şi să mă ajuţi să aflu şi să aleg informaţiile. Să fii aici atunci când am nevoie de tine.

Pe Brittany o durea capul din cauza încercării de a se concentra la cuvintele lui, în locul pasiunii care dansa în trupul

ei. De ce aceste cuvinte simple sunau ca o propoziţie dintr-o înţelegere de afaceri? Unde urma să fie omul fin şi inteligent pe care ea avea să-l transforme peste câţiva ani? Era puţin obosită. Ziua fusese lungă… Ziua de naştere a celui mai vârstnic membru al familiei… Dorea să meargă acasă, să stea jos şi să bea un pahar cu lapte cald.

La naiba, de ce nu-şi lua el mâinile de pe umărul ei? îşi luă mâna de pe ea, dar ochii lui zâmbitori încă, erau fixaţi asupra ei.

Ea tremura. În cele din urmă, îi ghicise gândurile? Totul a fost doar o şmecherie ieftină.

Sam o simţi că tremură. Tremuratul avea nevoie de căldură…

Brittany se întoarse spre uşă.

— Acum, chiar trebuie să plec. Se uită de jur împrejur prin cameră. Sara şi Michael

se priveau unul pe celălalt; şi Gordie adormise fără să anunţe. Mama ei stătea nemişcată în scaunul regal, iar ochii ei erau pe jumătate închişi. În ceea ce-l priveşte pe Sam Lawrence, Brittany preferase să nu-l privească. Se îndreptă către mama ei şi o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău, mamă, dar chiar trebuie să plec. Maşina… Este răcoare şi ei sunt răspândiţi peste tot. Spike şi Dunkin. Oh, şi Harry…

Îşi puse un guler mare la gât, şi-l trase până îşi acoperi faţa.

— Harry? întrebă Sam.

— Un iepure, spuse ea repşde, apoi se îndreptă spre uşă.

— Brittany, dragă.

Vocea lui Katherine era atât de calmă, încât părea că vorbeşte în somn. Brittany se opri în faţa covorului oriental şi se uită

în sus. Se întoarse uşor şi se uită la ochii mamei sale. Putea auzi cuvintele înainte ca ele să fie spuse.

— Totul este pentru tatăl tău şi înseamnă mult. Katherine îi prinse mâna lui Brittany. Ştiam că pot conta pe tine. Întotdeauna pot, Brittany.

Brittany nu voia să creadă, sau să se uite la Sam Lawrence, nici să spună „la revedere”. Capul parcă i se învârtea, din motive pe care nu putea să le înţeleagă; o mai sărută încă o dată pe mama ei şi se pregătea să-şi ridice sacoşa.

Sam se înclină peste brocartul auriu de pe scaunul Queen Anne şi privi ca un şarpe curios. Se dezmetici, tocmai când Brittany dispăru pe uşă. Sam îşi dădu seama că nu era obosit deloc. Se simţea chiar în formă. Simţindu-i privirea insistentă Sam se aplecă spre Katherine Winters.

— Ei bine, domnule Lawrence, eu cred că am fundamentat lucrurile.

El zâmbi cu satisfacţie.

— Cred că aveţi dreptate, doamnă Winters. Femeia îl lăsă s-o ajute să se ridice de pe scaun.

— De asemenea, eu cred, tinere, că Brittany Ellsbeth va fi de partea noastră şi se va implica mai mult decât a arătat în seara asta.

Sam îşi lua haina.

— Sper că aveţi dreptate. Dumneavoastră vă cunoaşteţi fiica mai bine decât mine.

Se îndreptă spre uşă şi se gândi la ceea ce spusese doamna Winters. Când s-a întors, Katherine Winters stătea în aceeaşi poziţie, un zâmbet de satisfacţie punându-şi amprenta pe faţa ei.

O femeie minunată Katherine Winters, se gândi el, apoi spuse „noapte bună“ şi ieşi

pe uşă pierzându-se în noapte.

Capitolul 2

Sam auzi uşa trântindu-se în spatele lui. Poate dacă ar fi avut timp să discute cu Brittany, doar ei singuri, ar fi putut vedea o licărire în ochii ei verzi şi încântători.
Se uită în jur după vehiculul luminat acum de nişte raze slabe, care licăreau în noapte. În cele din urmă, tocmai când aleea ieşea în stradă, observă nişte faruri în partea dreaptă. Fără să se gândească vreo clipă, el sări la volanul maşinii sale, VW Rabbit, şi începu o serioasă urmărire.
În câteva clipe, Sam îşi dădu seama că urmărea un camion obişnuit. Se chinui din greu să vadă şoferul. Nu se putea… nu într-un camion… Dar, după o oprire la culoarea roşie a semaforului, cu două blocuri mai jos pe aceeaşi stradă, Sam îşi dădu seama că era într-adevăr Brittany

Winters. Zâmbi de satisfacţie şi dădu din cap. Era ca şi cum ar fi privit o fotografie Polaroid. Cu fiecare minut care trecea, Brittany se zărea mai clar, cu linii, umbre şi nuanţe bine definite. Se adăugau mai multe, dar Sam nu-şi dădea seama.

Dacă ea ar fi ştiut că este urmărită… Culoarea semaforului se schimbă şi camionul coti spre sud. Sam observă că ea conducea prudent.

Cu o mână pe volan, el se înclină puţin peste geam şi îşi netezi părul, apropiindu-şi gânditor sprâncenele.

De ce rezista ea jocului lui? Sau acest lucru îl ajuta pe el să-i facă ei probleme? Cel mai bine ar fi fost să-i spună că el este sigur şi inofensiv, că jocul ar fi putut fi grozav, că i-ar plăcea să lucreze alături de el şi – cine ştie? – chiar ar fi putut să devină prieteni.

Tocmai când cele două vehicule s-au oprit la culoarea roşie a semaforului, pe neaşteptate, Brittany deschise geamul, scoase capul afară şi se uită la maşina lui mică.

El dădu din cap în semn de recunoaştere şi o salută cu mâna, dar dintr-odată îşi dădu seâma că privirea ei era aţintită asupra lui. Pentru un timp, ea se uită la el. Apoi, când semaforul îşi schimbă culoarea în galben, el văzu urma unui zâmbet, ea apăsând pe acceleraţie şi virând în intersecţie.

El a urmărit-o, piciorul lui apăsând cu putere pedala de acceleraţie. Dădu din cap şi zâmbi de satisfacţie.

La dracu, nu a mai verificat motorul de cincisprezece ani. Ea coti după primul colţ şi intră pe o alee. El o urmări.

A găsi adresa lui Brittany Winters ar putea

fi la fel de greu ca atunci când ai găsit nisip în deşert.

De ce dracu' făcea el toate astea? Ar fi putut s-o sune mâine, să discute despre toate problemele într-un mod care s-o încânte şi care să schimbe lucrurile. Ar fi putut…

El se gândea la multe lucruri minunate, care i-ar fi creat probleme.

Când ieşi în şoseaua principală, zări din nou camionul lui Brittany.

Culoarea roşie apăru dintr-odată.

— La dracu, spuse Sam în timp ce trase maşina pe o parte a şoselei. Deschise fereastra şi scoase permisul de conducere pentru a i-l arăta ofiţerului.

— Periculoasă viteză, domnule! De ce, dacă aici este destul trafic – el se uită în lungul şi-n latul şoselei aglomerate – poate fi periculos.

Sam murmură un răspuns indescifrabil, apoi se uită la ofiţerul de poliţie şi la camionul care coti şi trecu încet pe lângă ei. Brittany făcu un semn cu mâna şi continuă să conducă.

El se uită după ea până când camionul se pierdu în noapte, apoi se întoarse către ofiţerul de poliţie şi zâmbi.

Ofiţerul îi zâmbi mirat.

— Marea majoritate a oamenilor nu reacţionează aşa de drăguţ. Ei sunt plini de scuze, că acest lucru n-o să se mai întâmple, sau că au soţiile bolnave acasă, sau gravide, sau orice altceva vrei tu.

Ofiţerul îi zâmbi lui Sam şi-i înapoie permisul.

— Nu, domnule ofiţer. Am condus cu viteză toată noaptea. Nu am nicio scuză. Este vreun telefon prin apropiere?

— După colţ, la numărul 7. Acum să fii

atent, ai auzit?

Ofiţerul se îndreptă spre maşina lui, şi-l lăsă pe Sam singur, să hotărască ce va face în continuare.

În lipsă de altceva, se gândea la Brittany. Se simţea din nou ca un puşti care se joacă la şcoală şi priveşte curcubeul!

Pe naiba dacă nu se simţea bine! Numărul de telefon al lui Brittany nu era în cartea de telefon, dar nu-i luă prea mult timp să afle ceea ce voia; apoi ieşi din nou în stradă, cotind spre dreapta pe o alee rezidenţială. Parcă maşina pe o stradă cu case vechi. Se duse la adresa de pe hârtie. 555 a Elery Lane. Adresa pe care o căuta era aceasta. Dar unde dracu' era ea?

Deodată zări o săgeată pe care scria 555 a. Sam urmări săgeata cu atenţie şi curiozitate.

Era o casă cu o structură masivă şi cu

scară interioară.
Sam parcă maşina şi urcă pe scări. Se opri în dreptul uşii pe care scria B. E. Winters. Locul era corect. Uşa nu putea fi deschisă de un bărbat.
Se hotărî să-şi încerce norocul şi ciocăni.
În cele din urmă Brittany stătea în uşă.
— Ce este? întrebă ea. Ce faci aici? Se înclină spre tocul uşii, ţinându-şi piciorul astfel încât să poată închide uşa.
— Îmi datorezi treizeci de dolari pentru amenda pe care am primit-o pentru exces de viteză, doamnă Winters. Ochii îi străluceau. Şi aşa pentru tine a fost o prostie să deschizi uşa fără să întrebi mai întâi cine este.
— Ai perfectă dreptate în legătură cu deschisul, în ceea ce priveşte amenda…
— M-ai supărat. Ştiai că poliţaii sunt acolo.

— Poate n-ar fi trebuit să conduci cu viteză prea mare.

El făcu un pas înăuntru, înainte ca ea să-i permită să intre. Câinele ei îi mirosi pantalonii, apoi se aşeză între ei.

— Domnişoară Winters, noi doi avem ceva de lămurit. Acum – el privi peste umărul ei, apoi zâmbi spre faţa ei surprinsă – putem discuta, aici pe hol sau lângă şemineul care se vede în cealaltă cameră?

Câinele dădu din coada lui băţoasă.

Brittany se răsti la el.

— Dunkin, fii cuminte. Se întoarse spre Sam şi făcu un pas spre el. Nu am despre ce discuta cu tine.

Inima ei începu a bate cu putere şi aveai impresia că este bolnavă. Era şi rece şi caldă în acelaşi timp. Îşi puse mâna în tocul uşii, dar Sam intrase deja în hol şi de aici în camera cu şemineul.

Ea îl urmă.

— Domnule Lawrence, nu este tocmai momentul potrivit pentru a discuta afaceri.

— Nu am ştiut că aceste case au şeminee, spuse el.

Îşi scoase jacheta şi se aşează pe una din pernele ce erau aşezate în faţa şemineului. Se uită în jur, prin cameră, la plantele care păreau a fi peste tot şi la mobila confortabilă.

— Este drăguţ…

Dunkin îi linse mâna şi apoi se aşează.

— Şi ai un câine foarte drăguţ, Brittany.

Brittany era tăcută. Tot ce ştia era că Sam Lawrence o intimida şi o împiedica să gândească limpede.

— Foarte bine, domnule Lawrence. Din moment ce eşti aici, să terminăm afacerile repede. Sunt obosită. Dacă este vorba

despre cei treizeci şi cinci de dolari după care ai venit, va trebui să mă duci la tribunal.

Sam îi privea trupul îndreptându-se spre şemineu. Căldura părea că o înconjoară, punându-i în evidenţă formele trupului şi făcându-i culoarea părului să fie roşcată spre auriu. Respiraţia ei îi atinse gâtul. Părea atât de tânără, o frumuseţe reală care nu se potrivea cu locul în care o văzuse: casa părinţilor ei, camionul vechi. Poate i se potrivea această casă confortabilă şi cu mobilier scump.

— Ei bine? Ce crezi despre tribunal? Sau vrei să cred că treizeci şi cinci de dolari este un preţ ieftin pentru a urmări o femeie nevinovată? zâmbi luminos şi o gropiţă îi apăru pe obrazul drept.

Face progrese, se gândi Sam.

— Sunt de acord, Brittany. Scuze pentru

urmărire. Îmi voi plăti eu amenda… de data aceasta. Dar, în cele din urmă, tot îmi datorezi o explicaţie.

— Nu-mi place să fiu urmărită.

— O explicaţie cu privire la reacţia ta mai puţin entuziasmată despre jocul pentru tatăl tău. Îşi trecu mâinile prin păr şi privi prin cameră, apoi se întoarse din nou spre Brittany: Nu-mi place să fiu abandonat.

— Nu are importanţă ce gândesc eu, domnule Lawrence.

— Sam.

— Sam. Pentru că aşa cum ştii tu, jocul va începe.

Se înclină şi-i mângâie urechea lui Dunkin.

— Aşa că, înţelegi, continuă ea, acesta nu este un motiv ca să mă urmăreşti, ca să urci scările… Când se uită la ochii lui, aceştia păreau ai unui om care a făcut o călătorie degeaba.

— Mi-ar plăcea să beau un coniac, spuse el. Căţelul îi atinse mâna, parcă să-l încurajeze să-l mai mângâie. Îşi mişcă puţin capul surprinsă, dar merse în hol şi aduse o sticlă de Courvoisier. Întotdeauna fusese înconjurată de mulţi bărbaţi şi avusese un număr mare de prieteni, dar Sam Lawrence nu era ca niciunul dintre ei, şi nimeni, până la el, nu avusese un asemenea efect asupra ei.

Şi David fusese în trecutul ei, dar nu mai conta deloc. Ea puse sticla şi paharele pe o tavă şi se întoarse în sufragerie. Fii atentă, Brittany, îşi zise ea, şi intră din nou în camera încălzită.

Sam stătea lângă se. Lineu examinând cu atenţie duzina de instantanee pus în rame mici şi frumos decorate.

— Expoziţia mea de pungaşi, spuse ea, râzând cu plăcere.

— Drăguţ, foarte drăguţ. Toţi cei din familia Winters arată foarte bine. Acesta trebuie să fie tatăl tău.

El ridică o fotografie înrămată, în care erau Katherine şi Gordon Winters, unul în braţele celuilalt. În fundal era o casă veche cu o înfăţişare plăcută.

— Ah, cred că este în Brussles.

Ea puse tava jos pe o măsuţă de cafea şi se duse să privească mai de aproape tabloul.

— Dă, cred că acolo este. Au fost plecaţi în Belgia şi în Ţara Galilor în vara aceea şi îmi place în mod special această fotografie a lor.

Când o privi şi a doua. Oară, expresia feţei ei se schimbă din una ce exprima amintiri dulci, într-una surprinsă.

— Dar de unde ştii tu? Este doar o părticică din casă şi nu se vede decât uşa.

Este posibil ca în Europa să existe sute de imagini care să arate similar.

Sam zâmbi.

— Îmi amintesc lucruri ca acestea. Amănuntele zăbovesc în minte. De plăcere şi profesional, am făcut o fotografie de studiu asupra uşilor europene.

— Uşi?

— Da. Am adăugat un mic text şi le-am pus împreună într-o carte. Uşile pot fi fascinante şi în Brussles există aşa ceva.

Ea zâmbi încurajându-l să continue.

— Ele îţi spun poveşti, te bine-primesc sau te dau afară. Dar ele nu sunt nişte obiecte reci şi tăcute. Ele vorbesc cu tine în tonuri şi voci vechi.

Mâinile lui puternice gesticulau umbre şi imagini.

— Ce drăguţ. Niciodată nu m-am gândit la uşi în felul acesta. Şi-a împreunat mâinile

şi-l privea cu atenţie.

— Când le înţelegi, poţi să descoperi lucruri minunate. Este ceva de gerti unei introduceri despre oamenii ce locuiesc acolo. Dar noi nu ne facem timp şi pentru aşa ceva. Păcat, într-adevăr.

— Da… murmură Brittany, urmărind timbrul frumos al vocii lui, ce exprima o mulţime de lucruri.

Renunţă la impulsul de a-l da afară. Doar pentru o clipă.

— Ai fost vreodată în Europa, Brittany?

— Unde?

— Londra, Paris, în mod special.

Lui Sam îi pieri râsul când se uită la ochii ei în care se putea citi tristeţea. Pentru el fusese o bucurie şi o plăcere să călătorească în asemenea locuri. Pentru Brittany, se pare că a fost cu totul diferit.

— Ei bine, spuse el politicos, poate pur şi

simplu te-ai dus cu o persoană nepotrivită.
Privirea ei rămase aţintită asupra flăcărilor portocalii ce se reflectau în cărămizi şi care răspândeau umbre ce înconjurau întreaga încăpere.
— Coniacul, zise ea. Este pe masă.
— Aşa este. El se îndreptă spre masă şi puse coniacul în două pahare, apoi se întoarse şi se aşeză pe canapeaua comodă, îndemnând-o şi pe ea să vină lângă el. Ea stătea liniştită pe canapea şi-l privea.
— Acum, Sam, despre jocul tatălui meu…
— Da. Despre acest joc. El puse o mână pe spătarul canapelei. Ajută-mă să înţeleg de ce o femeie atât de încântătoare ca tine nu vrea să mă ajute cu un dar pentru propriul său tată. Vocea nu-l ajuta.
Ea şi-a mişcat capul încercând să fie convingătoare.
— Deja ţi-am spus de ce. Nu contează.

Ceea ce contează acum este că familia mea ţi-a oferit serviciile mele. Oh! Ştii foarte bine la ce mă refer.

Şi-a întors capul repede ca să-şi ascundă roşeaţa şi mirosul de coniac.

— Efectiv nu am timp să mă ocup de acest proiect… Chiar nu am. Sara are mai mult timp. Sau fratele meu.

Ochii ei străluceau şi aveau urme uşoare de auriu. El o privi în timp ce ea luă o înghiţitură de coniac şi continuă:

— Dar, de comun acord şi cu ceilalţi, tu eşti singura ce posedă amintirile şi percepţiile de care am eu nevoie.

— Dar, Sam… Degetele lui apropiară distanţa dintre ei. Ea se uita la mâna lui: Ce înseamnă asta? Ea încerca din greu să-şi menţină tonul vocii calm.

— Aceasta este mâna mea atingându-te într-o manieră prietenească.

Din ochii lui se desprinse o anume căldură, ce pătrundea undeva în sufletul ei. Îşi muşcă uşor buza.

— Vreau doar puţin din timpul tău, ajutorul tău, spuse el. Nu vreau să-ţi fac probleme.

Ea îşi aplecă puţin capul. Fusese proastă şi într-adevăr ea era persoana cea mai potrivită să-l ajute. Ea ştia lucrul acesta, el ştia şi de asemenea şi familia ei ştia acest lucru. Apoi de ce-şi făcuse atâtea griji? De ce ea nu putea fi mai înţelegătoare în această privinţă? îi era oare teamă că Sam s-ar putea apropia prea mult de viaţa ei? Că el ar putea şterge praful de pe unele lucruri bine ascunse în sufletul ei? Sau pur şi simplu era doar Sam şi, adevărul este că, în puţinul timp petrecut împreună, el deja o făcuse să-l dorească şi nu avea nimic în legătură cu jocurile, munca sau

alte lucruri!

Ea îşi dădu seama că el îi acoperise mâinile cu ale lui doar în momentul când vru să gesticuleze ceva. El nu se mişcă.

— Sam, eu…

În cele din urmă ea reuşi să-şi elibereze mâinile, dar era prea târziu. Trupul lui, încet-încet, se apropie de ea atât de mult, încât răsuflarea îi atingea gâtul. Apoi uşor, el o sărută, acoperindu-i buzele cu o apăsare dulce, care parcă îi oprise respiraţia.

Ei îi era imposibil să se mişte, iar mâinile lui îi înconjuraseră mijlocul şi o apropiau de el din ce în ce mai mult, degetele lui alunecând pe materialul rochiei ei, până aproape de sâni. Parcă îşi pierduse mintea, inima îi bătea cu putere, iar buzele parcă voiau să testeze dulceaţa sărutului lui.

Ar fi stat astfel pentru totdeauna, cuprinsă de această căldură minunată, cu excepţia faptului că nu putea respira deloc şi Dunkin îşi pusese nasul lui umed în poala ei.

— Oh…

Ea se trase înapoi şi deschise ochii. Se concentră asupra lui Dunkin, îşi întoarse capul şi apoi se uită la Sam. Cu o mişcare rapidă, se ridică şi-şi îndreptă gâtul.

— Ei bine, presupun că acesta este un nou mod de cooperare, domnule Lawrence. Dar să nu fim proşti în această privinţă.

Ochii lui se uitau tot timpul la ea şi pe faţa lui se putea observa un zâmbet.

— Aceasta, dragă Brittany, n-a fost o prostie, a fost minunat. Şi nu o nepoliteţe sau altceva de acest gen.

— Dar ce a fost?

— Un sărut minunat între două persoane

care se plac foarte mult.

Brittany stătea liniştită. Nu fusese doar un sărut minunat. „Un sărut minunat” n-o făcea să se simtă atât de confuză, cu o dorinţă de a-l mângâia pe păr şi de a continua ceea ce începuseră cu puţin timp în urmă.

— Eşti o femeie atrăgătoare, tu ştii asta. Şi în asociaţie cu focul şi coniacul în general, mi s-a părut o idee bună…

— Ei bine, eu nu cred la fel… S-a ridicat şi a încercat să se apropie de şemineu. Se simţise atât de bine în braţele lui…

El se îndreptă spre ea şi o atinse pe umeri.

— Brittany, îmi pare rău. Dar nu-mi pare rău că te-am sărutat. De fapt a fost un sărut minunat. Dar nu am vrut să te jignesc sau să te supăr.

Ea se gândea că Sam Lawrence aluneca încet-încet în viaţa ei. Putea simţi asta la

fel de bine cum îşi simţea bătăile inimii. Dar el nu era potrivit în viaţa ei. Era convinsă de asta, la fel de bine cum ştia că şi-ar dori să-l sărute din nou.

— Îţi trebuie anumite reguli, Sam.

— De ce? Ca să ne învârtim în jurul patului? Aceasta n-ar trebui să fie prea dificil.

— Ca să punem capăt acestui „joc“. Sunt câteva lucruri de bază pe care trebuie să le ştii.

El îşi apropie sprâncenele, zâmbi de satisfacţie şi se aşează din nou pe canapea.

Brittany se aşează.

— Mai întâi, fără veniri de acest gen… Nu vreau să mă supăr pe tine… Se uita la el. El zâmbea. Vorbesc serios, Sam. La prima parte din ceea ce spusese ea, se gândise, dar restul nu mai avea sens.

Sam aprobă din cap solemn. Adevăraţii

jucători ştiu că regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

— Următoarea regulă.

— Eu chiar am o slujbă şi n-o voi abandona pentru acest joc. Pur şi simplu, nu. Ochii ei dovedeau acest lucru. Fusese atent la ceea ce a spus ea şi apoi a replicat.

— Sigur că nu. Nu mă aştept la aşa ceva. Nu trebuie să-ţi abandonezi slujba ta pentru a mea.

— Da. N-o voi face. Asta este sigur.

— Corect, a aprobat el din nou. Şi nu sunt probleme, Brittany, pentru că singurul echipament de care am nevoie în partea de început a jocului meu este o căptuşeală matlasată, galbenă, şi culori. O să mă ţin doar după tine.

— Să te ţii după mine?

— Sigur, putem vorbi în timp ce tu lucrezi. Când începe ziua ta de lucru?

— Oh, devreme. Foarte, foarte devreme.

„Să se ţină după mine?“ Se uită la Dunkin parcă pentru a o ajuta. Era aproape adormit, capul său stând comod pe piciorul stâng al lui Sam.

— Mi-e teamă că mult prea devreme pentru un om de afaceri.

— Pune-mă la încercare. Cât de devreme?

— De obicei îmi încep ziua de muncă, la ora şapte. Concentrarea ei începu să scadă atunci când privirea ei se aţinti asupra bărbii lui, care evidenţia puterea, bărbăţia. Era un bărbat… foarte sexy. Trebuia să facă un efort mare pentru a se putea abţine să nu-l atingă.

— Ora şapte, este perfect, spuse el. Aş putea să mă grăbesc puţin cu micul dejun şi să mă întâlnesc cu tine la clinică.

Se ridică şi-şi ridică uşor umerii.

— Este perfect. Vezi, Brittany, n-a fost

chiar aşa de greu, nu-i aşa?

— Vom lăsa deoparte regulile. Îţi vei împărţi – viaţa tatălui tău – cu mine. Te voi ajuta şi, trecând peste toate, poate tu şi cu mine vom deveni prieteni. Cine ştie, poate vom juca un joc despre o femeie frumoasă numită Brittany.

— Eşti un visător, Sam Lawrence.

Ea râse cu poftă şi simţea nişte emoţii ciudate.

— Nu-ţi forţa norocul. El îşi mişcă puţin capul şi o privi cu intensitate.

— Nu-mi forţez norocul, Brittany. De obicei am. Dar astăzi se pare că mi-am schimbat direcţia. El n-o atingea deloc, dar cuvintele lui o impresionau mai mult decât o îmbrăţişare. Brittany se abţinu să nu zâmbească.

— Noapte bună, Sam. Presupun că o să te văd din nou mâine dimineaţă. Dar lasă-mă

să te avertizez. Nu am prea mult timp să mă concentrez. Trebuie să iei ceea ce poţi. Şi s-ar putea să nu fie prea mult.

EI râse.

— Întreaga viaţă este un risc, Brittany. Nu fi îngrijorată în această privinţă.

Îşi îmbrăcă jacheta şi se îndreptă spre uşă.

— Sam?

Cu o mână pe tocul uşii, el se întoarse şi se uită în cameră.

— Da, Brittany?

— Acele reguli… vorbesc serios. Nu sunt obişnuită cu lucruri de acest gen, cu cineva pe care să-l intereseze viaţa ta. Nu este uşor, să ştii. Viaţa nu este chiar un joc.

El se gândi că ea greşeşte în această privinţă, într-un fel, viaţa era un joc. Unul dur. Dar el ştia că nu este cazul şi timpul să facă filosofie cu Brittany Winters. A

aprobat dând din cap, şi-a atins fruntea cu două degete în semn de salut, ca şi cum ar fi spus noapte bună şi a coborât.

Cerul era albastru şi plin de stele. A stat jos pentru o clipă, cu mâinile în buzunarele jachetei. Se gândi că este o noapte superbă pentru a privi prin telescopul său.

Privirea lui se îndreptă spre Orion şi apoi spre cele două puncte minuscule de lumină care licăreau pe Hunter s Shoulders. Apoi observă luna ce lupta împotriva întunericului, uşor vizibilă în noaptea de iarnă, ca o lumină ce-i contura suprafaţa albastră.

Sam îşi trase gulerul peste urechi şi ezită o clipă.

Uitându-se pe fereastră, Brittany îl putea vedea pe Sam stând în întuneric, în aerul rece. Şi, pentru o clipă, i se păru că aude

muzică, o voce anacronică fredonând Blue Moon.

Nu-şi putea aminti versurile, aşa că se apropie în linişte de uşă şi o deschise cu o pocnitură. Dar când ieşi afară, era linişte şi Sam dispăruse. Era doar luna albastră care o privea de sus.

Capitolul 3

Brittany îşi prinse părul într-o coadă ignorând buclele care ieşeau peste clamă. Dormise într-o pereche confortabilă de blugi şi o jachetă uşoară, gândindu-se la clinica de animale O'Malley. Nu conta că nu s-a odihnit prea mult noaptea trecută, că s-a frământat din cauza razelor lunii ce-i invadaseră camera, deoarece acum totul era în ordine. Emoţiile îi erau controlate, perspectiva ei promiţătoare şi era gata de

muncă.

Faptul că Sam cerceta familia Winters, încă o plictisea. Viaţa ei era particulară. Dar era tatăl ei, Sam era interesat de acest lucru şi ea putea observa acest lucru.

Şi în mod sigur nu era vina lui că hormonii ei reacţionau. Era o atracţie fizică. Probabil. Şi în mod sigur se putea descurca. Şi, ca şi acum s-ar fi plimbat prin clinica ce fusese de aproape doi ani precum casa ei, rezultatul gândurilor ei începuse să se întrevadă.

Ar trebui pur şi simplu să-mi iau o zi liberă şi să merg la el la birou, se gândi ea, cu siguranţă că ar fi fost mai bine şi…

— Nemulţumiri? Fără ca măcar să fi început ziua? Doctorul Frank O’Malley intră în birou cu un dosar în mână, afişând un zâmbet plăcut, la fel ca atunci când el

şi Brittany se întâlniseră pentru prima dată.

— Oh, doctore, îmi pare rău. Vorbeam cu mine însămi.

— Eu aş spune că te certai de una singură.

El îşi lăsă ochelarii subţiri să-i alunece pe nas, unde stăteau foarte confortabil.

— Acesta nu este un mod de a începe dimineaţa, draga mea.

El ridică o ceaşcă aburindă de cafea de pe o măsuţă de lângă uşă punându-şi o porţie de frişcă în ea, apoi dându-i-o ei.

— Asta îţi va face bine. Este mult prea devreme pentru whisky şi aş face orice să văd un zâmbet pe această faţă frumoasă.

Ea zâmbi uşor, luă o înghiţitură de cafea în timp ce se îndrepta spre fereastră. Se uită pe fereastră, apoi se întoarse.

Doctorul Frank stătea liniştit şi o urmărea pe deasupra ramei ochelarilor.

— Deci, draga mea colegă, ce ai de făcut astăzi şi ce te necăjeşte la o oră atât de matinală?

Se întoarse spre birou.

— Sunt o mulţime de făcut astăzi, doctore Frank. Poate ar trebui să încep cu începutul. Câteva dintre animalele Petpals au nevoie să li se facă baie. Şi am întocmit o listă cu cele care au nevoie de atenţia dumneavoastră.

— Aş putea să termin cu practica şi împreună cu tine să mă ocup numai de aceste animale, spuse el. Ea îi zâmbi uşor.

— De ce nu? Ştii că acest lucru îţi poate da multă satisfacţie.

Era o idee minunată pentru amândoi: ea putea să renunţe la slujba ei veche şi să înceapă ceva nou, în care să fie implicată într-un contact direct cu oamenii, în fiecare zi, – având satisfacţia că-i poate

ajuta.

Îl privi pe doctorul Frank şi observă că şi acesta se uita la ea.

— Ce ai în minte astăzi, iubito? o întrebă el.

— Oh, asta şi asta, glumi ea.

— „Asta“ are vreo legătură cu mesajul urgent pe care mama ta ţi l-a lăsat ieri pentru a ajunge la o întrunire de familie?

— O cunoşti pe mama, spuse Brittany în timp ce răsfoia nişte hârtii şi nota ceva fără a spune nimic. Se uită peste hârtiile necesare zilei respective şi se gândi la câinii care aveau nevoie de vaccinuri. În final, se auzi uşa deschizându-se şi-l văzu pe Sam Lawrence.

— Hmm, prea devreme pentru pacienţi, spuse doctorul Frank.

— Oh, cred că am uitat să-ţi spun, începu Brittany. Sam purta aceiaşi pantaloni ca şi

în ziua precedentă, dar avea o altă jachetă şi o pipă englezească.

— Bună, spuse Sam.

El îi zâmbi lui Brittany, urmărind-o, de la roşeaţa care-i marca foarte bine linia obrajilor, până la linia blugilor ei. Era mai puţin aranjată decât ieri. Şi în cazul lui Brittany, fiecare bucăţică era mai încântătoare decât alta. Se întoarse brusc spre domnul îmbrăcat în alb şi-i întinse mâna.

— Sunt Sam Lawrence. Şi tu trebuie să fii veterinarul care o ajută pe Brittany.

Frank zâmbi şi-i scutură mâna.

— Încântat să te cunosc. Eşti un prieten de-al lui Brittany?

— Oh, nu, doctore, spuse repede Brittany. Sam este angajat de mama.

— Oh, un om de pază? Dumnezeu ştie că n-ar fi o idee prea rea în cazul unei fiinţe

atât de încântătoare cum este Brittany. Niciodată n-o supărase pe Brittany – cu toate că avea aproape treizeci de ani – că doctorul Frank încă mai continua s-o considere o adolescentă. Astăzi însă o irita acest lucru.

Îşi puse geanta pe birou şi încercă să controleze situaţia.

— Nu un om de pază, doctore Frank. Domnul Lawrence este un… un… Dumnezeule, cum se poate numi un om care face jocuri despre viaţa cuiva?

— Un creator de jocuri, preciză Sam.

— Ei bine, este în ordine, spuse Frank.

— Sam face câte ceva pentru compania tatii. Şi mama vrea să-l ajut cu câteva informaţii. Asta-i tot.

— Bine, totul este în ordine, zise Frank. Poţi să-ţi iei ziua ta liberă, Brittany, şi eu am să-i sun pe pacienţi să le reprogramezi

vizita.

— Oh, nu, doctore, spuse Brittany.

— Nu, te rog, vorbi solemn Sam. Vezi cum este, doctore O'Malley?

— Frank.

Sam zâmbi.

— Ei bine, Frank, Brittany şi cu mine avem o înţelegere că ea mă va ajuta atâta timp cât îşi poate vedea în continuare de munca ei, ceea ce, până la urmă, mi se pare corect. Eu doar voi urmări şi voi obţine informaţiile de care am nevoie. Brittany îşi poate face munca ei şi toată lumea va fi fericită.

— Bună înţelegere, aprobă doctorul Frank. Oamenii au nevoie de ea, cu toate că ea nu arată acest lucru. Şi, în ceea ce face, Brittany este cea mai bună.

Brittany îi arătă doctorului Frank lista cu ceea ce avea de făcut.

— Acestea sunt animalele care au nevoie să fie consultate. Restul le iau cu mine.
— Cu noi, spuse Sam. Ea îl privi surâzând.
— Eşti sigur că eşti apt pentru asta? înţeleg, dacă preferi să te întorci în biroul tău. Ne-am putea întâlni mai târziu acolo.
Sam sesiză speranţa din cuvintele ei.
— Stând faţă în faţă, am găsit esenţa jocului meu. Aşteptam cu nerăbdare ziua de azi, spuse Sam.
Doctorul Frank se aşeză din nou pe scaunul lui, le zâmbi celor doi, în timp ce Brittany îşi luă jacheta şi se apropie de uşă. Sam era cu un pas sau doi în urma ei.
— Este o zi grozavă, ştii tu. Un amestec de toamnă cu iarnă, un. Timp să…
Brittany se uită la el şi zâmbi uşor în colţul gurii.
— Doctore Frank, ce încerci să spui?
El zâmbi şi apoi se uită la Sam.

— Ia spune, joci şah, Sam?

— Sigur că da, doctore Frank, recunoscu dând uşor din cap.

— M-am gândit eu. Vom juca, tu şi cu mine. Îşi puse din nou ochelarii şi răsfoi hârtiile de pe birou. Brittany îl privi pentru o clipă, apoi îşi mişcă puţin capul şi ieşi pe uşă împreună cu Sam.

Sam o ajută pe Brittany să îngrijească animalele, apoi se aşează pe scaunul din faţă, în camionul ei, uitându-se în urmă în eventualitatea pierderii vreunui animal.

Toate, cu excepţia lui Dunkin, erau ţinute în cuşti: iepuri, pui şi căţei divers coloraţi.

— Prindeţi-vă centurile, prieteni, îi atenţionă el. Se pare că suntem gata de lansare.

Cu o legănare, Brittany scoase camionul din parcare şi intră pe magistrală. Se gândi că de obicei avea companie când

efectua vizitele Petpals. Un număr mare de voluntari veneau tot timpul. Aşa că lua lucrurile aşa cum erau: o întâlnire de afaceri.

— Presupun că o să-mi pui o serie de întrebări, murmură ea, fiind atentă la trafic. Nu prea mă pricep să găsesc subiecte pentru o conversaţie.

Sam îi examină profilul cu atenţie, cuvintele ei parcă rămânând între ei. Ea încerca să menţină un ton optimist sau să zâmbească şi, când reuşi acest lucru, el observă gropiţele ce se formau în fiecare parte a gurii ei.

Geva stăruia în interiorul lui şi se lupta cu îndemnul de a atinge acele gropiţe, să-i contureze buzele aşa cum zâmbeau ele. În schimb el scoase din mapa lui o pungă maron de hârtie şi o puse în poala ei.

— Nu-ţi face griji în legătură cu discuţiile

sau întrebările, spuse el. Vor veni când va fi cazul. Uite, asta este pentru tine.
Ea se uită la pachet pentru o clipă, după care înapoi la trafic.
— Ce este?
— Un dar pentru că mă laşi să te solicit într-o zi ca asta. Când a oprit la culoarea roşie a semaforului, ea a deschis punga, şi a scos o carte cu coperţi groase. Pe copertă, era pictată o uşă în spatele unei grădini. Titlul, Intră, era frumos tipărit, în partea de jos.
— Oh, Sam, aceasta este fotografia de care mi-ai pomenit.
— O masă de cafea, dar amuzantă.
— Este frumoasă! Deci, tu eşti într-adevăr autorul.
— Fac fotografii. Uşile vorbesc pentru ele. Chiar nu este nevoie să scriu prea multe despre ele.

Degetele ei alunecau pe copertă, admirând perfecţiunea fotografiei.

— Un fotograf, spuse ea. Şi un creator de jocuri. Şi mă întreb ce altceva mai eşti?

— E vorba de un vis, cred. M-am născut într-un secol greşit, aşa obişnuia să-mi spună mama.

— Oh, prea devreme sau prea târziu?

— Ei bine, Madeline Lawrence, fie binecuvântată, se gândea că poate aş fi fost mai fericit în vremuri străvechi.

— Grecii antici, poate? Brittany şi-l putea imagina ca pe un cărturar grec.

El râse.

— Ei bine, poate în Renaştere, cu toate că am fost acuzat că trăiesc cu un pas în viitor.

Dădu din umeri într-un mod încântător. Brittany îl aprobă. Da, îşi imagina şi acest lucru. Sam Lawrence era un om al

Renaşterii.

Sam îi observă privirea.

— Un „penny“ pentru gândurile tale. Ştiu. Eşti pe cale de a adormi ascultând povestea vieţii mele, asta e. Şi nu te pot condamna pentru asta.

— Nu, nu, Sam. Am sentimentul că viaţa ta este foarte interesantă. Spune-mi, mama ta a trăit aici, în Mâine?

Sam dădu din cap.

— A murit cu câţiva ani în urmă, nu la mult timp după tatăl meu. Şi-au trăit viaţa împreună pe o distanţă de douăzeci de mile, ducându-se împreună la cumpărături, la biserică, la clubul WFW. Şi tata se mai ducea la oficiul poştal, unde lucra. Toată existenţa lor era delimitată de aceste locuri. După ce a murit el, viaţa mamei era pustie, îi era foarte dor de el, mereu voia să-l însoţească.

Brittany dădu din cap în semn că-l înţelege. Deseori se gândea că la fel se poate întâmpla şi cu părinţii ei.

— Dar, ca să fiu sincer, mai multe aş vrea să aud despre tine, Brittany.

Îşi puse o mână pe umărul ei.

— În cele din urmă acesta este motivul pentru care sunt aici.

— Să auzi despre tatăl meu, spuse ea.

— Corect.

El se foi pe locul lui, amuzându-se de lucrurile pe care le discuta de când se afla alături de Brittany.

— Gordon Winters, deci. Se poate vorbi mult despre el. Un om de afaceri. Omul anului. Ascultă, Brittany, am citit câte ceva despre tatăl tău, am făcut o schiţă şi mi-ar plăcea să trecem împreună peste ea. Este bine?

Ea aprobă.

— Bine. Acum spune-mi ce crezi tu. El îşi ţinea o mână lângă umărul ei, în timp ce, cu cealaltă, gesticula.

— Cu excepţia afacerilor, viaţa lui Gordon Winters este foarte bine împărţită. El trece de la un proiect la altul, terminându-le pe toate cu succes. După cum se vede, este ca un artist. Ori organizează spectacole pentru Spitalul de copii, ori colecţionează maşini vechi, face planuri pentru familie, ori altceva. Aş vrea să formulăm o idee despre acest lucru. Sunt pe drumul cel bun?

Ea aprobă din nou, dar cu mult mai mult entuziasm.

— Ai dreptate, Sam. Chiar şi când era tânăr îi plăcea să fie în mijlocul evenimentelor, să înfiinţeze cluburi ori să se ocupe de campaniile prietenilor lui.

Ea râse.

— Şi, de obicei, candidaţii lui erau cei mai controversaţi.

În timp ce Brittany vorbea, Sam nota totul pe hârtie. Zâmbea uşor, în timp ce asculta şi scria. În afara faptului că era o prezenţă încântătoare, Brittany îl ajuta să creeze o lucrare bună. Ea continuă să vorbească, vocea ei având totodată o tentă de umor şi de dragoste, atunci când vorbea de tatăl ei.

— În planurile lui, intram şi noi, deoarece îşi dorea să ajungem bine.

Brittany râse, iar ochii îi străluceau.

— Întotdeauna tata spunea că dacă lucrează pe două planuri, tot nu-i de ajuns.

Sam îşi scoase pipa din buzunar şi-o aprinse.

— Şi un alt lucru la care n-a renunţat niciodată a fost să-şi vadă fetele măritate şi aşezate la casele lor. Ei bine, Sara deja a

finalizat acest mic proiect.

— Tu nu eşti genul. Sam se uită apoi la ochii ei frumoşi.

— Oh, sunt. O să mă mărit şi eu cândva. Totul este să fie în momentul potrivit.

El râse.

— Şi ce înseamnă pentru tine „momentul potrivit”?

Ea dădu din umeri.

— Nu ştiu. Presupun că esenţiale sunt sentimentele şi dragostea. Dar, în esenţă, mă voi mărita cu cineva puternic şi independent.

Se gândi şi el în acelaşi timp. Brittany merita aşa ceva. În cuvintele ei era o nuanţă ciudată de convingere, un sentiment de siguranţă.

— Şi?…

— Cu alte cuvinte, nu un visător? Corect?

— Da, exact. Degetele lui îi atingeau

umărul.

— Ar fi trebuit să-mi spui chestia asta înainte să mă îndrăgostesc de farmecul tău.

Râsul lui răguşit o învălui şi Brittany savură aceste sentimente minunate, care umpleau vechiul ei camion.

— Oh, Sam. Sunt sigură că vei supravieţui.

El începu să fumeze şi deveni serios, iar ea începu să râdă, până când se uită în ochii lui.

— Sentimentele mele, asta numesc noroc. Şi eu nu am noroc. N-o să mă căsătoresc niciodată.

Ea îi aruncă o privire scurtă. Chiar dacă el începu să zâmbească, ea înţelese semnificaţia fiecărui cuvânt.

— Nu… ce înseamnă asta?

— Nimic. Căsătoria înseamnă o legătură permanentă, care dăunează funcţiilor

esenţiale: respiraţie, bătăile inimii. Parcă m-ar strânge de gât.

— Ai încercat?

— Nu. Când Socrate a spus „cunoaşte-te pe tine“, l-am ascultat. Şi ştiu ce i se poate întâmpla unei persoane ca mine atunci când se căsătoreşte. Ambii parteneri pot suferi.

El zâmbi uşor.

— Dar niciodată nu vorbesc despre astfel de lucruri. Mâna lui apăsă uşor pielea moale a umărului ei.

— Înapoi la muncă… îi sugeră ea.

— Da… munca.

Ea se aşeză din nou pe scaun şi conduse mai departe pe şosea. Ei doi deveniseră atât de apropiaţi… ea şi acest bărbat… Era îngrozită de faptul că ar putea avea necazuri. Dar ceea ce o înspăimânta cel mai mult era că o parte din ea nu ar fi vrut

să aibă necazuri cu Sam Lawrence. Şi asta era atât de ciudat, încât ea uită să vireze spre Elms Senior Citizens Home. Numai lătratul lui Dunkin şi o zgârietură pe scaunul ei au salvat ocolirea.

— Mulţumesc, Dunkin, spuse ea, şi opri camionul.

— Să presupun că Dunkin ne-a condus la Elms? întrebă Sam. Am intrat atât de repde pe poartă, încât n-am observat semnul.

— Da, aşa este.

Ea deschise uşa şi coborî.

— Şi aici, Sam, este locul meu favorit, unde vin cu plăcere. Am voluntari care mă ajută, dar sunt puţin egoistă păstrând programul acesta pentru mine. Este primul loc unde am venit şi cred că sunt ataşată de el…

Sam se uită prin jur.

— Este plăcut şi prietenos acest loc.

— Este minunat, spuse ea. Vin aici de două ori pe săptămână şi câteodată şi mai des, dacă am timp. De obicei, sunt locuri pe care le vizitez mai rar, dar la Elms, aş veni în fiecare zi, dacă aş avea timp. Vino să vezi!

Entuziasmul ei părea a fi contagios.

— Încântător, zise el. Luară nişte cutii şi, în compania lui Dunkin, coborâră scările spre uşa din faţă.

— A, uite că a venit! Bună, Brittany.

O femeie mai tânără decât Brittany, cu un trup firav, dar drept, se îndreptă către ei.

— Unde este Piggy a mea?

— Pentru o vreme, domnişoară Henderson, Piggy va sta departe de dumneavoastră. Să-i găsim un loc să trândăvească şi s-o instalăm comod.

Femeia o urmă pe Brittany într-o cameră

luminoasă, cu scaune confortabile, plante şi cu o jumătate de duzină de scaune cu rotile.

Sam o privea pe Brittany care se deplasa de la o persoană la alta, dându-le să ţină în mâini câini sau pisici. Expresia din ochii ei era caldă şi plină de afecţiune, iar zâmbetul ei arăta simpatie pentru fiecare persoană. Gesturile ei, observă el cu ochi de fotograf, erau nobile, dar pline de siguranţă şi convingere. Se apropie relaxată. Îi urmări privirea.

Ea se gândi că este destul de intimidat.

— Vino aici, Sam, spuse ea. Avem nevoie de puţin ajutor pentru Harry şi ceilalţi iepuri.

— Iepuri?

— Desigur, tinere, răspunse un bărbat ce stătea într-un colţ. Harry nu mănâncă de la altcineva. Adu-l aici. Sam făcu ceea ce i

se spusese.

— Domnule, sunteţi cumva prietenul lui Brittany?

El râse.

— Se poate spune şi aşa.

Brittany era aplecată asupra unei cuşti şi se uită la el.

— Temporar, completă el. Avem puţină treabă împreună.

— Ei bine, este un prilej minunat de a vă cunoaşte unul pe celălalt.

— Dandy, Frances, adăugă o femeie arătându-i un biscuite unuia dintre căţei. Şi eu l-am întâlnit pe Harold în acelaşi fel. Lucrând împreună.

— Ştim, Bertha, spuse Frances. Ceea ce nu ştim este ce face acest tânăr aici.

Ea îi zâmbi dulce lui Sam în timp ce aştepta ca el să aducă un scaun şi să ia un căţel negru şi o ceaşcă de cafea de pe

măsuţa din apropierea lui.
Sam era surprins. Frances Sullivan avea optzeci şi nouă de ani şi stătuse la Kitty Hawk. Era la Elms de trei ani, deoarece să locuiască singură nu era o alternativă pentru vârsta ei. Era într-un fel mulţumită de viaţa ei şi de munca pe care o făcea aici.
Când avu o clipă liberă, Brittany se uită la Sam şi la Frances şi putu observa căldura şi prietenia cu care se întreţineau. Ea se gândi că pentru Sam nu era chiar o surpriză. Brittany se gândi că Sam o avea pe mama ei la degetul mic, Frank O' Malley îi dăduse zi liberă, iar Dunkin adormise pe piciorul lui. I se părea că este alături de ea de douăzeci şi patru de ore.
Îl urmări în timp ce se îndrepta spre scaunul lui Jerry Fitzgerald. Domnul Fitzgerald avea o inimă de aur, chiar dacă

nu arăta mereu acest lucru.
Sam se aşeză lângă scaunul bătrânului şi-i întinse mâna.
— Sam Lawrence, încântat de cunoştinţă.
Ceilalţi s-au uitat miraţi la ei.
— Nu ne-am mai întâlnit până acum. Sam se uită în sus şi privirea lui îi întâlni zâmbetul lui Brittany şi-i remarcă ochii verzi. Apoi, se întoarse spre bătrân cu afecţiune. Din cele câteva cuvinte spuse de bătrân, Sam îşi dădu seama că trăise bine cândva, iar muşchii picioarelor lui arătau că făcuse sport în tinereţe. Punând aceste două informaţii împreună, Sam decise, că bătrânul jucase rugby, unul dintre sporturile lui favorite.
— La ppune, ce părere ai despre echipa de rugby, Milwaukee?
Bătrânul îşi ridică privirea.
— Minunat. Este un sport foarte bun. Mă

ţinea în formă cu câtva timp în urmă.
Stătea de mult timp în acest scaun.
— Sunt Jerald Fitzgrald al III-lea şi sunt încântat că te-am cunoscut.
Brittany se uita la cei doi puţin surprinsă. Fusese o prostie să presupună că Sam nu s-ar fi descurcat în asemenea situaţii.
— O.K., Sam, spuse ea cu o oră mai târziu.
Cei doi bărbaţi discutau despre obiceiurile britanice şi despre pipe.
— Trebuie să îngrijim animalele.
Sam îşi încheie conversaţia, cu promisiunea că o va continua mai târziu, apoi se ridică şi merse după Brittany. Unul dintre braţele lui îi înconjurară umerii.
— Ai vorbit pe un ton cam aspru, Brittany.
Ea dădu din cap.
— Sigur că nu. Dar aici sunt atâta lucruri de făcut, asta-i tot. El o trase prieteneşte de coadă, apoi se uită în ochii ei.

— Ceva te plictiseşte, te neliniştеşte.
Sigur că aşa era, se gândi ea. Şi avea într-adevăr sens. Îl plăcea pe Sam Lawrence foarte mult. Prietenii ei de aici îl plăceau şi ei foarte mult. Şi era neliniştită deoarece această obsesie nu-i clădea pace deşi nu-i vedea rostul.
— Nu, Sam. Asta-i tot!
— Tu nu vrei să te apropii prea mult de mine. Şi eşti surprinsă că mie îmi place atât de mult aici, deoarece nu crezi că interesul meu se întinde mai mult decât la a câştiga la jocul de Monopoly.
— Eu… eu n-am ştiut că ai câştigat la Monopoly, murmură ea.
Faţa lui se întristă.
— N-am câştigat. Am pierdut şi la propriile mele jocuri. Dar, de obicei, câştig la ceea ce este important.
El se apropie mai mult şi, în timp ce

vorbea, respiraţia lui îi mişca lui Brittany şuviţele de păr, ce-i alunecaseră pe gât.

— Nu fi supărată, Brittany, de surprizele pe care le rezervăm în noi. Surprizele fac bine sufletului.

— Aceasta este contradictorie. Unor suflete poate, dar nu şi acestuia.

Ea schiţă un zâmbet uşor şi încercă să-i urmărească vorbele.

— Uite, aici, ia-o pe Hawohorne. Brittany puse o pisicuţă colorată în braţele lui.

— Şi pe aceasta.

Piggy se afla acum în braţele lui. Delilah, cel mai mic iepure, era ultimul care necesita un control. Dormea în braţele lui Betta Marie Haper, şi de asemenea Betta Marie Happer dormea şi ea.

Sam se uita la femeia micuţă ce dormea pe scaunul ei.

— Hmmm…

— Ridică-i braţul şi ia-l pe Delilah, spuse Brittany. Nici nu se gândeşte să se trezească.

El făcu ceea ce trebuia. Iepurele deschise un ochi, apoi adormi din nou în braţele lui.

Camionul era pregătit. Sam puse şi iepurele în camion şi în curând se îndreptau spre clinică. Brittany era surprinsă de modul cum se comportase Sam, chiar dacă el nu schiţa acum niciun gest. Doar fuma.

— Crezi că asta deranjează animalele? întrebă el indicând pipa.

Ea se uită în spate. Animalele erau tăcute.

— Nu, nu cred.

— Pe tine te deranjează?

— Nu.

— Bine. El zâmbi şi-şi sprijini mâna pe spătarul scaunului. A fost o zi grozavă, Brittany.

Ea se uită la el, dar nu spuse nimic.

— Mi-ar plăcea să mai vin.

— De ce? întrebă ea, vocea ei trădându-i mirarea.

— Ei bine, sunt multe motive, şi nu cel din urmă este că îmi place să stau în acest camion aglomerat, alături de tine.

— Şi celelalte motive?

— Îmi place locul acela. Sunt nişte oameni grozavi. Şi între timp tu îmi spui nişte lucruri care-mi sunt folositoare „jocului1 meu.

— Da?

— Sigur. Şi, de asemenea, am sentimentul că familia Winters este unită atunci când este cu tine, ceea ce îmi spune multe despre modul în care te-a crescut tatăl tău, cum era ca tată, chestii de genul acesta.

— Ţi-ai făcut o opinie proprie, spuse ea

râzând. Şi cum poţi crede tot ceea ce-ţi spun eu?

— Oh, tu ştii totul foarte bine. Am încredere pentru că tu verifici totul. Instinctele mele îmi spun că nu trebuie să mai verific şi eu sau să mă îndoiesc de tine. Tu eşti cheia acestui „joc“, Brittany.

Ea parcă maşina în faţa clinicii şi opri motorul. Şi ce responsabilităţi trebuie să aibă „cheia” unui joc? se întrebă ea.

— Ei bine, Sam, cred că te pot ajuta, atâta timp cât lucrurile merg ca astăzi.

El stătu nemişcat câteva minute, în timp ce-i privea faţa. Nu voia ca ea să coboare, să se îndepărteze de el. Era neaşteptat de tăcut.

— Deci…

Brittany îşi răsuci degetele pe cheia de la maşină.

— Cred că-i în regulă, dacă mai vrei să vii

la Elms.

El o aprobă şi simţi o dădură plăcută, gândindu-se că este minunat că poate petrece împreună cu ea mai multe zile şi că poate participa la viaţa ei. De fapt, dacă se gândea, chiar prefera acest lucru.

— Sam? Ea se uita insistent la el. Cred că totul va merge bine, dacă tu mai vrei să vii cu mine. Atenţia lui se îndreptă spre ea.

— Suntem o pereche potrivită, nu crezi?

— Ei bine, oamenii te-au plăcut. Trebuie să admit lucrul acesta.

— Şi tu mă placi, cel puţin mai mult decât ieri. Nu fusese o întrebare, dar ea aprobă.

— Sigur, Sam. Cine nu te-ar plăcea? Eşti încântător.

— Deci, n-am fost o pacoste? Ea se uită la el, la zâmbetul lui şi schiţă o mişcare cu capul.

— Sigur că nu. Mi-a plăcut această zi.

— Cât de mult?

— Cât de mult? Dacă acesta-i un alt joc, Sam, eu cred că-l puteam juca mai bine când urmam gimnaziul.

Mâna lui zăbovi pe umărul ei.

— Nu-i o glumă, Brittany. Pur şi simplu mă întrebam dacă ţi-a plăcut şi ţie tot atât de mult cât mi-a plăcut mie.

Inima ei începu să bată cu putere.

— Ei bine, Sam, pe o scală de la unu la zece…

Mâna lui se ridică de pe umărul ei spre părul prins în coadă mângâindu-i pielea de pe gât.

— Pe o scală de la unu la zece?…

— În mod sigur a fost o zi de nota şapte plus. Şi, dacă stau şi mă gândesc mai bine, poate chiar de nota opt.

El aprobă uşor.

— Aş spune opt pentru siguranţă.

Degetele lui îi mângâiau pielea într-un mod magic şi ea şi-ar fi dorit să nu mai vorbească şi să alunece în acel sentiment minunat de siguranţă.

— Oh, Sam, este minunat, murmură ea. Meriţi un opt plus.

— Hmm, eşti uşor de convins, Brittany Winters.

În timp ce el continua să-i maseze gâtul, privirea lui studia cercetătoare interiorul camionului.

— Aveam şi eu un camion ca acesta când eram în liceu.

— Da?

— Era mult mai vechi şi mai fusese condus de altcineva până să ajungă la mine. Îl foloseam pentru livrările de la băcănia domnului Wassink, către clienţii lui.

Ea dădu din cap şi zâmbi uşor.

— Înţeleg.

O părticică din ea o îndemnă să deschidă uşa şi să iasă în aerul rece pentru a-şi reveni. Dar era doar o părticică. Cea mai mare parte din sufletul său dorea să rămână cu Sam şi să savureze acel sentiment de plăcere. Se simţea atât de bine! Urmărea zâmbetul din ochii lui.

— Faptul că mă aflu din nou într-un camion mă face să mă simt ca un adolescent.

Ea îşi stăpâni mirarea.

— Îţi aminteşti de vremea când obişnuiai să te „giugiuleşti” în maşină. Ea râse, dar nu se mişcă.

— Da, uitasem tinereţea.

Vocea lui era puţin răguşită.

— Nu vreau să te sperii sau să te încurc, Brittany, dar îmi doresc mai mult ca orice acum, în aceste minute, să te strâng în braţele mele şi să te sărut. Ştii ce vreau să

spun?

Totul părea că se întâmplă cu încetinitorul, apropierea lui, mâna ce-i cuprinse faţa şi apoi buzele lui acoperindu-le pe ale ei, cu putere şi pasiune. O lăsă puţin să respire, apoi din nou buzele lui insistară, limba mişcându-i-se până când îi deschise gura, apoi contopindu-se unul cu celălalt.

Când s-a terminat totul, ea încă nu era pregătită să se despartă de el.

— Dar ceva este diferit, Sam, spuse ea grav.

— Diferit?

— Ştiu ce vrei să spui. Dar ce crezi că înseamnă asta? îşi dădu părul într-o parte, apoi îşi ţinu mâna pe braţul lui.

— Cred că doctorul Frank ne-a influenţat cu discuţia lui despre amestecul dintre toamnă şi iarnă.

Îşi îndreptă privirea spre clinică şi văzu

două dintre voluntarele care veneau să ajute la căratul animalelor.
Sam zâmbi şi el.
— Da, poate ai dreptate. Nu mi s-a întâmplat până acum, dar cred că-mi place.
El o privi cu atenţie. Îl plăcea şi ea. Mult mai mult decât voia ea să admită.
— Acum m-am familiarizat cu toate acestea, continuă el. Cred că trebuie să aşteptăm, să vedem ce se întâmplă. Se aplecă peste ea şi-i deschise uşa. Stătu aşa pentru un timp, iar pieptul lui îi atingea sânii. De acord?
— Este tot ceea ce ne trebuie pentru a ne juca de-a adolescenţii.
El râse şi se retrase din nou pe locul lui.
— Poate tinerii ştiu ceva ce noi nu ştim.
Sam coborî din camion. Poate tinerii ştiu, se gândi ea.

Voluntarii erau gata să deschidă portbagajul camionului. Respiră puţin, apoi îşi luă rămas-bun de la Sam, care se îndrepta spre maşina lui. În cele din urmă, totul era ca o vrajă. Şi, orice ar fi fost, ea avea sentimentul că este prea greu să spargi această vrajă. Mult prea dificil.

Capitolul 4

Chiar dacă era o vrajă, Brittany decisese, într-un mod firesc, cu câteva zile în urmă, că totul era în ordine. Nu avea nevoie de un tratament şi nici nu voia unul. Dacă nimic nu este spart, ce să lipeşti? Acceptă zilele petrecute împreună cu Sam, cu aceeaşi uşurinţă cu care Sam era atât de natural! Totul mergea perfect. Inclusiv „jocul” lor. Şi acum, după două ore de mers împreună cu Sam printr-o fabrică veche, nu ştia prea multe despre acest „joc“, dar amândoi erau experţi în arta de a confecţiona umbrele.

— Chiar vrei să ştii cum sunt făcute aceste umbrele? întrebă ea. Îşi întoarse capul pentru a se bucura de soarele târziu al amiezei, în timp ce ea şi Sam cercetau istoria acestei fabrici. Era o zi bună. Îşi

efectuaseră ce a de-a doua vizită pentru Petpals şi chiar făcuseră o excursie la această fabrică veche, unde tatăl ei lucrase cu mulţi ani în urmă.

— Acestea nu sunt doar umbrele, Brittany. Acestea sunt „umbrele” ca rezultat al artei. Este fascinant, nu crezi? Şi tipii de la linia de asamblare sunt nemaipomeniţi.

— Iar tu le-ai pus destule întrebări, ca să le furi secretele şi să începi propria ta afacere. Nu cred că ei ştiu atâtea câte ştii tu, Sam.

— Ei bine, Brittany… îşi puse o mână pe după gâtul ei şi spuse:

— Nu contează ce gândesc ei despre mine, pentru că tu ai fost ghidul meu. Ei cred că tu eşti un dar de la zei.

— Oh, Sam! Nu te opreşti niciodată?

— Nu, răspunse el pe acelaşi ton cu un zâmbet.

— Şi aceşti oameni buni se gândesc la o înţelegere cu Gordon Winters. Ai reţinut toate aceste aspecte?

Ea aprobă din cap, dar gândurile ei pluteau undeva la mijlocul distanţei dintre cuvintele lui şi plăcerea de a-i simţi trupul aproape.

— Ei bine, l-au iubit. Îmi place în mod special acea poveste pe care unul dintre angajaţi mi-a spus-o. În ziua alegerilor, el a adus un măgar.

Râdea în timp ce-şi amintea. Şi după ce s-a terminat, el şi-a dat toţi banii unuia care pierduse absolut totul la jocul de poker.

— Mă mir că nu faci şi tu la fel cu Petpals.

— Încă nu.

— Ah, ştiu, trebuie să existe un motiv logic. Ştii, Brittany, aştept cu nerăbdare să-l întâlnesc pe tatăl tău.

— Voi doi v-aţi înţelege perfect. Şi ştiu că-i

va plăcea jocul, nu contează ce am spus eu despre poker.

— Eşti o şmecheră. Cu tine îţi ia mai mult de o săptămână să afli ceva.

— Acum nu forţa prea mult norocul, spuse ea, lăsându-şi părul să-i alunece pe umerii jachetei. Am spus doar că s-ar putea să-i placă jocul. Cu toate că poate n-a jgcat niciodată poker.

Se îndreptară săre Volkswagen-ul lui Sam, iar el îi deschise portiera, ca ea să poată urca.

— Punem un rămăşag, draga mea Brittany?

— Nu risc, Sam.

Se urcă în maşină şi apoi se uită în ochii lui.

— Îmi pare rău.

— Niciodată?

Ea zâmbea, dar mintea ei era la trecut.

Niciodată? Riscase odată cu mult timp în urmă.

— Oh, eu cred că depinde, Sam. Nu pariez pe un învingător… poate.

— Atunci este un pariu.

Se aplecă asupra ei şi o sărută pe obraz, apoi porni motorul.

— De data aceasta tu eşti în partea greşită a problemei. Brittany încercă să-şi alunge gândurile neplăcute. Până la urmă, ei discutau despre jocuri. Nimic mai mult, nimic mai puţin şi Sam avea dreptate. El, sigur, era un învingător. Jocul… un joc, nimic altceva.

— Îţi este foame? o întrebă el. El o urmărea, iar ochii lui parcă citeau în interiorul ei. Ea se întoarse şi aprobă uşor din cap.

— Da.

— Bine. Îi atinse genunchii. Degetele lui

dansau pe genunchii ei.

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine, Brittany. Inima ei începu să bată la atingerea lui şi, drept răspuns, ea zâmbi.

— Am nevoie ca tu să fii alături de mine în aceste locuri. Degetele lui erau pe genunchii ei. Am nevoie ca tu să încânţi lumea şi s-o faci să se gândească la amintiri. Şi tu ai făcut asta, Brittany. Vocea lui deveni aspră. Într-un cuvânt, ai fost minunată!

— Oh, Sam, ce dramă! Ai fost vreodată pe scenă?

— Întotdeauna. Ea râse, el râse şi hohotele lor străpungeau aerul.

— Acum, fără să glumesc, ce fel de piese te delectează?

— Hmmm, lasă-mă să mă gândesc.

Când opri maşina la un semafor, Sam se uită şi observă că ea închisese ochii.

Pleoapele îi stăteau atât de nemişcate, încât puteai crede că a adormit. Şuviţele de păr îi căzeau pe gât. Avea un aer vulnerabil, dar era minunată. De acum înainte, trebuia ca el să se lupte cu instinctele de bază şi se întreba dacă-i va fi uşor. Se îndoia de acest lucru. O privi. Curbele pometilor obrajilor erau delicate şi pistruii de pe nasul ei atât de dulci, de plăcuţi, încât el ar fi dorit să-i sărute unul câte unul. Zâmbi uşor şi în mod involuntar se relaxă în scaunul lui. O, Brittany, se gândi el. Frumoasa Brittany. De ce oare îi făcea lui una ca asta?

Dintr-odată, brusc, aceleaşi emoţii care-l tulburaseră câteva zile îşi făceau simţită din nou prezenţa şi-i cauzau o încordare ciudată. Tot bruscă era şi atracţia pe care o simţise pentru ea şi care ardea înăuntrul lui. Îi detecta prezenţa în cele mai diferite

locuri.

O vedea pe Brittany pe suprafaţa cristalină a râului de-a lungul căruia alerga dimineaţa devreme şi era o frumuseţe cu păr arămiu, şi un zâmbet la fel de proaspăt ca narcisele galbene. Nu avea dreptul şi niciun motiv s-o includă pe ea în mijlocul gândurilor lui. Exceptând acestea, ea era Brittany Ellsbeth Winters, cu ochi strălucitori şi cu voce plăcută. Şi simpla înclinare a capului ei şi părul ei luminos o făceau să rivalizeze cu o sărbătoare de Ziua Independenţei. Sunetul sălbatic de trâmbiţă al unui claxon din spatele lui îi retrezi atenţia lui Sam de a se uita la şosea din nou, dar sentimentul de tristeţe rămase. Brittany Winters era diferită şi o legătură amicală, prietenoasă nu făcea parte din vocabularul ei. Niciodată nu ar fi putut fi altfel.

El dădu drumul la radio. Sunetele uşoare ale unei simfonii umplură maşina şi-i alungară gândurile, până când reuşi să se simtă confortabil şi uşurat din nou. Câteva mile mai departe, Brittany fu aceea care întrerupse liniştea. Stând nemişcată, privea la casele pe lângă care treceau, la magazinele mari, la trecătorii care se grăbeau să ajungă, de la staţia de autobuz acasă.

— Sam, unde suntem? Niciodată n-am văzut această parte din Windemere. Se chinui să vadă ceea ce scria pe un indicator, dar nu-şi dădu seama decât că este în partea de nord a oraşului. Numai după câteva minute ea schiţă un zâmbet.

Casele care erau de-a lungul şoselei, pentru el erau la fel de cunoscute ca şi palma lui. Deci, erau aceleaşi străzi, oamenii ferindu-se de frig şi puştii

îmbrăcaţi în blugi făcând ture pe bicicletele lor.
De ce a trebuit el să se întoarcă aici? îşi scutură uşor capul.
— Suntem în Shadyside, Brittany. Este un mic orăşel, care oficial este o parte din Windemere. Cimitirul Memorial şi Râul Albastru îl separă de oraş.
— Shadyside… sigur. Am auzit despre el şi bănuiam că este pe aici pe undeva. Cred că n-am avut niciodată ocazia să ajung aici.
— Nu, probabil că nu.
Cotit după un colţ şi ajunseră pe o străduţă liniştită.
— Şi oamenii de pe aici nu prea se aventurează în restul oraşului Windemere. Cel puţin părinţii mei n-o făceau.
Brittany se foi pe scaun surprinsă.
— Părinţii tăi? Deci aici este locul unde ai

crescut tu?

El aprobă din cap.

— De fapt, nu sunt din Windemere. Sunt din Shadyside. El zâmbi şi-i puse un deget pe obraz.

— O speculaţie, spuse ea.

— Nu, adevărul. El se uită la casele pe lângă care treceau. Aceasta era lumea familiei mele. În Shadyside găseau tot ceea ce le trebuia. Magazine de băcănie, un cinematograf şi un teatru, două biserici, şi clădirea de cărămidă roşie, VFW, unde se întâlneau în fiecare vineri, jucau bingo în fiecare sâmbătă, iar bărbaţii poker în serile de miercuri.

— Sam, este un loc minunat.

— Primitor.

— Cum vrei tu. Dar totul este pitoresc.

Sam coti după un colţ şi ea observă un grup de case. Erau toate la fel şi se gândi

că sunt vechi de o sută de ani. Parcelele de pământ păreau bine împărţite, iar pe ele erau plantate o mulţime de flori colorate.

— Sam, să ne oprim puţin.

El dădu din umeri. La naiba, ei erau acolo, se gândi el. Pentru vreun anume motiv bizar, el începea să aibă bănuieli. Poate că voia ca Brittany să vadă totul şi apoi să încerce să-l înţeleagă. Deci, ea ştia deja despre ce este vorba. Ştia totul chiar de la început.

Îşi trecu o mână prin păr şi râse. Era o zi frumoasă, iar Brittany era lângă el; ce-şi mai putea dori?

— Desigur, Brittany, de ce nu? Sunt câteva locuri unde poţi mânca bine în Shadyside. Mai ales unul unde se pregătesc cei mai buni hamburgeri din lume. O să-ţi placă.

A mers puţin şi a ajuns pe o străduţă cu

magazine mici.

— Centrul oraşului Shadyside, anunţă el ceremonios în timp ce amândoi coborau din maşină. Casa părinţilor mei este una dintre acelea de pe strada principală.

El arătă spre o locuinţă şi Brittany văzu o casă cu jaluzele albastre, care arăta ca şi celelalte. Casa lui Sam. Un stejar mare şi bătrân acoperea una dintre ferestrele de la etaj. Brittany şi-l putea imagina pe Sam căţărându-se pe crengile lui groase.

— Obişnuiam să mă strecor afară pe fereastră şi să cobor jos pe crengile copacului, spuse el, iar ea râse.

— Ştiam asta.

El privi în jos şi apoi la ea.

— Ah, tu ştiai, nu-i aşa? Şi ce altceva mai ştii tu despre mine?

— Multe altele, zâmbi ea.

Sam putea să închidă ochii şi să-şi

amintească fiecare amănunt din copilăria lui. Vocea lui Brittany îl trezi din această visare.

— S-au schimbat multe de când locuiai tu aici? Ea stătea aproape de el, iar umărul ei chiar l-a atins pe Sam, atunci când s-a mişcat. El o privi şi-i luă mâna.

— Schimbări? Nu, niciuna. Vino, o să-ţi arăt totul.

Strada era aproape pustie şi ei se plimbau de mână. Frunzele uscate foşneau sub picioarele lor, iar aerul rece îi determină să mărească paşii.

— Unde sunt oamenii? întrebă Brittany.

— Este timpul cinei. Toată lumea este acasă să mănânce. Într-o oră. Or să se mişte cu toţii din nou. Este joi seara.

— Se joacă poker la VFW. Înţeleg, râse ea.

El arătă o clădire înaltă, pe acoperişul căreia flutura un steag, iar în faţa ei se

afla un gard imens.

— Acesta este clubul VFW, iar clădirea de alături este oficiul poştal, unde tatăl meu a lucrat treizeci şi cinci de ani. Şi aici – el traversă strada împreună cu Brittany – este magazinul care mă impresionează… oh, se pare că pentru totdeauna.

Stăteau în faţa unei băcănii cu o firmă deasupra, pe care era scris cu litere roşii Băcănia lui Wassink.

Brittany se uită pe ferestrele murdare de praf la tejghelele de lemn şi încercă să şi-l imagineze pe bărbatul de lângă ea ca pe un puşti ce-şi petrecea ore în şir în magazin. Nu putu.

— Sam, omul Renaşterii, cred că am nevoie de timp pentru toate acestea.

El râse şi o trase mai aproape de el, mâna lui rămânând pe umărul ei.

— Duceam alimentele câteodată şi

încasam banii atunci când Gus Wassink le convingea pe fete să-şi cumpere ruj de buze şi pe băieţi ziarele.

— Era ceva de caracter?

— Poţi spune şi aşa, dar dacă priveşti lucrurile mai profund, nu era chiar rău.

În timp ce Sam vorbea, ea îi privea chipul şi-l asculta liniştită. Ochii îi străluceau, dar nu arătau prea multe din ceea ce voia ea să ştie. Se simţise bine el aici? Se distrase şi râsese aşa cum o făcuse cu oamenii de la Elms? Le încântase pe fete pentru a flirta cu ele? Dar el o prinse din nou de mână.

— Biserica este imediat după colţ şi tot acolo se află şi un spital local unde se duc toţi oamenii este spitalul St Francis Xavier. Şi eu şi fratele meu ne-am născut acolo.

— Fratele tău?

El aprobă din cap.

— Fratele meu mai mic, Joseph. Joe Lawrence. Este o persoană drăguţă şi diferită faţă de mine. Pot spune că este o binecuvântare. Îi plăcea aici, dar a plecat deoarece şi-a dorit să urmeze un colegiu pentru a deveni profesor, iar Shadyside nu avea aşa ceva.

— Se va întoarce?

— Nu. S-a căsătorit cu o profesoară dintr-un orăşel din Pennsylvania şi trăiesc acolo replica vieţii din Shadyside.

— Aţi crescut împreună?

Ea era atentă la răspunsul lui, încercând să-i afle părerea, şi să vadă modul în care au trăit împreună. Totul pentru ea era o surpriză, dar nu ştia de ce, dar Shadyside şi Sam păreau un meci neconfortabil.

— Nu chiar împreună, răspunse el. Nu chiar. O luă din nou de mână şi traversă

din nou strada, îndreptându-se spre o firmă pe care scria Hamburgeri uriaşi.

— Joe e mai mic decât mine cu câţiva ani şi era un fel de responsabilitate pentru mine, lucru destul de dificil. Mama lucra la magazin, iar eu eram singurul din preajma lui. Când munceam şi eu, îl luam pe Joe cu mine.

— Efectiv, cred că el depindea de tine.

— Da. De aceea am stat aici cât am stat. Sam se uită la Brittany. Ea îl asculta cu multă atenţie, dar chiar auzea ceea ce spunea el? Se uită fix în ochii lui şi spuse:

— Trebuie să fi fost greu pentru un adolescent să fie responsabil pentru altcineva.

— Oh, am făcut ceea am făcut şi niciodată nu mi-a părut rău pentru că l-am iubit Joey. Dar dependenţa de el m-a ţinut aici şi m-a învăţat mai multe lucruri despre

propria mea viaţă. Dumnezeu i-a făcut pe oameni diferiţi, dar nu contează ce s-a întâmpat, niciodată nu m-am simţit bine aici. Era ca o caustrofobie. Întotdeauna aşteptam să apară curcubeul după ploaie, să mă mut, să învăţ lucruri noi.

— În cele din urmă ai plecat, spuse ea calm. El aprobă dând din cap.

— Asta nu înseamnă că i-am abandonat pe oamenii de aici, Brittany. Ei erau oameni buni. Dar nimeni nu dorea mai mult decât mine să cunoască şi altă lume. Şi când am avut ocazia să plec, m-am simţit minunat. Ca un spirit care găseşte apă şi linişte. Am mers la Penn State şi lumea s-a deschis pentru mine. Erau lucruri pe care niciodată nu le făcusem, muzică şi artă, piese de teatru. Oameni diferiţi, psihologii diferite. Iar după colegiu, am profitat de toate oportunităţile pe care mi le oferea

viaţa. Cred că şi acum fac la fel.
— Cred că ai făcut un lucru bun, Sam. Ai încercat mai multe lucruri. El îşi plimbă degetele în timp ce vorbea prin părul ei.
— Există o viaţă diferită pentru toate lucrurile, Brittany.
Zâmbetul lui punea în evidenţă momentul magic în care se afla. Era pierdut într-un vid de parcă ar fi zburat.
— Şi un mod diferit de a vorbi despre lucrurile pe care le testezi. Se opri pe un trotuar. Aici sunt faimoşii hamburgeri. Ce spui Brittany? Nu te înnebuneşte mirosul lor?
Ea se uită spre geamurile localului, apoi la Sam.
— În acest moment ar fi binevenit un hamburger. Să-l încercăm! Amândoi intrară pe uşa cu geam.
— Ce zi, spuse ea. Îmi simt mintea prea

încărcată.
El îşi lăsă capul pe spate, fiind atent la lumina ce licărea în ochii ei.
— Încărcată de ce?
— În cea mai mare parte de gânduri. Şi trebuie să mă gândesc la toate acestea pentru a putea să le înţeleg. Ar putea să dureze. Ea îşi mişcă uşor capul, apoi se uită în ochii lui Sam. Poate trebuie să diger întâi nişte hrană. Sam era destul de aproape de ea ca să poată simţi mirosul toamnei, ce se impregnase în jacheta ei.
— Brittany, nu judeca prea aspru toate aceste lucruri. Brittany îl aprobă, dar ştia la fel de bine ca şi Sam că trecutul unui om contează. Dar faţă de trecut, prezentul era mai important, întotdeauna se conturează mai clar, chiar şi mai clar decât viitorul.
Farfuriile erau aşezate între ei, iar ea

stătea rezemată de scaun uitându-se la hamburger.

— Sam, râse ea, încercând să se concentreze puţin asupra mâncării. Cum poţi să mănânci aşa ceva? Privirea ei se îndreptă spre farfurie şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Nu-i aşa că-i bun?

Ea luă o bucăţică şi se uită la Sam. Avea o stare ciudată. Nu se putea concentra. Luă o bucăţică de ceapă. El o curăţă puţin cu degetul de urma de unt din colţul gurii ei. Buzele ei erau uşor catifelate şi-l îndemnau să le testeze, chiar acolo, în incinta localului de hamburgeri al lui Jake. Pieptul îi era încordat şi singurul lucru pe care-l vedea în acea cameră erau ochii verzi ai lui Brittany. Căldura din încăpere era suficientă pentru a o încălzi toată iarna, îşi zise Brittany. Ei îi plăcea

atingerea lui.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, spuse ea.

Râsul lui o încălzi şi mai mult.

— Nu prea-mi dau seama cum s-a întâmplat, cum am sfârşit prin a ajunge aici, dar a fost o călătorie drăguţă. Cred că oricine poate veni să viziteze Shadyside, cel puţin o dată.

Sam se uită la ceasul din spatele ei. Era aproape şapte şi jumătate. Unde se vor duce de acolo? El şi acea femeie încântătoare? Şapte şi jumătate. Joi seara! El îşi lăsă capul pe spate.

— Oh, Brittany…

— Sam, spuse ea dintr-odată. Ce este?

— Este vorba despre unchiul Felix Winters. Ea se uită prin magazinul gol.

— Unchiul Felix, Sam, ce tot spui?

— Am o întâlnire în seara asta cu unchiul

tău Felix, să discut despre „joc“. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, dar de obicei nu-mi uit întâlnirile.

— Sam, nu mă sâcâi în halul acesta. La ce oră era întâlnirea?

— Opt şi jumătate. La clubul lui.

Ieşiră grăbiţi, mintea ei încercând să controleze sentimentele ciudate din sufletul ei. Furia unei dezamăgiri îi străpunse inima. Voia ca ziua să nu se mai termine. Nu putea gândi raţional, ea voia să se simtă aşa cum o făcuse Sam să se simtă, pentru că totul fusese minunat. Voia ca Sam s-o iubească.

— M-ar crede decă i-aş spune că am avut febră? se auzi vocea lui Sam. Ea dădu uşor din cap.

— Nu, Sam, nu unchiul Felix. Nimeni nu ratează întâlnirile cu el. Se îndreptară spre uşă.

— Nici chiar pentru o urgenţă?

El era în spatele ei, iar răsuflarea lui îi încălzea gâtul.

— Nu cred că ziua noastră împreună s-a terminat, Brittany… Mi-ar face plăcere să-mi petrec mai mult timp împreună cu tine.

Mâna ei era pe clanţă, dar inima, undeva înăuntrul ei, îi bătea cu putere. Se întoarse şi schiţă un zâmbet care spunea prea multe.

— Sam, eu am întârziat la o întâlnire cu unchiul Felix – aveam o înţelegere cu el – trebuia să-i găsesc o bucătăreasă.

Îi băgă mâna în păr şi-i întoarse capul ca să-i poată vedea faţa.

— Şi?…

Sam îi urmărea cuvintele. Pe stradă puteau fi văzute grupuri mici de oameni ce se deplasau dintr-un loc în altul. Brittany se uită după ei, apoi se întoarse spre Sam.

— Pocker, Sam. Nu este pentru noi. Vino, unchiul Felix aşteaptă.

Capitolul 5

În după-amiaza următoare, Brittany stătea în faţa unui birou. Îşi luase o zi liberă de la Petpals, lăsându-i pe voluntari să se ocupe de treburile de acolo şi să îngrijească animalele. Sam spusese că va lucra la „jocul“ pentru tatăl ei şi o invită să treacă pe acolo. Era pentru prima dată când trecea pe la biroul lui Sam, ciocăni şi nu-i răspunse nimeni. Verifică adresa pe care o avea scrisă pe o hârtiuţă. Numărul 103. Aşa spusese el. Dar pe uşă nu era nimic scris care să menţioneze că este vorba despre „jocuri creative” sau că este biroul lui Sam. Din spatele uşii se putea auzi o muzică lentă. Simfonică?…

Ciocăni din nou şi deschise uşa uşor. Intră şi rămase surprinsă. Încăperea era plină cu cutii de carton, puse una peste alta.

Unele erau închise, iar conţinutul altora era aşezat pe podeaua curată. Nimic altceva. Nu mobilă. Nu plante. Nu birou. Nicio altă persoană. Dar auzea sunetele minunate ale unei simfonii de Brahms.

Mişcă uşor capul şi-şi băgă mâinile în buzunarele sacoului ei. Ciudat. Poate ar fi trebuit să-l anunţe mai întâi. Ascultă muzica pentru un minut, se uită prin încăpere, apoi trecu în cea alăturată. Aici totul părea puţin mai încurajator. Erau câteva birouri frumos aliniate şi o masă de desen aşezată lângă fereastră. Se apropie de masă şi ridică o hârtie de pe ea.

Jocul familiei Winters era scris pe ea, în mijlocul unui rând. Pe un rând era scris numele oraşului în care se născuse tatăl ei, pe altul biserica unde se cununase şi tot aşa. Ea zâmbi. Nu era chiar jocul la care se gândise ea cu două săptămâni în

urmă. Tot ceea ce făcea Sam era o explorare a gândurilor, un studiu. Modul lui Sam de a-i pune întrebări era foarte subtil, ea credea că o face pentru că-i păsa de ea, ca de o fiinţă umană, nu ca de un client sau o sursă de referinţe.

Răsuflă adânc şi se îndreptă spre ultima uşă ce părea a fi a unei bucătării. O masă rotundă se afla lângă fereastră, iar alături o sobă şi un frigider. O fereastră era deschisă, iar Brittany simţea aerul toamnei şi agitaţia de afară. Se apropie şi privi prin perdeaua subţire.

Dincolo de fereastră se putea vedea un colţ de curte interioară. O masă veche era aşezată sub un pom, iar frunzele unui arţar cădeau pe caldarâmul de piatră galbenă. Sub pom, ţinând într-una din mâini pipa, era Sam Lawrence.

Brittany ezită puţin. În interiorul ei, simţi

un sentiment de familiaritate. Aşează perdeaua la loc şi zâmbi către Sam. El purta blugi şi un pulover en coeur peste cămaşă şi avea acel zâmbet prezent în visele ei. Poziţia în care stătea îi punea în evidenţă corpul puternic şi bine proporţional Parcă emana o energie pe care simţeai nevoia s-o atingi. Tremura, dar continua să stea în acel loc şi să-şi plimbe privirea pe trupul lui.

După ce reuşi să-şi recapete controlul, Brittany se uită din nou pe fereastră şi încercă să privească din nou totul. Mai erau la masă cu Sam; încă trei oameni care-l ascultau şi care râdeau la intervale scurte de timp. Cu toţii tineri, erau îmbrăcaţi obişnuit. Singura prezenţă feminină era o doamnă cu părul de culoare închisă. Părul îi era strâns într-un coc franţuzesc şi purta blugi şi un sacou

frumos. Era drăguţă, se gândi Brittany, în timp ce-i observa zâmbetul. Chiar şi de la distanţă, se putea observa că erau cu toţii prieteni. Zâmbeau exact ca oamenii ce glumesc între ei şi care se cunosc. Ieşi pe o uşă şi se îndreptă către ei. Era mai bine aşa decât să se creadă că spiona.

— Brittany, o întâmpină zâmbetul lui Sam. Minunat! Speram că o să vii! Vino să cunoşti echipa cu care o să lucrăm.

El era cu trei paşi în urma ei şi-i cuprinse talia. Această amestecătură de oameni pretind că tu eşti o născocire a prea-creativei mele imaginaţii.

— Dar, după cum observ, eşti chiar reală, zise unul dintre bărbaţi. Sam îl prezentă ca fiind Gary Williams, artistul care crease acest tip de „joc“.

Gary o privi cu admiraţie, în timp ce făcea cunoştinţă cu ea.

— Sunt aşa de fericit că o pot cunoaşte pe muza încântătoare pentru care trudeşte atât de mult Sam.

— Oh, dimpotrivă, Sam este celebru, spuse ea, şi se întoarse să-i cunoască pe Tim Warner şi pe Jill Ford, cei doi creatori care lucrau sub îndrumarea lui Sam.

Sam stătea lipit de ea, degetele lui plimbându-i-se pe talie.

— Sper că vremea va fi de partea noastră, spuse el. Dar acum chiar că avem inspiraţie.

— Va fi un joc aparte, Brittany, zise Jill. Cred că o să-i placă tatălui tău.

— Care erau limitele tatălui tău? adăugă cu respect Tim. Nu se temea să încerce nimic, nu-i aşa?

Brittany încerca să se concentreze la cuvintele designerului. Degetele lui Sam se jucau pe talia ei, acum sub sacoul ei,

acum îi atingeau fesele.

— Da, murmură ea. Şi, după câte văd, viaţa lui este în mâini bune, aici. În cele din urmă, acesta era adevărul. Dar, când se întoarse să se uite la Sam, îşi puse întrebarea ce se întâmpla cu viaţa ei.

Zâmbetul lui Sam părea un.

— Ei bine, Brittany, ce părere ai despre această echipă? Sam îşi puse notiţele într-un dosar, apoi se uită la femeia care stătea pe un scaun vechi de lângă fereastră. Îi venea destul de greu să se uite tot timpul la ea. Binecuvântat fie unchiul Felix! Cu o seară în urmă, îi povestise detaliat douăzeci de ani din viaţa lui Gordon Winters şi tot atât din viaţa lui. Sam îl aprobase şi-i răspunsese la întrebări, dar, în tot acest timp, el se gândise în mintea lui că face dragoste cu Brittany. Văzând-o în această după-amiază, îşi reaminti totul;

starea aceea, senzaţiile.

— Îmi plac, Sam, spuse ea. Ideile sunt atât de multe şi de rapide, încât mă simt de parcă aş fi în mijlocul unui joc de ping-pong.

El îşi luă pipa şi se apropie de birou.

— Bine, mă gândeam că vei fi de acord. Sunt nişte tipi grozavi.

— Unde i-ai găsit? Ea îşi înclină capul într-o parte şi urmărea mişcările lente ale fumului.

— L-am căutat prin jur. Jill tocmai a absolvit Harvard. Are o imaginaţie fără sfârşit. Ea voia să plece la New York, să se descopere pe sine, dar am atras-o cu şarmul meu. Şi se pricepe de minune la lucrurile de acest gen.

— Şi Tim?

— Tim era unul dintre puştii care nu reuşea pe nicăieri, din cauza ideilor lui,

greu de priceput. Ideile acestui puşti sunt incredibile. El dă jocului noi direcţii.

Sam îşi mişca ochii într-un anume fel, parcă în ritmul vorbelor sale.

— O să iasă ceva grozav, Brittany Ellsbeth Winters. Aşteaptă şi vei vedea. Acesta nu-i decât începutul.

— Nu mă îndoiesc de asta, Sam. În câteva zile te-am putut cunoaşte mai bine şi mi-am dat seama că tu poţi realiza tot ceea ce-ţi propui.

— Ei bine, exagerezi puţin, râse el.

— Ce planuri ai pentru „jocul creativ”? întrebă ea.

— Ei bine… El luă o poziţie gânditoare. Ceea ce mi-ar plăcea să fac este să fiu sigur că va rezista. Am să-i susţin pe puşti.

— Aici greşeşti, Sam. Nu sunt chiar puşti.

El râse.

— Da, ai dreptate. Sunt puşti însă dacă mă

gândesc că cu eram la colegiu când ei încă mai alergau şi-şi juleau genunchii.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi cinci, cred. Pentru mine vârsta nu a avut nicio importanţă în ceea ce am făcut sau n-am făcut. Nu i-am acordat prea multă atenţie. Oricum, îmi place să cred că Jill, Gary şi Tim sunt destul de tari, încât să reziste şi la greu. Apoi o să le las lor totul.

— Părăseşti compania?

— Oh, niciodată nu termin lucrurile. Urmăresc ocazia, şi-mi bag nasul în ceea ce fac ei. Îi las pe ei să se descurce. Pe mine doar mă „consultă”. Dar îmi voi căuta altceva de făcut.

— Aici în Windemere?

Sam ezită puţin înainte să răspundă. Era în Windemere de aproape unsprezece luni şi i se părea destul de mult. Dar nu putea

vorbi prea clar atunci când era vorba să se mute. Îl ţinea ceva alături de Brittany. Pe lângă psihic, era ceva ca o putere, ca dinamita, ceva diferit, un sentiment de conexiune cu ea, sau de înţelegere – sau pur şi simplu o nebunie. Dumnezeu ştia că înainte, dacă avea o femeie frumoasă lângă el în maşină, nu conta. Nu, Brittany era diferită. Se uită în ochii ei şi încercă să clarifice lucrurile.

— Nu, probabil că nu în Windemere, Brittany.

— Dar atunci unde? se auzi vocea ei calmă. Îl cunoştea doar de puţin timp, dar gândul că el ar putea pleca o întrista şi nu mai putea gândi raţional.

El îşi mişcă umerii.

— Nu-mi place să fac planul înainte. Aştept pur şi simplu derularea firească a lucrurilor. Când va veni timpul potrivit, mă

voi muta. Sunt o mulţime de lucruri pe care mi-ar plăcea să le fac. Viaţa asta este prea scurtă, Brittany. Şi mie îmi place să păstrez tot ceea ce-i dă sens.

— Dar să te muţi atât de des…

— Nu prea am probleme în acest sens, pentru că nicăieri nu prea prind „rădăcini”. Aşa-i şi cu acest birou. Pentru mine este greu să mă gândesc la ceva permanent. Jill şi cu Tim sunt tot timpul în spatele meu.

Brittany îşi adună gândurile şi-şi concentră privirea prin cameră.

— Ar trebui să fii puţin mai organizat, Sam. Chiar ar trebui. Doar câteva schimbări.

În mintea ei, ea deja îşi imagina camera schimbată, aranjată, iar colţurile pline de ghivece cu plante verzi. Era convinsă că trebuie să facă din acel birou un loc

accesibil. Un loc care să-i placă lui Sam.

— Nu ar dura prea mult, Sam. Te-aş putea ajuta eu. Ea se ridică de pe scaun şi se duse în camera alăturată. Apoi se întoarse şi enumeră lucrurile care lipseau, dar care, cu puţin efort, se puteau aranja.

— Brittany, opreşte-te.

El se învârti în jurul ei râzând.

— Dai prea multă importanţă lucrurilor ăstora. Mai bine ai cina cu mine. Sunt mort de foame.

Dar Brittany nu-l asculta. Toată energia ei era îndreptată spre cele trei camere. Într-una, ea descoperise nişte rafturi şi se gândise că acolo ar fi locul unor cutii.

— Aici, Sam. Deschidem cutiile acestea şi punem totul pe rafturi.

Se uită la ceas.

— Ai un telefon?

El îi arătă camera alăturată.

— Pe cutia de lângă fereastră.
Brittany zâmbi satisfăcută, apoi dispăru.
Sam se aplecă lângă o cutie şi se gânduri la Brittany. Nu-i era uşor să-i ghicească următoarea mişcare. Dar îi plăcea acest lucru, bineînţeles printre altele.
După câteva minute, Brittany se întoarse.
— Sam, când vrei tu să te muţi, va fi Crăciunul. Ea se lăsă în jos lângă el. Acestea trebuie puse pe raftul de jos.
El îi simţi căldura trupului şi parfumul deosebit. Pentru Sam, ea era singura decoraţie de care avea nevoie acel birou. Dar ea n-ar fi crezut acest lucru, iar el se gândi s-o convingă să rămână pentru totdeauna în această postură, aşa că îi luă cutiile din mână şi zâmbi:
— Da, şefa.
Corpul ei se mişca tot timpul prin cameră, se apleca şi se ridica scoţând conţinutul

cutiilor şi punându-l în mâinile lui.

— Sam, spuse ea repede, ochii ei fiind îndreptaţi asupra unei cutii dintr-un hol, pe care i-o arătă cu vârful pantofului, cum îţi vezi tu viitorul?

El o privi puţin mirat.

— Viitorul meu?

El aprobă din cap şi se întoarse în cameră.

— Îl vezi ca pe un şir de mutări permanente dintr-un loc în altul, ca şi cum ai călători în jurul lumii? Sau există undeva o mină de aur ce te va convinge să te stabileşti acolo? Sau?…

— Vai, dar acestea sunt o grămadă de întrebări, draga mea.

— Vorbesc serios, Sam. Ea se întoarse şi aruncă ia gunoi câteva bucăţi de material. Sunt doar curioasă. Există un sfârşit pentru toate acestea? Sau pur şi simplu sfârşitul nu este decât un alt început?

Sam lăsă jos din mână cutia pe care o căra şi-şi luă pipa din scrumieră. Toate întrebările ei erau juste. Dar nimeni nu-l întrebase până acum aşa ceva, deci nu ştia ce să răspundă.

— Sincer, nu ştiu, Brittany. Vocea lui era sobră. Cred că nu m-am gândit la viaţă din acest punct de vedere, adică la un început şi un sfârşit.

— E pe capitole, nu? La fel ca într-o carte?

— Da, poate ceva mai mult, o carte cu povestiri scurte.

Ea schimbă nişte tablouri în timp ce se gândea la ceea ce spusese el. Nu-i sunase prea bine. Fiecare carte cu povestiri scurte are caracteristicile ei. Apoi, Brittany ar putea fi doar una dintre ele. El îşi scutură capul.

— Nu, Brittany. Trebuie să mă gândesc mai mult la lucrurile de genul ăsta.

Brittany râse şi-i înmână o cutie prin al cărei conţinut să se uite.

— Poate am fost puţin exagerată, Sam.

— Nu, nu-i vorba despre asta.

Brittany ar fi putut să-l întrebe orice secret despre care ea voia să ştie. Dar el nu putea să continue discuţia acum, din alte motive. Mai ales că el nu prea avea răspunsuri la întrebările ei.

— O.K., Sam. Trebuie să triezi toate astea. Ea îi dădu un teanc de hârtii pe care să le verifice, în timp ce-l privea. Vezi, Sam, şi tu poţi tria şi arunca.

— Numai cu un dictator prin preajmă. El îi prinse mâna şi o trase spre el. Hmm, în preajma ta totul este ca o licărire, Brittany.

— Este o pulbere, Sam.

— Este o pulbere de basm, pentru că se întâmplă lucruri ciudate.

— Îţi vine să strănuţi? întrebă ea. Ea îşi mişcă picioarele.

— Nu cred că-mi vine să strănut, spuse el. Dar, în orice caz, ceea ce simt este similar.

— Interesant.

Ea îşi puse mâinile pe genunchi şi-şi încruntă fruntea.

— Este din cauza prafului… şi te face să te simţi ca şi cum ai strănuta… Poate este vorba despre sughiţ?

— Sughiţul nu este cauzat de pulberea de basm, Brittany. Toată lumea ştie acest lucru.

— Proasta de mine! spuse ea uşor. Am auzit despre o doamnă care a sculptat prin praf. Asta vrei să faci şi tu?

El dădu din cap.

— Cred că erau scame ceea ce a folosit ea.

Mâna lui alunecă peste hârtii şi-i mângâie coapsa.

— Acelaşi lucru, spuse ea, în timp ce sunetele celei de-a V-a simfonii a lui Beethoven umplură camera. Ea simţea muzica undeva în adâncul ei. O minciună clasică… îşi întoarse faţa şi zâmbi spre el.

— Aş numi-o farsă, murmură el în timp ce-i atinse obrazul. Brittany…

— Ştiu, zise ea îndreptându-şi mâna spre inimă, în cele din urmă n-a fost un străunt ceea ce ai simţit tu.

El se putea uita direct la faţa ei. Ochii ei verzi străluceau, iar părul îi încadra obrajii. Puse o mână pe după gâtul ei.

— Oh, Brittany, fără îndoială tu eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată.

Respiraţia parcă i se oprise şi pentru o clipă se simţi cu totul altfel, o senzaţie ciudată îi străbătu corpul: înţepătura minunată a lacrimilor.

Zâmbetul lui alungă acest sentiment, pe care şi-l va aminti mai târziu, dar puternica Brittany avea să-l schimbe pe el într-un mod ciudat.

Căutându-i privirea, Brittany urmărea jocul emoţiilor lui. Ochii lui păreau să-şi fi schimbat culoarea din ce în ce mai mult. Privirea lui o făcea să se simtă hipnotizată.

— Sam…

Degetele lui se pierdură în părul ei mătăsos, iar el gemu uşor. Ea părea reală pentru el, prea tandră şi totodată perfectă. Dorinţa ardea în el şi dintr-odată, el începu să se lupte pentru a se putea controla.

Doamne, o dorea atât de mult, încât putea să simtă asta în fiecare terminaţie nervoasă şi în cea mai mică porţiune de pe pielea lui. Sărutul lui era puternic, iar limba se plimba adânc în gura ei.

Brittany închise ochii şi-şi lăsă trupul să savureze acea plăcere unică a sărutului lui. Îşi dorea ca acesta să dureze mereu, să fie ca o bucurie fără sfârşit.

Profunzimea respiraţiei făcea ca sânii ei să preseze asupra lui, iar ea simţea cum sfârcurile sânilor se întăresc.

— Hmmm, murmură el. Ataci bine!

Degetele lui se plimbau prin părul ei, îi atingeau obrajii, apoi coborau uşor spre sâni.

Ea simţea plăcerea ca pe o conexiune între după-amiaza frumoasă şi însorită şi sunetele clare ale simfoniei ce umpleau camera.

Numai atingerea şi mirosul lui Sam erau reale.

— Hmmm!

Brittany auzi zgomotul undeva în depărtare, undeva în spatele ei. Era un

zgomot discordant.

— Este cineva acasă?

Sam tresări şi se uită spre uşă. Ea stătea nemişcată, încercând să risipească acel vis, trăgând în piept aerul curat.

— Este un uriaş verde şi ameţit, Sam, îi şopti râzând.

Ea se întoarse puţin, dar trupul ei era încă aproape de Sam. Din copac se puteau vedea două picioare îmbrăcate în blugi, iar printre crengi se putea desluşi figura unui tânăr.

— Cioc, cioc.

— Clyde!

— Bună, domnişoară Winters. Ce mai faceţi? Era vocea unui adolescent.

— Voi doi v-aţi cunoscut? întrebă Sam, privind-o pe Brittany.

— Da. O cunosc pe domnişoara Winters foarte bine. Dintotdeauna.

— Clyde, spuse Brittany. Clyde Johnson de la Serele Johnson, Sam. Bună, Clyde. Ea caută mâna lui Sam şi puse mâna ei peste a lui. Clyde se uită spre podea.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnişoară Winters. N-a pornit camionul. Se uită spre Sam. Este vechi de douăzeci şi unu de ani. Un Ford. Îţi vine să crezi că încă mai funcţionează?

Sam îl urmă pe Clyde la uşă şi privi pe hol. De-a lungul peretelui erau doi ficuşi mari şi câteva ghivece cu plante înflorite.

— Ei bine, Clyde, spuse Sam, pare că ai venit chiar din pădure. Brittany se uită la cei doi bărbaţi, iar privirea ei părea să spună totul.

— Sunt foarte frumoase, Clyde. Chiar frumoase. Să le aducem înăuntru.

— Pădurea vine înăuntru? întrebă Sam mirat. Brittany îl privi zâmbind.

— Da, Sam. În afara faptului că sunt necesare pentru respiraţie, aceste plante vor fi schimbrea potrivită pentru biroul tău. Crede-mă.

A şters frunzele unui ficus de praf, apoi Brittany l-a cărat până lângă fereastră.

— Bun pentru aer? repetă Sam.

Ceea ce avea el nevoie acum era ceva pentru a stinge focul pe care Brittany îl aprinsese în el. Plantele nu păreau a fi răspunsul potrivit.

— Dar, eu m-am vrut…

— Nu. Am sunat mai întâi şi am aranjat totul cu domnul Johnson, iar Clyde a fost bucuros să le aducă aici. Nu spune nimic, Sam, până nu le vezi. Aerul era rece.

— Dar…

— Îi voi ruga pe Jill sau pe Gary să aibă grijă de ele. Tu nu trebuie să-ţi faci griji.

— Cred că au costat o avere.

Clyde dădu din cap.

— Noi avem o înţelegere cu domnişoara Winters, domnule; nu-i nicio problemă. Ea are grijă la Elms de papagalul meu. Iar noi luăm plantele înapoi dacă mor sau vă mutaţi dumneavoastră.

Sam încercă să-i atragă atenţia lui Brittany şi să-i sugereze lui Clyde să plece, ca ei să poată termina decorarea în condiţii bune. Dar Clyde refuza acest lucru, atâta cât Brittany avea nevoie de el pentru a o ajuta la înfrumuseţarea biroului.

— Brittany, acestea mai pot aştepta… spuse el prizându-i mâna.

— Aproape că am terminat, Sam.

Atunci când ea era în braţele lui, uita de tot. Tot ceea ce-şi dorea atunci era să-i simtă trupul deasupra ei. Dar o legătură era ultimul lucru pe care şi-l dorea în

viaţă. Nu cu un bărbat care ar fi putut vinde tot şi să termine. La naiba! îl dorea… nu-l dorea… Decorarea a fost fără îndoială un lucru uşor. Ea ridică o plantă de pe podea şi merse prin cameră.

— Şi acum? întrebă Sam cu o jumătate de oră mai târziu, după ce-l ajutase Clyde să pornească acel camion vechi. Brittany se uita prin jur. Ea găsise câteva scaune confortabile, câteva veioze pe care Sam uitase că le avea. Toate acestea, împreună cu plantele, făceau acel birou de creaţie să arate frumos.

— Nu-mi vine să cred, îi şopti Sam la ureche. Eşti uimitoare, domnişoară Winters. Ea zâmbi mulţumită de aprecierile lui.

— Mulţumesc, domnule. Sper ca şi ceilalţi membri ai echipei să fie mulţumiţi.

— Vor crede că am renunţat la acel

„sfârşit”.

El se apropie de ea şi-şi puse un braţ pe după gâtul ei. O făcu să tremure. Inima începu să-i bată şi ea putea simţi din nou căldura îmbrăţişărilor lui. Nu mai avea nici în ea încredere. Brittany îşi puse mâinile în şolduri şi încercă să-l privească pe Sam obiectiv. Dar mâinile lui lungi îi cuprinseră braţele, iar privirea obiectivă devenea dificilă. Ea îi prinse degetele şi încercă să oprească mişcările lui senzuale. El o roti uşor, până când reuşi să-i vadă faţa.

— Ai schimbat aici totul, Brittany.

— Îţi mulţumesc, Sam, se grăbi ea să răspundă, în timp ce se concentra asupra bătăilor inimii. Şi acum, drept răsplată…

— Tu ai spus-o, Brittany. Vocea lui tremura, iar ea cu greu mai credea ceea ce spunea chiar ea.

— Promite-mi că plantele vor fi udate…

El se gândi că este vulnerabilă aşa cum stătea acolo. Brittany îşi întoarse faţa către el. Această femeie puternică ce-i ajuta pe bătrâni să-şi trăiască fericiţi sfârşitul… El îşi dorea s-o poată apăra, s-o facă să creadă că totul este O.K. Această fericire era O.K. Şi dragostea. El putea să aibă grijă de tot şi să facă în aşa fel, încât totul să fie bine, pentru că niciodată el n-ar fi rănit-o. Nu contează ce s-ar întâmpla, n-ar putea să-i facă rău. Dar, dacă-i atingea mâinile, îi putea simţi un sentiment de teamă. El îi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr şi zâmbi.

— Sigur, Brittany. Voi avea grijă de plante. Dar acum aş dori să am grijă de tine, dacă pot. Cinăm?

Ea ezită pentru o clipă, neuitându-se în ochii lui. Ştia că-l doreşte pe Sam

Lawrence. Îşi dorea să-l iubească şi în acelaşi timp se iubească şi el. Voia să-i simtă mâinile pe sânii ei şi sărutările lui să-i atingă trupul. Voia să-l vadă gol, buzele ei să alunece pe pielea lui şi să-i traseze muşchii cu degetul.

Atâtea dorinţe! într-un târziu se uită în ochii lui.

— Îmi pare rău, Sam. Cinez cu familia. Este ziua de naştere a Sarei. El părea dezamăgit, dar ea aproape că-l consolă îmbrăţişându-l. Aproape, dar încă n-o făcuse. Nu era încă timpul ca totul să se termine…

— Deci, nu mă laşi să-ţi mulţumesc?

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, Sam.

Sam îi urmări privirea.

— Ai făcut toate astea pentru mine?

Ea se uită la el şi zâmbi uşor.

— Eşti chiar imposibil, Sam.

Trase aer în piept şi spuse pe un ton superior:

— Vezi? Pot naşte tornade, chiar dacă, uneori, mi se ia respiraţia. El îi atinse uşor obrazul. Pe ea o treceau tot felul de călduri. Închise uşor ochii. Când i-a deschis din nou, privirea lui părea cu totul schimbată. Era o privire grijulie, care nu arăta nici cea mai mică urmă de pasiune.

— Mai bine, plec, Sam.

Sam aprobă din cap şi o sărută uşor pe buze, înainte să-i ia mâna.

— Noapte bună şi transmite-i Sarei elicitări din partea mea.

Brittany se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se uită înapoi.

— Rămâi aici?

El scutură din cap. Era o grămadă de treabă de făcut, dar nu mai putea în acea seară să se ocupe de nimic, nu atâta timp

cât parfumul ei persista în aerul încăperii.
— Am să găsesc un loc unde să pot mânca. Şi cum cred că nu este niciunul pe aici, cred că am să merg în oraş să mănânc chili. Poate aşa o să mă încălzesc puţin.
Ea râse şi deschise uşor uşa.
— Singurul lucru pe care pot să-l fac este să-ţi sugerez să mergi la Hombres, restaurantul de pe strada Henderson. Au chili ce-ţi fac urechile să scoată fum şi ochii să-ţi ardă câteva zile. Îţi garantez eu, Sam, că te vor încălzi.
Vocea lui avea un ton ciudat.
— Îmi garantezi tu? Un singur lucru garantez că mă poate încălzi…
— Noapte bună, Sam. Vise plăcute.
Astfel ea plecă, grăbindu-se în noapte.

Capitolul 6

— Dormi?

Brittany dădu din cap somnoroasă şi se pregătea să deschidă ochii, dar întrebarea fusese prea bruscă. Răsucindu-se, alunecă din nou în visul ei minunat.

— Brittany?

Ea dădu din nou din cap zâmbind. Târziu, realiză că dădea din cap în faţa unui receptor de telefon ridicat cu o mână.

— Eşti trează? Vocea aspră venea din interiorul receptorului şi-i destrămă visul.

— Trează? murmură ea, având încă ochii închişi de greutatea somnului. Este o întrebare prostească... dacă... tu te gândeşti...

— Hmmm, poate că ai dreptate. Vocea era a lui Sam şi era cât se poate de clară.

— Sam, cât este ceasul? Ea deschise ochii

şi se repezi să privească pe fereastră.

— Să vedem…

— Este undeva între mijlocul nopţii şi dimineaţa. Sunt pe aproape?

— Ei bine, poţi spune şi aşa. De fapt este foarte bine pentru cineva care este atât de adormită ca tine.

— Este o obişnuinţă, Sam. Mă crezi sau nu, dar eu de obicei dorm la această oră.

— Păcat!

— Tu, presupun că nu?

— Depinde… Două lucruri mă pot ţine treaz.

El ţinu receptorul aproape şi-i simţi parfumul până la celălalt capăt al firului.

— Primul este cerul. Este un cer nemaipomenit în noaptea asta, Brittany. Aerul rece îi dă parcă un farmec aparte.

— Oh, Sam… m-ai trezit pentru a-mi face un raport despre starea vremii. El ignoră

remarca ei.

— Totul este special în noaptea asta. Mi-aş dori să fii aici cu mine, Brittany.

Ea zâmbi. Deodată, îi apărură în faţă imagini de vis, în care ea stătea împreună cu Sam pe vârful unui munte.

— Sam, visez?

— Sper. Sper că ai un vis despre noi doi pierduţi în galaxie, explorând Calea Lactee, pentru că al doilea lucru care mă ţine treaz este gândul că sunt cu tine, Brittany.

— Sam, spuse ea uşor. Sam, tu ai băut?

— Dragă Brittany, am băut doar o bere, numai una, ca să meargă chili pe care mi l-ai recomandat în după-amiaza aceasta.

— Ieri după-amiaza, îl corectă ea. Şi Hombres are cel mai bun chili.

— Ah, acum ştiu că eşti trează, dacă poţi face o distincţie în timp şi un top culinar.

— Sam?

— Da, Brittany.

— De ce m-ai sunat în toiul nopţii?

— De ce te-am sunat? Ei bine… Ei bine, Brittany, lasă-mă să enumăr motivele…

— Sam, vorbesc serios.

— Brittany. Cred tot ce spui.

Inima îi bătea puternic.

— Te-am sunat fără să mă gândesc, Brittany. Tocmai mă uitam la stele şi, privind fiecare astru, te vedeam pe tine. Câteodată acest lucru are o semnificaţie, aşa că te-am sunat să mă asigur că eşti bine.

— Ce… ce vrei să spui, Sam?

— Mă refer la tine, Brittany. Îmi place să fiu cu tine foarte mult şi tu persişti încă în gândurile mele. Şi dacă poţi să-mi faci aşa ceva, am crezut că şi eu pot să te sun.

— Înţeleg…

— Deci, de asta.

El se întreba cum arată ea, puţin somnoroasă în minunatul pat pe care el reuşise să-l zărească prin crăpătura de la uşa dormitorului, atunci când o condusese acasă. Părul ei putea arăta foarte sexy, iar ochii să aibă aceeaşi strălucire ca şi luna. Probabil că purta o pijama groasă care s-o apere de frig.

— Ei bine, Sam, spuse ea, iar el îi putea auzi respiraţia, cred că este destul de corect. Spune-mi… despre cum vezi tu cerul. El îşi lăsă capul pe spate sprijinindu-se de canapea.

— Este un cer minunat, Brittany.

Brittany îşi lăsă capul pe pernă şi începu să se gândească la cuvintele spuse de el, până când acestea se transformară în imagini.

— Luminile din oraş s-au stins, iar eu pot

admira întreaga strălucire a galaxiei. Ursa Mică era atât de aproape, încât m-am înălţat puţin şi am atins-o. În noaptea asta, peste tot sunt numai câmpii cu stele. Este foarte frumos să poţi împărţi aceste lucruri cu cineva special.

— Şi Calea Lactee? întrebă ea visând. Spune-mi despre Calea Lactee, Sam.

— Este aşezată atât de frumos pe cer, încât ai impresia că te poţi plimba de la un capăt al ei la altul.

Ea putea vedea foarte clar două figuri alăturate călătorind prin cer ca pe un covor fermecat.

— M-aş aventura s-o străbat, dacă ai fi şi tu cu mine, spuse el. Şi ce vom găsi la celălalt capăt al ei? întrebă el. Lui Sam i se părea că nimic nu este mai real.

— S-ar putea să-l găsim pe Oz, Sam?

— Oz, s-ar putea să fie doar începutul,

dragostea mea. Ar putea fi o lume minunată, chiar paradisul şi lumi fantastice.

— Mmmm. Sună drăguţ. Cel mai frumos vis pe care-l poate avea cineva. Ea se înveli uşor şi cochetă cu vorbele spuse de el. Prezenţa lui Sam lângă ea, aproape că devenea reală. Ea simţea că-l poate atinge cu mâinile.

Pentru un timp pe firul de telefon nu se mai auzea nimic. Era tăcere.

— Sam?... Cuvintele ei sunară prea brusc...

— Hmmm?

— Ai adormit?

— Să adorm? Dacă aşa aş putea avea lângă mine o femeie frumoasă, poate că aş adormi.

— Mi se pare că eşti aproape, Sam.

Ea simţea un sentiment ciudat de

apropiere.

— Este ciudat, Brittany. Te simt alături de mine, chiar îţi pot vedea părul răsfirat peste pieptul meu. Este foarte frumos.

— Suntem puţin nebuni, Sam. De vină sunt chili şi tortul.

— Cred că mai bine ai dormi.

— Da, cred că este mai bine. Ea se întoarse gândindu-se cum ar putea arăta Calea Lactee.

— Brittany?

— Da.

— Priveşte pe fereastră. Aceasta s-ar putea să fie una dintre nopţile mele bune.

N-a auzit tonul de la telefon, dar ştia că Sam închisese. Nu-l mai simţea aproape de ea. Stelele dispăruseră şi întunericul domnea din nou. Stelele strălucitoare părăsiseră cerul.

Capitolul 7

— Sunt extenuată, Sam, spuse Brittany. Mă simt groaznic. Ce se întâmplă? Niciodată o zi cu Petpals nu m-a obosit atât de rău. Ea îl privi pe Sam. Erau în barul lui Ralph şi Grill. Căldura emanată de focul ce ardea în şemineu se reflecta în buclele ei.

Ochii lui Sam păreau întunecaţi. Îşi mişcă uşor un umăr.

— Eu nu sunt obosit deloc.

— Tu eşti de vină, Sam. Tu îmi faci viaţa confuză.

— Nu lăsa un ceai dansant să te biruie.

Ea nu-l putea ajuta cu nimic, dar zâmbi, amintindu-şi că în acelaşi mod procedase şi la Elms.

Până la urmă toate erau idei franţuzeşti. Brittany ajunsese la concluzia că la Elms

era nevoie de o activitate socială mai intensă, de altceva în afară de bingo.

De aceea, ea şi Sam începeau un program de lectură în grup. Dar întâlnirea lor de astăzi nu fusese altceva decât un dans în camera de terapie fizică.

Brittany zâmbi atunci când îşi aminti modul în care Sam se învârtea împreună cu Frances, apoi îşi scutură capul.

— Nu ceaiul dansant mă biruie, Sam, şi tu ştii asta. Despre tine vorbeam.

El îi prinse mâinile într-ale lui şi-i mângâie degetele lungi. Erau ca ale unei pianiste, se gândi el. Frumoase mâini. Erau o mulţime de lucruri legate de ea, pe care el de-abia începea să le descopere.

— Această relaţie de muncă nu este chiar ortodoxă.

— Ascultă, Brittany, cine ştie câţi oameni muncesc?

— Dar jumătate din timp, aproape că nici nu vorbim despre muncă în general. Despre munca noastră, de pildă. Astăzi, de exemplu…

— Astăzi, încântătoare doamnă, în timp ce savuram plăcerea unui vals de Strauss, am aflat că tatăl tău a donat bani pentru construirea unui pavilion de vară şi a unei piscine care să folosească aici la Elms, şi că obişnuia să meargă prin şcoli, împreună cu instructorii şcolari, şi că, odată, la o şcoală primară, a cerut să se adauge un paragraf în regulamentul şcolar care susţinea că temele nu sunt un lucru corect pentru puşti.

Brittany era mirată.

— Ştiam despre Elms, dar de paragraf… Un surâs mirat îi lărgi colţurile buzelor.

— Şi am luat micul dejun împreună cu Meredith O’Leary înainte ca tu probabil să

fi coborât din frumosul tău pat. Ea este doamna care l-a ajutat pe tatăl tău în campania când a candidat pentru democraţi, deoarece el credea că lucrurile trebuiau puţin modificate.

— Şi a pierdut.

— Nu contează. Ar fi putut câştiga, dar alegătorii au fost împotriva lui. El ştia că va pierde, dar a vrut să aibă un punct marcat.

Ea aprobă dând din cap.

— Nu ştiu de ce tatii i-a plăcut atât de mult să rişte…

— Asta l-a ţinut în viaţă, Brittany.

Sam i-a mângâiat obrazul cu dosul palmei.

— Meredith are sute de poveşti de spus. Poveşti bune. Ştii, am întâlnit-o, dar pe de o parte o să-mi pară rău după ea, o să-mi lipsească când totul se va termina.

Ea aprobă şi-şi înclină privirea spre masă,

ca şi când ar fi căutat un răspuns. Sam îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Brittany, nu spun c-ar fi uşor, nu mă folosesc de asta ca să maschez ce se întâmplă în interiorul meu, dar ştiu sigur un lucru – toate acestea nu fac parte din categoria lucrurilor pe care le arunci - sunt importante sau nu.

Nu, ea nu voia să-l arunce. Poate că asta era problema…

— Ne-am putea lăsa în voia sentimentelor cel puţin acum? întrebă el. Să vedem ce se va întâmpla?

Privirea lui parcă o electrocuta. Era atât de insistentă, încât lui Brittany îi pierise puterea de a-l privi. Se simţea pierdută, ca şi cum n-ar fi fost în siguranţă. Era doar o chestiune de timp? O chestiune de timp înainte ca pasiunea să se reverse asupra lor? O chestiune de timp înainte de final?

Ochii lui Sam parcă îi şopteau că sunt îngrijoraţi din cauza ei. Dar ceea ce nu-i. Spuneau era cât de adânci îi sunt sentimentele. O iubea? Şi dacă da, ce face un bărbat ca să poată iubi? Se forţa să zâmbească. Era sigură că nu va şti ce să facă. De ce acest moment trebuia să fie diferit?

— Mi-ai dat multe motive de gândire, Sam. Cred că am nevoie de o ceaşcă cu cafea.

— Nu de şampanie? Cred că este o ocazie deosebită. Drept să-ţi spun, este prima dată când eu şi cu tine discutăm calm, aşezaţi la o masă.

Se uită la ea.

— Cu motiv sau fără, trebuie să recunoaştem această forţă pasională care ne uneşte.

— Înainte nici măcar nu discutam, zise ea uşor.

Sam îi mângâie părul neştiind ce să facă, să râdă sau s-o strângă în braţe, şi s-o ia cu el. În schimb, el s-a aplecat şi a sărutat-o dulce după care s-a retras şoptind:

— Tu eşti cu totul altceva, Brittany Ellsbeth. Şi nu este nimeni ca tine, nici măcar o stea în Univers şi acest lucru merită un toast.

Ea zâmbi şi-şi aplecă puţin capul într-o parte.

— Cafea, va fi minunat, Sam. Mă va ţine trează ca să pot conduce camionul, să ajung acasă şi să mă bag în pat. Îşi dădu părul pe spate. Sam chemă o chelneriţă şi o rugă să le aducă două ceşti cu cafea.

— Cred că o să bem amândoi cafea, spuse el. Şi vom dormi.

Ea îşi împreună mâinile pe ceaşca fierbinte şi aprobă uşor di. Pap.

— Mai ales om dormi. Aş putea deconecta

şi telefonul. Doar dacă este cazul, ştii tu.
— Corect, niciodată nu ştii dacă un număr format greşit nu te va ţine treaz toată noaptea.
Ea zâmbi.
— Sau poate un număr corect.
— Uneori de vină sunt puştii, spuse el sobru. Luă un creion şi începu să schiţeze ceva pe un şerveţel.
— Ce faci acolo? întrebă ea.
— Desenez.
— Oh!
Ea se uită puţin mai aproape.
— Este numele meu.
— Brittany Ellsbeth Winters. Eşti foarte atentă, cu toate că eşti obosită.
Se apropie mai mult, dar îi era greu să vadă ce scria. Lumina era destul de slabă. În cele din urmă, ea luă şerveţelul de pe masă şi-l privi mai de aproape.

— Un joc? Ai schiţat un joc, Sam. Cu numele meu pe el!

— Numai încearcă să-ţi imaginezi ce joc de cărţi poate ieşi.

— Sam, nu fi prost. Ea râdea.

— Mintea băieţilor o ia razna: fetele merg acasă şi se bagă în pat.

Ea se aplecă peste masă şi-l sărută uşor pe frunte. Sam mişcă din umeri.

— Băieţii disperaţi uită repede. Domnişoarele se întorc şi-i ajută.

El se uită în jos.

— Eşti sigură că nu vrei să continuăm jocul?

Brittany îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei şi scutură din cap. Buzele îi zâmbeau, dar totuşi un nor îi întuneca privirea.

— Întotdeauna pierd la jocuri, Sam. Noapte bună!

Amândoi simţiră briza rece, în timp ce se îndreptau spre camionul ei. Apoi el merse acasă, se făcu lejer, se băgă în patul lui confortabil şi se chinui să adoarmă repede.

Dar cuvintele lui Brittany încă îi persistau în minte, ca o ceaţă. Urma iar o noapte lungă.

— Ei bine, Sam, spuse Katherine Winters la telefon, n-a spus de ce pleacă în weekend. A spus doar că se întoarce mâine după-amiază.

— Înţeleg. Sam se foi în scaunul lui şi privirea i se. Opri asupra ficusului de lângă fereastră.

Tot ceea ce văzuse el în ochii lui Brittany cu o seară în urmă era sentimentul de frică. Ea nu pomenise că pleacă în weekend. Un sentiment ciudat îl cuprinse.

— Este neapărat nevoie să dai de ea, Sam?

îl întrebă Katherine.

— Ei bine, terminasem nişte materiale şi voiam să le dau la tipărit, dar mai întâi voiam să le corectez împreună cu ea.

Aceste lucruri puteau să aştepte, dar el nu putea. În el ardea nevoia s-o vadă.

— Pot s-o sun, doamnă Winters?

— Este puţin cam dificil. Înţelegi tu. Gordon folosea cabana pentru ieşirile în weekend, pentru relaxare, şi niciodată nu s-a gândit să instaleze un telefon.

— Cât de departe este acest loc, doamnă Winters?

— Oh, nu foarte departe, răspunse ea repede. Gordon nu conducea decât puţin. Câteva ore. Poţi ajunge acolo şi ai timp să te şi întorci, înainte să se întunece. Sam, cred că este o idee minunată. De altfel, Brittany se bizuie pe prietenii ei.

Dar nu şi pe el, se gândi Sam. În mod

sigur, Brittany dorea această distanţă dintre ei, dar nu înţelegea de ce. Nu i-a plăcut întâlnirea cu o seară înainte? Sau îi era frică de el? Deocamdată situaţia dintre ei era destul de greu de înţeles. Şi el ştia că Brittany îl consideră mult mai puternic decât era în realitate. Simţea asta din sărutările ei şi din atingerile ei.

Dintr-odată simţi nevoia de a o vedea.

— Ar fi bine dacă aş putea să fac asta, spuse el, doar să-i duc şi ei o copie.

— Da, dragă. Este o idee foarte bună. Acum, uite îndrumările.

Brittany îşi scoase cizmele grele şi le puse la uşă. Noroiul îl lăsase parcă undeva în urmă.

— Este tot ceea ce aveam nevoie, Dunkin, zise ea necăjită. Dunkin îşi mişcă uşor coada.

Ea îi vorbi din nou:

— Oh, tu eşti de acord cu totul, nu-i aşa? Dar asta este ceea ce ne trebuie. Amândoi arătăm mai bine.

Ea se plimbă până la lac şi înapoi, iar briza şi aerul rece i se păreau magice, ca de fiecare dată, pentru că reuşeau să cureţe praful şi să-i împrospăteze respiraţia. Poate că ar fi fost bine să vină în permanenţă aici, se gândi ea zâmbind. Se putea gândi, se putea plimba şi putea simţi şi păsările.

Îşi puse haina în cuierul de stejar şi merse pe holul lung, până ajunse într-o cameră de zi. Era spaţioasă şi bine luminată. Cu toate că restul familiei o numea cabană, casă, în cea mai mare parte construită din lemn, era de mărimea unui han mai mare, cu dormitoare frumos decorate, cu un şemineu enorm în sufragerie şi o bucătărie unde găseai tot ceea ce aveai

nevoie. Din câte îşi imaginase ea, acest loc pentru ea era cel mai minunat de pe pământ. Era cald, liniştit şi retras.

Dădu drumul la casetofon şi sunetele unei melodii clasice umplură camerele. Închise ochii, lăsându-se în voia amintirilor din copilăria ei. Dormise puţin cu o noapte în urmă. Dar faptul că era aici şi putea auzi freamătul pinilor de afară îi liniştea şi-i relaxa corpul. Făcu focul şi încercă să adoarmă.

Cu o oră mai târziu, Sam ciocăni. Ea nu auzi. El se îndepărtă de uşă şi dădu ocol casei. Nu greşise. Camionul era parcat sub nişte pini. Brittany era pe aici, pe undeva. Gândul că o va vedea îi alungă oboseala după câteva ore de condus pe o şosea de pe dealurile din Mâine. Zâmbi şi-şi scoase pipa din buzunar.

Ce grozav era acest loc! Respiră aerul

curat şi-şi mişcă braţele, rotindu-şi umerii. Încercă să-şi imagineze interiorul cabanei în toată splendoarea lui, şi lucrurile care o făceau pe Brittany să se retragă aici atunci când sufletul ei voia puţină linişte. El nu-şi imagina un loc mai potrivit pentru ea. Se îndreptă spre scările de la uşa din faţă.

Ar fi trebuit să găsească uşor camera lui Brittany, se gândi el. Acesta era unul dintre locurile acelea micuţe de pe pământ. Pinii păreau să protejeze casa atunci când vântul bătea. Privi în jur, apoi ciocăni în uşă din nou. Nu răspundea nimeni. El răsuci clanţa, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Ea era întinsă pe o canapea. Singurele sunete care se auzeau în cameră era muzica în surdină şi respiraţia lui Brittany care dormea. Sam îşi scoase jacheta şi se

aşează la celălalt capăt al canapelei, neluându-şi privirea de la ea.

Se pare că visează frumos, se gândi el când se uită la mimica feţei ei. Tricoul îi punea în evidenţă formele corpului. Se putea vedea o piele fină. Era cu picioarele îndoite şi genunchii apropiaţi. Se mişcă puţin şi-l atinse uşor cu unul dintre picioare. Sam îşi luă pipă. Simţea că ar putea sta acolo o veşnicie. Faptul că Brittany era acolo lângă el nu putea fi înlocuit cu nimic altceva.

Îşi dorea s-o atingă, măcar pentru o. Clipă, ca să simtă căldura radiată de corpul ei, s-o mângâie pe sâni, ca să vadă dacă într-adevăr pielea ei este atât de mătăsoasă, cum părea a fi. Uşor, îi prinse piciorul cu mâna.

— Oh, Dunkin, pleacă, murmură ea.

El îşi luă mâna.

— Îţi este foame? zise ea şi-şi acoperi ochii cu mâna.

— Hmm, vociferă el în timp ce-şi pregătea pipa.

— M-am gândit eu, murmură Brittany, în timp ce-şi lua mâna de la ochi.

Urmă un moment de linişte. Ea se ridică.

— Sam!

— În carne şi oase, răspunse el zâmbind.

În timp ce se retrăgea într-un colţ al canapelei, Brittany îşi acoperi pieptul. Se simţea, într-un fel, goală.

— Tu, tu eşti aici…

El aprobă dând din cap.

— N-am vrut să te trezesc.

— Trebuia.

— De ce?

— Pentru că trebuia. Nu să mă priveşti în timp ce dormeam. Somnul este ceva personal. Gândul îi zbură la visul minunat

pe care-l avusese. Un bărbat stătea în celălalt capăt al canapelei. Era şi Sam inclus în acest vis?

— Păreai prea fericită ca să te trezesc. Fiecare dintre noi are dreptul să viseze. Acum şi întotdeauna.

Vis? De ce spusese el acest cuvânt?

— Nu visam, doar dormeam.

El zâmbi şi se uită spre ea. Era înghesuită într-un colţ al canapelei, ca şi cum ar fi fost o fetiţă cu genunchii strânşi sub bărbie, şi avea un fular colorat în jurul picioarelor. Avea obrajii îmbujoraţi, iar părul îi era ciufulit. Era într-adevăr frumoasă.

— Brittany.

Sam simţea cum pulsul i se accelera. Se linişti şi încercă din nou.

— Brittany, vreau să verificăm împreună câteva lucruri pentru „joc“.

Ea aprobă uşor din cap.

— Înţeleg.

— Şi mama ta mi-a sugerat să vin până aici, pentru că nu aveai telefon.

— Mama mea?

— Ei bine, ea ştia că-mi trebuie astăzi aceste informaţii şi a spus că este o distanţă mică de condus. Brittany se uită spre ceasul de pe şemineu. Aproape că se întuneca.

— Mama ţi-a dat coordonatele…

Un prim zâmbet se instală pe buzele ei.

— Şi tu te-ai rătăcit.

El dădu din cap.

— Puţin. Mama ta are memorie vizuală, ceea ce este bine. Dar nu prea ştie denumirile drumurilor. Mama ta călătoreşte prin senzaţii şi e o metodă simplă de tot, dacă este lângă tine. Ea niciodată nu se rătăceşte.

Râsul lui Brittany părea o muzică pentru urechile lui Sam. Pătrunsese în intimitatea ei, nu mai contează cum. Nu prea era încântată să-l vadă, dar nici supărată nu era.

— Această copie nu necesită prea multă muncă, dar noi am vrut ca tu s-o vezi înainte de a fi tipărită.

— Îmi pare rău că a trebuit să faci atâta drum. N-am ştiut că o să lucrez şi în weekend.

— Oh, nu am pierdut prea mult timp. Şi cred că drumul a fost grozav. Este o autostradă minunată ce merge până aici.

Ea se uită prin cameră, dar Sam observă tristeţea din ochii ei.

— Îmi place aici, spuse ea. Dar este totul propus pentru vânzare, aşa că încerc să mă bucur de toate cât mai pot.

— De vânzare?

Ea se juca acum cu marginea fularului.

— Nimeni, în afară de mine, nu vrea să vină aici. Pentru mama şi tata este o călătorie prea lungă, iar Sarei niciodată nu i-au plăcut insectele. Gordie nu are niciodată timp. Deci, cel mai uşor lucru este să vinzi totul.

— Îmi pare rău. El îşi puse o mână pe genunchii ei.

— Este un refugiu perfect.

— Da…

— Sam, este foarte târziu. Trebuie să verificăm materialul ca tu să poţi ajunge la o oră normală în oraş.

El se ridică de pe canapea. Observă că era destul de frig în cameră, cu toate că razele soarelui încercau să încălzească.

— Brittany, o să-ţi fie foarte frig la noapte.

— Oh, îmi propusesem să aduc nişte lemne, spuse ea, dar cred că am adormit.

El îşi căută jacheta.

— Aş putea bea o ceaşcă cu cafea? Te voi ajuta la căratul lemnelor. Şi apoi ne vom vedea de treaba noastră.

Când s-a întors, Brittany aprinsese lămpile şi aşezase pe măsuţa de stejar farfurii cu brânză. Mirosul de cafea se putea simţi uşor.

Cine ar fi crezut? în cele din urmă, Sam nu se simţea chiar aşa de rău. Îl scărpină pe Dunkin pe urechi, apoi puse nişte lemne pe foc. Brittany apăru după un colţ. Avea în mână ceştile cu cafea. Se aşează pe canapea.

— Sam, la radio s-a anunţat o zăpadă neaşteptată, la noapte. Cred că trebuie să ne grăbim cu ceea ce vrei tu să-mi arăţi. Nu este bine să conduci pe aceste drumuri dacă ninge.

Corect, se gândi el. Arată-i lui Brittany

copiile, apoi, Lawrence, este cazul să pleci. Acesta era planul. Aprinse lemnele şi apoi se aşează pe canapea lângă ea…

— Aici este copia pentru începutul „jocului” de cărţi. Dacă vrei, te rog să treci puţin peste el…

El scoase un pix şi câteva coli de hârtie şi le puse pe masă, apoi se aşează din nou. Îşi luă o ceaşcă de cafea şi o privi pe Brittany. Se abţinea să n-o atingă.

Brittany citea:

„Gordon Winters, voluntar pentru PTA;

Kathleen Hunter spuse:

— Da, în timp ce era în vârful roţii Ferris. Maşinăria porni imediat. S-au strâns două sute de dolari.

Brittany Ellsbeth sosi în mijlocul şedinţei, tatăl renunţă la tot. Vezi zece rânduri. Brittany iese la prima întâlnire. Tatăl însoţeşte cuplul. Marele unchi Jesse îi ia

lui Gordon un balon pentru a călători peste New Jersey.“

Brittany zâmbi. Lăsă colile jos şi se întoarse zâmbind spre Sam.

— Sam, este minunat. Într-adevăr minunat. Ai încadrat aici multe momente.

— Datorită ţie.

— Oh, nu, Sam. Datorită tuturor. Ai vorbit cu prieteni pe care tata nu i-a văzut de ani de zile.

Aceasta o să însemne mult pentru el.

— Apoi, am scos adevărul de la tine, nu?

Ea aprobă din cap, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre hârtii. Sam se apropie mai mult, iar genunchiul lui îi atinse şoldul, atunci când Brittany se aplecă deasupra mesei. Pentru el era minunat. Se simţea atât de bine, aproape perfect. Îşi puse o mână pe spatele ei.

Brittany ridică o altă hârtie de pe masă şi

încercă să se concentreze asupra ei, corectând pe ici-pe colo câte o eroare.

Mâna lui Sam înaintă până când reuşi să descheie nasturele cămăşii ei şi să-i mângâie corpul.

— Sam, rosti ea. Încerc să lucrez.

— Nimic nu iese bine, dacă nu pui alături şi puţină pasiune, Brittany, îi şopti el la ureche.

Brittany încercă să se calmeze. Pusese toate hârtiile într-un dosar.

— Uite, Sam, am terminat.

El se retrase şi îşi aprinse pipa.

— Tu ştii, am învăţat foarte multe despre tine din toate acestea, Brittany Winters.

— Povestirea anului! glumi ea.

— Ai avut şi tu partea ta.

— Nu, am. Până la urmă, nu-mi place chiar atât de mult aventura.

— Când aveai patru ani, te-ai urcat într-un

autobuz şi ai mers până la capăt, până în Insula Rhode. Şi nu ai vărsat nicio lacrimă. Când au venit părinţii tăi să te ia, erai la secţia de poliţie şi dansai ca Shirley Temple.

— Sam, de unde ştii asta?

— Am invitat-o la ceai pe mătuşa Maggie Winters. Este o doamnă minunată şi are o memorie excelentă. Zâmbea şi se uita la Brittany. Se pare că tu eşti nepoata ei favorită şi-i place să vorbească despre tine.

Tăie două felii de brânză; una i-o dădu lui Brittany.

— Mătuşa Maggie mă place foarte mult. Brittany râse şi-şi mişcă puţin capul. Aşa este mătuşa Maggie. Ce altceva ţi-a mai spus?

— A spus că ai fost în Europa.

— Deja îţi povestisem eu lucrul acesta,

spuse Brittany, ezitând puţin.

— Da, aşa este. Mătuşa Maggie a spus că ai fost aproape să dansezi cu viaţa. Vocea lui s-a schimbat când a privit-o mai atent. Dacă ea voia să-i spună cuiva ce are pe suflet, eu eram acolo s-o ascult. Zicea că atunci când te-ai întors nu mai aveai aceeaşi strălucire în privire şi nu dansai deloc.

Ochii ei sclipeau şi îşi puse mâinile sub bărbie. Afară se putea auzi vântul. Sam stătea lângă ea.

Ea şi-a ales cu grijă cuvintele ce avea să le spună.

— Da, atunci când am mers în Europa, eram o fată ce terminase colegiul. Dar acolo m-am maturizat. Şi-a aplecat capul într-o parte şi s-a uitat la el. Asta se întâmplă, Sam. Oamenii cresc. Uneori mai lent, alteori, mai repede.

Ochii lui exprimau mai multe întrebări. Ea în schimb zâmbi şi apoi continuă:

— Mi-am făcut prosteşte de cap în Europa. Am întâlnit un om entuziast care era în stare să apuce lumea de coadă. Era încântător, iubitor, un om ale cărui visuri nu se terminau niciodată. Am împărţit apartamentul lui şi am trăit viaţa ca nişte visători, dar într-o zi totul s-a terminat. Nu-l condamn. A avut grijă de mine, în felul lui, dar eu tot timpul am ştiut asta. Mi-a lăsat apartamentul lui, chiria plătită în avans pe şase luni, şi mi-a lăsat chiar şi Fiat-ul lui. Ne-am luat rămas-bun în felul în care hotărâserăm: fericiţi, gândindu-ne la timpul minunat pe care l-am petrecut împreună. Erau amintirile noastre. Prima iubire din viaţă.

Vocea îi scăzu în intensitate. Bău puţin din cafea. Când începu să vorbească din nou,

vocea ei era mult mai distantă.
— Şi a fost pentru tine la fel de uşor cum a fost şi pentru el?
Ea îşi clătină capul:
— Nu, m-am supraestimat. Până la urmă n-a fost chiar uşor. Dar din cauza lui, chestiile de genul ăsta – relaţiile – au avut urmări. Acest lucru n-a fost uşor pentru mine.
Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze şi să alunge tristeţea din ochii ei. Ar fi vrut să alunge visele din trecutul ei, vise ce o răneau. Ar fi vrut să facă în aşa fel ca totul să fie mult mai bine. Dar ştia că nu poate. Brittany trebuia să-şi revină, să renunţe la tristeţe, dar în felul ei. Privirea ei spunea că este mai mult decât atât.
Ea se întoarse şi îi zâmbi lui Sam. Era un zâmbet forţat.
— M-ai păcălit din nou. Ştii că nu-mi place

să vorbesc despre mine.
— Poate ar trebui să vorbeşti despre tine, dar mai des, spuse el. Uneori demonii sunt uitaţi şi alungaţi prin vorbe.
— Nu demoni, Sam. Să nu mai spui nimic. Cu excepţia… Oh, Doamne, Sam, priveşte!
Îşi lăsă jos ceaşca de cafea şi-şi îndreptă privirea' spre geam. Întunericul de afară era străbătut de dansul fulgilor de nea.
El zâmbi calm.
— Prima zăpadă. Se spune că poartă noroc.
Brittany se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre fereastră.
— Trebuie să conduci pe această… Ce vrei să spui, prin „noroc?"
— Dacă cineva se află în compania unei femei frumoase, atunci când cade prima zăpadă, acea persoană are un an plin de bucurii. El era chiar lângă ea, ţinând mâna

pe umărul ei şi privind dansul fulgilor de nea.

— Am o presimţire, Sam. Dar sper că ai noroc în drumul tău spre casă.

Dintr-odată ea îşi dădu seama că nu voia ca el să plece. Dintr-odată nu mai dorea liniştea în care putea medita. Dar ea ştia că nu-i poate cere lui să rămână.

— Oh, Sam, îmi pare rău. Dacă nu vorbeam eu atât de mult, tu ai fi fost plecat.

— Nicio şansă. O mângâia pe urechi şi privea în întuneric. Ea se deschisese puţin, ca un boboc în floare. Şi el ştia că poate forţa acest boboc să devină floare.

Dar mereu exista un început…

— Brittany. O întoarse uşor spre el. Cred că este mai bine să plec. Ştiu că ai venit aici să fii doar tu cu gândurile tale.

Ea îl privea. Nu spunea nimic.

Sam zâmbi, se îndreptă spre canapea şi-şi strânse dosarele.

— Apreciez ceea ce ai făcut.

— Să-ţi fac puţină cafea să iei cu tine? întrebă ea făcând un pas spre el.

— Nu, spuse el. Este de-ajuns un sărut la plecare. Se spune că aduce noroc.

Râzând, ea se apropie de el. Îl sărută pe buze, apoi se îndepărtă repede.

— Să conduci atent, Sam. Înăuntrul ei o voce o făcea să se gândească la ce s-ar putea întâmpla. Este întuneric, ninge… Se uită pe fereastră. Oh, Sam.

— Da, Brittany? El avea o mână deja pe clanţă.

— Nu poţi pleca, spuse ea repede.

Sam îi studia figura. Concentrare… dorinţă… frică. Îi cerea să stea.

— Totul va fi bine.

— Dar eu aş fi îngrijorată toată noaptea. Şi

nu ai cum să mă anunţi dacă ajungi bine.
Era lângă el şi ţinea o mână pe braţul lui.
— Eşti sigură?
— Sunt sigură. Sus sunt patru dormitoare libere. Şi până la urmă, în mod sigur, suntem adulţi.
— Da.
Îşi scoase jacheta şi o lăsă pe spătarul scaunului.
— Nu numai aceasta, dar este vorba şi despre onoare.
Îşi scoase portofelul şi luă din el o. Carte de vizită.
— Uite, poţi să pui asta sub perna ta.
Ea luă cartea şi se uită atentă la ea, apoi izbucni în râs.
— Sam Lawrence, un vultur cercetaş?
— Da, doamnă. La ordinele dumneavoastră.
El salută, apoi o luă de umeri şi o învârti

prin cameră.

— Dar înainte de toate, doamnă, mor de foame. Condu-mă în bucătărie şi o să-ţi pregătesc un meniu la care mulţi visează.

— Găteşte un vultur?

— Şi un băiat de altar, dar nu aveam cărţi de vizită pentru aşa ceva. Ea se uită spre el.

— Doamne…

— Şi sunt multe de făcut, dragostea mea. Să lăsăm meniul şi să ne căsătorim. Şi să ningă, să ningă, să ningă.

Brittany îl urmă în bucătărie. Simţea fericirea în fiecare părticică a trupului ei.

Capitolul 8

— Oh, Sam, murmură Brittany în timp ce se îndrepta spre frigider. Nu, nu spune asta. Nu e niciun fel de hrană. El şi cu Dunkin erau în spatele ei, aproape de ea.
— Am luat nişte legume când am venit şi, după ce am fost în pădure, am mers şi la magazin.
Ea deschise uşa şi se uită la rafturile din frigider.
— Dar tu ai adormit.
Ea aprobă uşor din cap. El se mişcă şi se uită în frigider, peste umărul ei, bărbia atingându-i umărul ei. Făcu un mic inventar.
— Hmmm. Bine, nu-ţi face griji, Brittany. Nu degeaba mi se spune Sam improvizatorul.
Se uită din nou în frigider.

— O.K. Bine. Da, este chiar plăcut. Perfect!

Ea îl privea în timp ce el scotea cele necesare din frigider şi le punea pe masă. În timp ce el începuse să cureţe o ceapă, Brittany îşi spunea că acesta era singurul motiv pentru care era bine că rămăsese. Şi era plăcut să ai un bărbat în casă. Ceea ce o făcea să se simtă bine era faptul că-l avea pe Sam Lawrence în casă.

Sam termină de curăţat ceapa, câteva ciuperci, o jumătate de roşie, ardei gras şi rase puţină brânză. O putea simţi pe Brittany relaxându-se şi acest lucru îi făcea o plăcere enormă. Voia s-o facă să înţeleagă că nu există lucru pe pământ care s-o rănească. Putea zări în ochii ei tristeţea, amărăciunea… orice.

— O.K., Brittany. Avem aici superomleta lui Samson.

— Samson! Ea zâmbi cu satisfacţie.

Sam sparse ouăle într-un castron.

— Sigur, Biblia ne învaţă lucruri bune.

— Da, asta-i bine de ştiut. Câteodată lucrurile pot să-ţi scape din mână. Tot ce-mi trebuie este o foarfecă să tai…

În timp ce amesteca omleta, privirea lui se îndreptă spre părul ei. Avea un păr frumos, era minunat să te joci cu el. El începu să pună şi celelalte ingrediente.

— Nu, acesta era Samson, dar eu sunt diferit.

Ea se uită la el şi zâmbi.

— Tot ceea ce ştiu am descoperit în locuri ascunse. Dar tu eşti binevenită să le vezi, de câte ori vrei, Brittany.

Ea zâmbi.

— Omleta miroase bine. Luă o sticlă de vin şi puse două pahare pe masă.

— Dragă Brittany, aceasta este o omletă

magică şi nu se poate caracterizează printr-un simplu adjectiv. Te va face să uiţi de toate grijile tale.

Sam tăie omleta în două şi puse o jumătate pe o altă farfurie.

— Am făcut cea mai bună omletă din partea de est a regiunii Rockies. Tăcu un moment.

— La naiba, poate şi din vest.

— Câtă modestie, domnule Lawrence!

El râse la remarca ei. Îi puse farfuria pe o tavă.

— Voi ignora ceea ce ai spus. Acum, dragă Brittany, putem să ne întoarcem la şemineu şi să savurăm aceste delicatese?

Peste câteva minute amândoi stăteau confortabil aşezaţi în faţa flăcărilor jucăuşe, cu spatele sprijinit de perne şi cu farfuriile alături.

Sam o privea cu atenţie în timp ce ea

gustă puţin din omletă.
— Şi cum ţi se pare?
— Ai avut perfectă dreptate.
Ea îşi şterse o urmă de ou.
— Cea mai bună din est şi din vest.
El zâmbi.
— Acum sunt sigur că aşa este. Sam îi mângâie uşor palma. Ea îl privea şi după un timp îşi trase mâna şi căută paharul cu vin. Luă o înghiţitură.
— Ştii, Sam, avem un câine la Petpals, care seamănă puţin cu tine. El râse cu poftă.
— Găteşte?
— Nu, cerşeşte… atenţie. Şi de obicei eu îi arunc pantofi.
— Pantofi… şosete… orice, spuse el.
— Eşti imposibil.
Ea îşi termină omleta, puse farfuria jos şi îşi aşează mâinile pe genunchi.

— Imposibil sau nu, încă mă bucur că ai rămas. El mai turnă vin şi împinse paharul în faţa ei.

— Pentru cine a rămas…

Privirile lor se întâlniră.

— Pentru cine a rămas… repetă şi ea încet.

Ea se uită la sticla aproape goală şi îşi puse o mână pe obraz.

— Sam, încerci să mă îmbeţi? întrebă ea.

El îşi scutură capul şi privi spre lumina flăcărilor.

— Vultur cercetaş, îţi aminteşti?

— Fratele meu Gordie a fost vultur cercetaş şi la ceremonia de premiere, unul dintre colegii lui a încercat să mă ameţească.

— Şi a reuşit?

Ea râse.

— Nu.

El turnă în pahare restul de vin.

— Sună ca şi cum tu întotdeauna poţi să ai grijă de tine, Brittany.

— În cea mai mare parte a timpului, aşa este. Privirea i se umbri, dar numai pentru câteva clipe.

— Brittany?

El se apropie de ea şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, sunt bine, poate puţin distrată. Ea îşi lăsă capul pe spate şi-l sprijini de braţul lui. Totul este bine. Stătu în această poziţie mult timp. Sam se gândi că a adormit. Se gândi că un înger a adormit în braţele lui. Îi mângâia uşor părul. Iar ea se simţea bine. Când el şi-a mişcat mâna, părul ei i-a atins obrazul. Sam i-a simţit mirosul minunat. Era moale şi minunat. Era delicat şi senzual… Deci… Trupul lui

era puţin tensionat.

— Brittany, trezeşte-te. O mişcă puţin.

— Sam!

Ea deschise repede ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Cred că trebuie să ieşim puţin. Dacă nu făcea acest lucru, el ar fi putut să-şi ardă dovada de vultur cercetaş.

— Afară? Era puţin nebun, se gândi ea. De fapt ea nu adormise. Încerca să-i simtă doar mirosul lui Sam.

— Da, afară.

El era deja în picioare.

— Norocul nu este realizabil, dacă nu atingi zăpada. Vino. Se îndreptară spre uşă. Ea îşi puse jacheta şi pantofii, şi ieşi după el.

Poate că nu-i înţelegea ea pe bărbaţi.

— Ah! Sam îşi ridică faţa şi lăsă fulgii de zăpadă să-i atingă obrajii. Minunat!

— Şi înăuntru era minunat, spuse ea.

— Aerul este atât de bun! El respiră adânc, aerul rece umplându-i plămânii. O îmbrăţişă pe Brittany.

Brittany zâmbi.

Zăpada acoperişe pinii şi stâlpii gardului. Grădina era acoperită cu o mantie albă. Era frumos…

O noapte frumoasă în care ningea şi un bărbat minunat stătea aproape de ea.

Brittany simţea aerul rece. Dintr-odată mintea i se limpezi şi senzaţia de vis şi ceaţă îi dispăru.

Dar nu şi sentimentul de fericire totală pe care-l simţea. Sam stătea alături de ea. El transformase o noapte în ceva minunat. Brittany refuză să lase sufletul său rece să distrugă o noapte minunată.

— În mijlocul iernii, fulgii de zăpadă zboară şi totul este minunat, spuse ea

privind în depărtare spre pădurea întunecată.

— Cât de sus zboară?

— Până aici.

Ea ridică o mână şi o puse în vârful capului său, degetele ei atingând fulgii de zăpadă ce se aşezaseră pe părul lui. Brittany râdea şi se chinuia să prindă fulgii de zăpadă. Aşa făcea când era copil.

— Îţi pui o dorinţă?

El se uită la ea.

— Cred că norocul vine şi singur acum. Nu-i neapărată nevoie să-ţi doreşti ceva. Cu vârful unui deget, el a atins un fulg de nea ce se aşezase pe nasul ei. Apoi a sărutat-o.

Ochii ei erau deschişi, dar aveau o licărire aparte. Teama dispăruse şi lăsase în urmă o căldură plăcută. Pentru un minut a fost linişte.

— Brittany, încetează să mă mai priveşti în felul acesta, spuse el rostind cuvintele puţin cu dificultate.

Când şi-a mişcat capul, fulgii de nea au căzut de pe părul ei asemenea pulberilor din basm.

— Nu pot, spuse ea simplu.

— Eu nu mă pot concentra.

— Am căutat mult timp un motiv, Sam. Vocea ei tremura. Braţul lui era în jurul umărului ei, apăsând-o cu degetele.

— Mă înnebuneşti…

— Sărută-mă, Sam.

— Da, şopti el, sărutându-i dulce buzele.

Ea îi răspunse în acelaşi fel, buzele ei lipindu-se de ale lui. Au făcut o mică pauză pentru a respira aerul rece, apoi au reluat din nou acel sărut dulce.

Brittany îi cuprinse gâtul lui Sam cu mâinile, lipindu-şi corpul de trupul lui.

O singură noapte, dar o noapte minunată.

— Sam, putem să intrăm? Şi nu-ţi face griji în legătură cu protecţia mea. Am crescut.

Cuvintele erau rostite uşor, dar Sam nu lăsă niciunul dintre ele să-i scape. Se uită la ea. Îşi desprinsese mâinile de pe gâtul lui. Îi căuta mâna lui Sam ca şi cum ar fi vrut să-l conducă ea înăuntru, în casă.

Au intrat, şi-au lăsat jachetele şi s-au aşezat din nou în faţa focului. Era din nou cald.

— Această zăpadă o să ne aducă noroc, spuse el.

Ea îşi luă paharul cu vin şi-l ridică în faţa lui.

Amândoi au băut liniştiţi. Dorinţa se putea citi în ochii lor. Brittany simţea ceva ciudat pentru acest bărbat care avea atâta grijă de ea. Ea lăsă jos paharul şi-l privi pe

Sam. Văzu lumina din ochii lui.

— Te vezi în ochii mei? întrebă el.

Ea aprobă dând uşor din cap.

— Şi cum arăţi?

— Ca un cer înstelat.

Sam o îmbrăţişă.

— Aşa mă faci tu să mă simt, Brittany, dar puţin pierdut în acest sentiment.

Ea zâmbi şi se uită la dansul flăcărilor din şemineu. Căldura flăcărilor părea că se mutase în ea, arzându-i fiecare bucăţică a corpului.

— Şi eu sunt pierdută, Sam. Nu intenţionez ca şi tu să te simţi aşa. Totul în mine este ca un incendiu în pădure, scăpat de sub control. Îi atinse uşor obrazul. Sam îi mângâia braţele, bărbia lui atingându-i lui Brittany obrazul.

— Ai observat vreodată cât de senzuale sunt flăcările, Brittany? Ele dansează şi se

unduiesc uşor…

În timp ce ea încerca să-şi controleze bătăile inimii, se uită şi observă, că flăcările semănau cu nişte dansatori. Şi era un dans minunat dansul pe care-l dansau. Culorile se schimbau asemeni senzaţiilor pe care le simţea Brittany. Simţea o căldură puternică, apoi starea aceea febrilă o cucerea din nou, ca în cele din urmă să simtă o dorinţă puternică şi necontrolabilă. Simţea că inima lui este în jurul ei, undeva, aproape de ea. Se uită din nou la trupul lui. Aceeaşi undă de sentimente o cuprinse din nou. Putea simţi căldura inimii lui presând asupra spatelui ei, îi putea simţi bătăile puternice ale inimii lui.

Savura această căldură prin care fiecare por al pielii ei. Corpul îi era stăpânit în întregime de senzaţii ciudate, dar

puternice. Sam era în spatele ei. Sesizase şi el starea ei, dorinţa.

Cu greu se mai putea controla. Mâna lui alunecă pe trupul ei. Era cald şi mătăsos.

— Se face cald, murmură ea.

El o sărută pe gât.

— Uite, asta o să te ajute. Îi descheie nasturii cămăşii. Mâna lui îi masa uşor pielea. Sam se uita la curbele sânilor ei. Erau minunaţi, asemenea unor trandafiri aşezaţi în palmele lui. Visase la aşa ceva. S-o ţină în braţe.

În realitate, Brittany era mult mai frumoasă decât orice nălucă din visele lui.

— Oh, Brittany, eşti încântătoare.

La fel de graţios ca dansul flăcărilor, el se aşeză în faţa ei şi o trase în jos pe podea. Îi scoase cămaşa şi sutienul.

— Focul te va încălzi, îi şopti el la ureche.

— Îmi placi foarte mult, murmură ea.

Era acolo, jumătate goală, şi nu simţi niciun fel de teamă, când el îi atinse sânii. Se simţea fericită cu acest bărbat. Sam o privea insistent.

El îşi scoase cămaşa şi o lăsă pe canapea. Privirea lui Brittany se opri asupra pieptului lui. Era acelaşi Sam pe care-l văzuse ea în visele ei. Dar acum era aici, în realitate. El îi atingea curbele trupului.

— Oh, Sam, murmură ea; eşti atât de frumos.

— Noi suntem frumoşi, Brittany. Împreună.

— Visez, Sam. Mă simt ca şi cum aş fi pe altă lume.

— Omleta este de vină, Brittany. Nu mă aşteptam să aibă un asemenea efect. Râsul lui parcă îi atingea inima lui Brittany. Eu… aş putea… aş putea repeta reţeta.

— Poate mai şi improvizezi.

Degetele lui îi mângâiau sânii şi apoi tot corpul.

— Eşti aşa de frumoasă, frumoasa mea Brittany… eşti încântătoare. Sam îi atinse ochii cu buzele. Întâi unul… apoi şi pe celălalt, gustându-le dulceaţa.

— Oh, Sam, gemu ea. Mâinile lui Brittany îl mângâiau pe Sam. Dintr-odată ea simţi buzele lui alunecând uşor în jos. Ştia că se află în paradis şi nu voia niciodată să mai plece de acolo.

Mâna lui Sam îi mângâia tot trupul. Pentru o clipă îi atinse blugii, apoi îi desfăcu fermoarul. Sam o simţea pe Brittany, ştia exact cum se simte şi prin ce trece.

Brittany simţea căldura ce-i cuprinsese corpul. Suspină uşor şi ochii i se umplură de lacrimi. El observă şi se opri.

— Brittany?

Brittany îşi întoarse capul şi o lacrimă îi alunecă pe gât.

— Oh, Sam, te doresc aşa de mult.

— Eşti sigură, Brittany?

— Este unul dintre puţinele lucruri din viaţa mea de care sunt sigură.

Sam zâmbi în timp ce mâinile lui pătrunseseră în blugii ei. Uşor, palrnele lui ajunseră între picioarele ei.

— Acolo…

El îşi plimbă privirea pe tot corpul ei. Nu mai putea vorbi. Era într-adevăr frumoasă. Aproape perfectă.

Respiră adânc şi o trase pe Brittany deasupra lui. Plăcerea de a o şti pe Brittany împreună cu el devenise aproape o nevoie. De data aceasta nu era egoist ca alte dăţi. Brittany era mult prea importantă, prea specială, aproape o parte din el.

Sam îşi trecu uşor mâna între pulpele ei. Locul era mătăsos şi umed. Îşi mişcă degetele senzual.

— Oh, Sam… Brittany închise ochii. Atingerea ta este la fel de magică precum omleta.

— Eşti singura pe care o ating atât de magic. Mâna lui se ridică pe şolduri, apoi alunecă din nou în jos.

— Oh, Sam, te iubesc! Braţele ei erau în jurul gâtului lui. Simţea dragostea şi acea căldură ce-i explora interiorul. Va simţi asta multe zile de acum încolo. Nimeni nu s-ar fi gândit la aşa ceva. Sam o iubea şi de acum înainte nimic nu mai era secret.

— Te iubesc, Brittany, şopti el. Trupul lui îi atingea pielea. Buzele lui şi pielea ei parcă se uniseră într-un joc plăcut. Sam îi săruta fiecare părticică a trupului.

Înainte să-şi piardă controlul, Sam se

îndepărtă puţin de ea.
— Oh, Brittany Ellsbeth Winters, în mod sigur ştii să săruţi bine.
— Sam, te doresc.
Lumina flăcărilor dădea ochilor ei o strălucire aparte. Şi pentru prima oară de când o cunoscuse, lui Sam nu-i era teamă s-o privească fix în ochi. Nu-i mai era teamă de magia ochilor ei. Brittany îl cuprinse pe după umeri, apoi mâinile i-au alunecat spre pieptul lui. Voia cu disperare să-i atingă fiecare bucăţică a corpului şi să-l păstreze în memorie. Abdomenul lui era puternic, îl voia mai aproape, mai aproape, până când nu mai era nimic între ei ca să-i poată despărţi, nimic care să-l separe de ea.
Sam explora corpul lui Brittany cu mâinile. Se mişca în ritmul mişcărilor ei. O dorea mai mult decât orice altceva pe lume.

— Brittany, fii a mea. Vreau să te iubesc. Brittany îi răspundea cu săruturi dulci, care-l apropiau şi mai mult de ea. N-o mai putea abandona. Se mişcau în acelaşi ritm şi simţeau o plăcere imensă. Amândoi erau într-o lume ce nu era decât a lor.

Patul era asemenea unui nor. Brittany puse o mână pe spătarul patului şi zâmbi. Sam o privea, observându-i fiecare mişcare, fiecare expresie ce se perinda pe faţa ei. O găsea pe Brittany fascinantă. Oare ea realiza că este în pat? Adormise alături de el în faţa focului. După un timp, focul se stinsese. Sam o luase în braţe şi o aşezase în pat. Nu văzuse dormitoarele până atunci. Nu ştia dacă are acest drept, dar, oricum, nu mai conta. La capătul holului se afla o cameră mare şi aerisită. Totul părea că este în regulă. El şi Brittany se simţeau excelent acolo. La acea oră era

singurul lucru care mai conta.

Dimineaţa următoare a fost cea mai minunată din viaţa lui. Lumina zorilor i-a găsit împreună.

— O faci din nou, murmură o voce.

— Ce anume, dragostea mea? Se aplecă s-o audă mai bine. Pleoapele lui Brittany nu se mişcau.

— Mă priveşti, Sam. Mă priveşti în timp ce dorm.

— Oh!... O sărută. Şi să ştii că descopăr lucruri minunate pe care nu le observasem până acum.

— Da? îşi mişcă uşor ochii.

— Respiri uşor şi zâmbeşti mult. Ea tremură.

— Da?

— Da. Sam zâmbi în timp ce mâinile lui continuau s-o mângâie senzual. Şi să ştii că descopăr lucruri minunate pe care nu

le observasem până acum.

— Şi ce altceva mai fac, Sam?

— Lucruri ca acesta… îi luă o mână şi o puse pe pieptul lui. O mişcă uşor prin rotaţii circulare.

Acum se trezise. Zâmbi uşor.

— Nu fac…

Sam aprobă. Îi cucerise din nou inima lui Brittany, tot prin acelaşi zâmbet cuceritor.

— Apoi eu fac asta. O dezveli şi-i cuprinse sânii. Şi asta. O sărută cu pasiune. O dorea. O iubea.

— Oh, Sam. Brittany îl privea cu interes. Ai intrat în viaţa mea atunci când nu căutam aşa ceva. Şi acum eşti aici. Nici nu prea ştiu ce să fac cu tine.

— Iubeşte-mă, spuse el repede.

Şi l-a iubit.

Capitolul 9

Zăpada acoperişe toată valea. Când Brittany a deschis ochii, câteva ore mai târziu, singurele zgomote ce se auzeau în cameră erau provocate de vântul ce făcea pinii să foşnească şi de paşii uşori ce urcau pe scări. Sam îşi scoase capul de după un colţ.

— Bună dimineaţa, frumoaso! El intră în cameră având în mână o tavă. Ceea ce era pe tavă răspundea cea mai delicioasă aromă pe care Brittany o mirosise vreodată.

— Sam…

Brittany se lăsă din nou în pat şi mirosi uşor perna. Sam plecase din visul ei, pregătise dejunul şi acum se întorsese din nou în cameră surâzând.

Ea se asigură că nu este un vis tot ceea ce

se întâmplă.
Nu, el era încă acolo. Era fiecare părticică din el. Nu purta nimic altceva decât blugii. Se uită în ochii lui. El o studie cum se uită la el.
— Sam, tu eşti, spuse ea în cele din urmă, cuvintele pierzându-se în aer.
— Aşteptai, probabil, majordomul? Se încruntă şi luă o poziţie sobră, scoţându-şi pieptul înainte.
Râsul ei puţin adormit umplu camera.
— Nu, dar am crezut că este un vis minunat şi când mă voi trezi nu vor mai fi decât dulcile amintri.
Sam lăsă tava pe o măsuţă şi se aşeză lângă ea.
— Pare a fi o amintire? Se aplecă şi o sărută pe umăr; ea îşi mişcă puţin capul şi îşi simţi sânii atinşi.
— Sau asta?

Se aplecă din nou, îi sărută ochii şi apoi o sărută prelung pe buze. Nu se mai sătura de ea, de mirosul pielii şi de sentimentul pe cai = e-l avea atunci când o atingea. Îşi amintea râsul ei senzual în timp ce făceau dragoste, modul în care ea îl atingea şi-l iubea.

— Nu cred că vreun vis sau altă fantezie se pot compara cu noi, dragă Brittany.

Ea îşi mişcă o mână, îi atinse pieptul, apoi se uită în ochii lui.

— Nu, nu cred, Sam.

El tăcu o clipă, gândindu-se la dorinţa de a o iubi din nou.

— Ce ai pe tavă? întrebă ea.

— Micul dejun, dragostea mea. El zâmbi şi aşeză tava pe marginea patului.

— Sam, spuse ea încet, în frigider nu era destulă mâncare, nici măcar o ceaşcă de cafea, cum ai umplut tava?

— Eşti o femeie receptivă. Acesta este unul dintre multele lucruri care-mi plac la tine.

O sărută în creştetul capului, apoi se aşează lângă ea.

— De unde?

Înlătură şervetul ce acoperea un coş cu croasante proaspete ce miroseau minunat. Erau umplute cu cremă acrişoară şi cu căpşuni.

— Oh, Sam…

— Am consumat creditul, dar nu pe tot, spuse el. Brutăria Kendrick s-a pregătit croasantele. Domnul Jackson deschide primul magazinul, aşa că am putut face şi alte cumpărături. Restul este simplă magie.

Brittany luă o ceaşcă de cafea.

— Ai fost în oraş?

El aprobă din cap.

— Dar era prea devreme să-l sun pe Gary, aşa că amândoi trebuie să ne întoarcem mai târziu să-i telefonăm, aşa cum am stabilit în Evergreen.

— Sam… Ea se uită la deliciosul mic dejun. Ştii că eşti pur şi simplu minunat?

Sam o privi. Simţea nişte sentimente noi, dar puternice. Erau mai clare decât orice joc ar fi jucat.

După ce au mâncat şi s-au îmbrăcat erau gata să găsească un telefon.

— În pădure este un han vechi, spuse Brittany. Este mai aproape decât oraşul şi va fi o plimbare agreabilă.

Plecară împreună spre pădure.

Era linişte şi totul acoperit de un praf fin de zăpadă. Aerul era rece, dar soarele strălucea. Brittany nu-şi putea controla zâmbetul ce se ivi pe faţa ei. Nu era nicio provocare. Deci despre aşa ceva spun

cântecele, vorbesc filmele şi scriu cărţile. Era măreţ!

— Este o zi minunată. Ce spui, domnule Lawrence?

El o privi în ochi şi o strânse lângă el.

— Decât să te uiţi la mine, mai bine te-ai uita pe unde mergi, altfel nu mai ieşim în pădure.

— Hmm.

Brittany se uită la frunzele de pe jos, apoi la el şi-şi scutură capul.

— Nu, cred că este prea ud aici.

Sam râse cu poftă.

— Brittany Ellsbeth Winters, mă uimeşti!

— Ai găsit vreun demon în mine? întrebă ea.

— Un înger, o corectă el uşor. Un suflet senzual, care mai mult ca sigur că vine direct din rai.

Îşi continuară drumul zâmbind şi

respirând aerul rece, dar curat. Brittany realiză că se simte minunat alături de el. Totul era mult mai perfect decât oricare alta din părţile jocului lui.

— Această pădure este o parte din proprietatea ta? întrebă Sam.

— Da, pământul a fost al bunicului meu. Include şi hanul la care vom merge. Dar tata a vândut această parte, cu mulţi ani în urmă.

Au continuat să meargă. După un timp Brittany îi simţi şoldul lui Sam apropiat de ea. Îşi puse o mână pe pieptul lui şi-l strânse în braţe, aproape de ea. Niciun cuvânt nu putea să exprime fericirea ei. Observă că şi Sam este fericit. O săruta pe păr şi o ţinea aproape de el.

— Îţi este frig? o întrebă el la un moment dat.

— Nu.

Niciun moment nu-i fusese frig. Căldura dată de Sam i-ar fi ajuns o viaţă întreagă.

— Miroase puţin, Sam. Miroase aceşti copaci. Nu sunt minunaţi? E parfumul copilăriei şi al ado lescenţei mele. Fiecare anotimp are farmecul lui. Deliciile primăverii şi căderea frunzelor toamna.

— Dar nimic nu are mai mult farmec ca tine. O sărută pe gât. Ai dreptate, Brittany, este un loc minunat.

— Aşteaptă să vezi hanul. Ştiu că o să-ţi placă la nebunie.

Îl plăcea să împartă acele lucruri cu Sam. Se uita în jur şi se întreba dacă ar fi părut totul la fel în cazul în care ar fi fost singură. Nu era un gând prea bun pentru o zi ca aceea, aşa că renunţă repede la el. S-au îndreptat spre poteca ce ducea la han.

Era o altă lume? Visa? Era viitorul?

Sam o îmbrăţişă şi o sărută dulce.

— Este o lume de basm, murmură el. Aş vrea să existe pentru totdeauna această lume.

Ea zâmbi şi observă că ochii lui Sam erau plini de fericire, l-ar fi plăcut ca vorbele lui să se împlinească.

În depărtare se zărea hanul. Era ca într-o fotografie perfect executată.

— Ştii, Brittany, am fost în foarte multe locuri. Tu mă introduci într-o lume ce are o frumuseţe aparte. O frumuseţe pe care cu greu ţi-o poţi imagina.

— Poate că eşti pregătit pentru genul acesta de frumuseţe. Ceva doar simplu şi natural.

— Sau poate totul este din cauza ta.

— Poate…

Ea râse din nou, apoi zise:

— Bunicul meu spunea că hanul arată ca o

tavernăi. Asta îl face să fie mai popular decât magazinul general.

Sam zâmbi.

— Vrei să-mi spun părerea? Au nevoie de ceva ca să-l încălzească? Ştiu un aranjament perfect.

Privirea lui se îndreptă spre un alt loc.

— Ce este acolo?

— Acolo am învăţat să patinez.

El râse.

— Poate o să încerci odată.

Era ca o promisiune vagă. Poate… odată.

— Ştii, Sam, spuse ea în timp ce făcea primii paşi pe treptele hanului, câteodată cred că iubesc acest loc pentru că aici totul este nereal. Este prea bine realizat.

— Vrei să spui că ar fi ca o evadare?

Ea dădu din cap.

— Cred că ai dreptate, spuse Sam. Uneori evadările nu sunt chiar rele. Atâta timp

cât ne întoarcem la viaţa reală totul este O.K. Aşa văd eu lucrurile.

Brittany se întreba dacă acest sfârşit de săptămână fusese o evadare. Apoi se vor întoarce la viaţa reală? se gândea că, orice s-ar întâmpla, niciodată nu va mai putea trăi aşa. Puţin îi păsa de restul. Nu conta de ce.

Brittany îl lăsă singur pe Sam, ca să-şi caute cei doi prieteni care îngrijeau hanul, pe Ida şi pe Jack Plunkett.

Sam îi dicta prin telefon lui Gary ultimele corecturi pe care le făcuse împreună cu Brittany. Apoi se uită în jur. Fusese în Europa. Locuise în cele mai mari şi mai luxoase hoteluri, dar nimic nu era ca acest loc. Nu i se mai părea un simplu joc. Nici măcar amuzant. Gândurile lui Sam au fost tulburate de o femeie cu ochi albaştri care a intrat în cameră.

— Aici erai? Eu sunt Ida Plunkett, iar tu trebuie să fii Sam, cel care a adus strălucirea în ochii lui Brittany. Sunt fericită că te-am putut cunoaşte. El dădu mâna cu ea şi-i răspunse printr-un zâmbet. N-am mai văzut-o pe Brittany în ultimul timp, zise Ida. Niciodată nu a mai venit aici cu un prieten. Aşa că ne face plăcere. Hai, vino!

Îl luă pe Sam de braţ şi trecură printr-un hol lung. Ajunseră în bucătărie unde i-au întâmpinat mai multe voci vesele.

— Bună, Sam, vino!

Brittany era aşezată la o masă rotundă de stejar şi ţinea pe genunchi un copil cu părul buclat.

— Vino să-i cunoşti pe nepoţii lui Ida şi Jack. Erau cinci puşti. Sam luă un scaun şi se aşeză lângă Brittany.

— E dinastie adorabilă, spuse Sam

zâmbind.

— Locuiesc în Evergreen, dar cea mai mare parte a timpului o petrec aici.

Totul era minunat. Era o atmosferă încărcată, dar plăcută. Aproape perfect. Ida şi Brittany au încercat să-şi amintească puţin de trecut. După o clipă de tăcere Ida spuse calmă:

— Ei, bine, dragă, tatăl tău a petrecut câteva clipe minunate împreună cu noi. Întotdeauna vei găsi aici o cameră pregătită care te aşteaptă. Mai bine te-ai uita puţin pe descrierea pe care noi am făcut-o înainte să pleci tu. Poate ţi-o arăt acum…

— Oh, oh. Va trebui să aştepte. Cred că Missy are mai multă nevoie de mine.

Henry strâmbă din nas.

— Missy este singura ei preferată, spuse Pap. Ceilalţi puşti râseră în timp ce Ida

scotea nişte hârtii dintr-un dosar.

— Nu te deranjează, nu, dragă?

Sam o luă în braţe şi pe Missy. Îi strânse trupul ei mic în braţele lui mari.

— Întoarce-te la mine, frumoaso! zâmbi spre copil.

— Sam, îl certă uşor Brittany.

— Hei tu uită-te acolo cu Ida. Şi nu mai proceda aşa. Pentru copii eşti un exemplu rău. Vino, o să-ţi arăt eu ceea ce trebuie.

Copiii au început să râdă. Sam îşi schimonosea figura şi se uita în direcţia puştilor.

Ida continuă descrierea casei.

— Totul este în regulă, Ida, spuse Brittany în timp ce se uita la copiii adunaţi lângă genunchii lui Sam.

— Nu-ţi face griji, zise Ida, Jack va avea grijă de tot. Totul va fi ca şi până acum.

Brittany îşi îndreptă atenţia spre Jack.

— Ştiu că aşa va fi. Mulţumesc.

Ida simţea că într-adevăr Brittany Ellsbeth era îndrăgostită.

— Ida, mai bine noi am pleca, spuse Brittany. Mai aveam câteva lucruri de aranjat la cabană şi vrem să ajungem şi în oraş în seara asta.

Ida căută nişte şerveţele.

— Nu plecaţi fără biscuiţi şi nişte miere.

— Oh, Ida, zâmbi Brittany. Nu-ţi face probleme…

— Vorbeşte pentru tine, domnişoară Winters. Sam o sărută pe Missy pe frunte. Eu unul voi conduce mai bine dacă o să am alături biscuiţii făcuţi de Ida.

— Şi tu, poţi să-i împărţi cu el, spuse Ida zâmbind.

Îşi luară la revedere. Se făcură promisiuni că vor reveni. Brittany se uită la Sam.

— Încep să cred că ai o echipă întreagă de

copii şi că nu vrei să spui.

— Vrei adevărul?

— Sam, vreau să aud adevărul.

Sam o luă de gât şi o strânse aproape de el.

— Sam!

— Gata, îţi spun… Am petrecut ceva timp împreună cu nişte prieteni francezi. Era într-o primăvară când trebuia să realizez un articol pentru ti revistă.

— Scrii?

— Eh, dragostea mea, mă întrerupi. Prietena mea Simone născuse doi gemeni, Anthony Samson Boullier şi sora lui, Nicole.

— Samson?

— Este un puşti bine făcut, iar Nicole era încântătoare. Poate o să-i cunoşti într-o zi. Eu stăteam tot timpul acasă pentru că scriam. Treptat, m-am transformat pentru

ei în unchiul Nouvou.

— Sam… murmură ea.

— Îmi place felul în care-mi rosteşti numele, domnişoară Winters.

Sam zâmbi, apoi continuă:

— Am petrecut grozav, alături de aceşti copii. M-a durut atunci când a trebuit să plec.

— Ei bine, spuse Brittany, am reţinut ideea în caz că voi avea vreodată nevoie de o bonă.

Au continuat să se plimbe. Soarele după-amiezei aproape că topise zăpada.

— Înţeleg de ce-ţi place aici atât de mult, spuse Sam. Îmi pare rău că tatăl tău vrea să vândă.

— Mă gândesc să cumpăr totul pentru mine, zise ea.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Este o casă prea mare. Cred că

aş deveni egoistă şi m-aş simţi ciudat. Este o casă perfectă, dar pentru o familie. Nu pare potrivită pentru mine.

— Este genul de loc unde poţi întâlni spiritele şi-ţi poţi calma sufletul.

Brittany se uită la el. De ce spusese acele cuvinte? Cât de mult şi de bine putea citi în sufletul ei?

— Mama ta mi-a spus că după excursia din Europa ţi-ai petrecut foarte mult timp aici.

— Da, m-am mutat aici pentru un timp. Ea zâmbi. Să mă întâlnesc cu spiritul meu şi să-mi liniştesc sufletul.

— A fost destul de greu pentru tine să… renunţi la relaţia din Europa.

De ce nu putea spune Sam „bărbat” sau „iubit”? De ce spunea „relaţie”? îl durea probabil să se gândească la acest lucru, chiar dacă aparţinea trecutului.

— Nu, n-a fost aşa. Pur şi simplu simţeam

nevoia să mă adun.

— Totuşi se pare că te-a afectat, Brittany.

— Nu, Sam.

S-au oprit puţin. Sam s-a uitat în ochii ei. Erau plini de tristeţe.

— El… te-a lăsat însărcinată?

— Niciodată n-a ştiut că eram însărcinată. N-am ştiut nici eu până să plece el. Nu era în plan, înţelegi tu.

— Ce dracu'…

În ochii lui parcă se dezlănţuise o furtună. Brittany era înspăimântată.

— Tu nu înţelegi, Sam. El nu era tipul care să-l joace pe „tata". Dorea să fie liber, să cunoască lumea.

— Este o prostie ceea ce spui, Brittany. Tipul „tată"l Ce dracu' mai este şi asta? Ce-ai făcut cu copilul? întrebă el.

— L-am ţinut trei luni, apoi l-am avortat. Vocea ei tremura. Sam o îmbrăţişă.

— Oh, dulcea mea Brittany, îmi pare rău.
Ochii lui Brittany se umplură de lacrimi.
— N-am spus asta nimănui, Sam.
— Ar fi trebuit, zise Sam. Este prea mult pentru o singură fiinţă. Ai fost singură tot timpul?
— Da. Am stat acolo până s-a terminat totul, apoi am venit aici ca să mă regăsesc. Nu suportam să mi se spună ce este bine să fac şi ce nu este.
— Prin ce lucruri groaznice ai trecut!
Ochii lui Brittany erau trişti.
— Da, a fost greu. Dar totuşi a fost şi este păcatul meu. L-am făcut. Ştii, Sam, până acum mă condamnam de una singură.
— Brittany, asta…
— Ştiu. Nu are sens. Dar cred că am greşit. Undeva există regretele.
— Dar nu a fost vina ta. O strânse în braţe. Vei avea alţi copii şi vei fi cea mai

minunată mamă din lume.

Au continuat să se. Plimbe. Erau îmbrăţişaţi. Brittany continua să se gândească. Involuntar, mâna ei ajunse până la pieptul lui Sam.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Ea îşi scutură capul.

— Rezultatele gândirii. Îmi imaginez cât este de greu cu doi gemeni.

— Nu-ţi prea plac gemenii, nu-i aşa, Brittany?

— Nu.

— Dar uneori îţi pot aduce fericire.

— Sau tristeţe.

Sam aprobă.

— Sigur, viaţa este un amestec uşor de surprize. Viaţa este poate exact ca asta. Priveşte.

Poteca se despărţea în două: una spre dreapta şi cealaltă spre stânga.

— Este ca în poeme. O parte călătoreşte şi una se întoarce acasă.

— Şi este una pe care o alegi.

— Siguranţa, calea sigură…

El aprobă uşor din cap.

— Îţi faci prea multe griji, Brittany. Priveşte viaţa aşa cum este.

— Am încercat odată. Am stat liniştită şi nu mi-a fost teamă. În final, n-a mers. Cel puţin pentru mine.

— Prea multă tristeţe pentru azi, spuse el. Vom lămuri totul în timp. În legătură cu poteca, ai dreptate. Dacă n-o alegem pe cea mai scurtă nu ştiu ce ne vom face.

— Nu vreau să mă mai întorc, zise Brittany.

— Sunt de acord, admise Sam, degetele lui mângâindu-i faţa şi apoi gâtul.

— Sam…

— Nu cred că m-am simţit vreodată atât

de bine.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Te înspăimântă?

Întrebarea ei l-a mirat. Îl înspăimânta puţin, dar nu cum îşi imagina ea. Ceea ce-l speria era acel sentiment incredibil de dragoste. Ceea ce-l speria mai mult era ceea ce va urma. Gândul să stea departe de Brittany nu era o soluţie. Ea devenise o soluţie pentru viaţa lui. Gândul că s-ar putea căsători îl speria. Ce să-i ofere el lui Brittany?

El nu-i putea oferi nimic, iar ea merita mult prea multe.

— Şam, ce se întâmplă?

Brittany îl observă. Dintr-odată părea trist.

— Nimic, dragostea mea. Vino aici! Acum este mai bine.

— Mai bine decât ce?

— Mai bine decât orice altceva.

Brittany ştia exact ce voia să spună Sam. Totul era prea clar.

Capitolul 10

— Pot să spun că ai pierdut zilele astea, Brittany, şi asta mă nemulţumeşte enorm!
Frances Sullivan îşi netezi rochia de lână.
— Şi este bine pentru tine, ştii.
Brittany aşează cuşca cu iepuri într-o parte şi-o privi fix.
— Pierdut? se miră ea.
Brittany Winters o femeie învinsă? zâmbi şi se întoarse spre femeia solidă.
— Deci să pierd este bine pentru mine, doamnă Sullivan? Săptămâna trecută a fost veselă.
— Da, sigur, este adevărat. S-au întâmplat lucruri minunate cu tine. Norman Cousins recomandă bolnavilor să râdă. Şi tu ai râs prea mult, da.
— Îmi va vindeca boala? se amuză Brittany.

— Te va ajuta desigur, dragă. Boala ta începuse să fie o suferinţă pentru noi toţi.
Cu o grijă deosebită luă iepurele, pe care-l chema Delilah, şi se plimbă prin cameră. Brittany zâmbea. O urmărea părăsind camera.
— Încă o dată are dreptate.
Brittany privi prin jur. Eustelle Cleaver, stând la locul ei, aştepta ca Piggy să-i înapoieze mingea pe care i-o rostogolise pe podea.
— Domnişoară Cleaver, bună dimineaţa! Observ că aveţi o nouă cutie.
— Nu, nu cred că va ploua. Dar şi dacă va ploua, zâmbetul tău va străluci pentru noi, Brittany. Pentru tine este bine, tu ştii.
Brittany îşi înălţă o sprânceană şi spuse veselă:
— Am auzit. De ce am sentimentul, domnişoară Cleaver, că în jurul meu este o

conspiraţie ce se ocupă de sănătatea mea?
Remarca o amuză pe domnişoara Cleaver şi râsul său se auzi zgomotos.
— Oh, tu. De sănătatea mentală trebuie să ai grijă. Tu ştii.
Brittany îşi scutură capul şi apoi zâmbi.
— Ei bine, este plăcut să ştiu că toţi sunteţi preocupaţi de mine.
— Ce se întâmplă cu genunchiul tău? Domnişoara Cleaver părea îngrijorată.
Brittany zâmbi calmă, apoi îi înmână un biscuit ca să i-l dea lui Piggy.
— Genunchiul meu este bine, domnişoară Cleaver.
— Şi unde este el? interveni domnul Aldrich.
— Piggy? întrebă Brittany.
— Nu, Sam. Sam, ştii tu.
— Oh, el, zâmbi ea. Aveţi nevoie de el pentru ceva anume?

— Am nevoie de nişte cărţi pe care mi le-a promis şi avem nevoie de mai multe indicaţii pentru grupul de cititori. Şi îmi datorează un joc.

— Oh, înţeleg. Ei bine, o să-i spun. Lucrează mult ca să termine ceva, dar sunt sigură că o să vă aducă toate acestea, dacă v-a promis.

— Da, Sam este un om cu alte preocupări. Crezi că va veni pe aici când va termina ceea ce are de făcut?

— Sunt sigură că se va întoarce, domnule Aldrich. Măcar ca să joace acel joc cu dumneavoastră.

Ieşi repede din cameră. Ajunse pe hQl căutând-o pe directoarea programului. Se forţă să ţină lucrurile sub control. O zări. Se îndreptă spre ea.

— Cum ţi se par toate astea, Sheila? întrebă Briitany ţinând în mână lista cu

programul săptămânii următoare.

Sheila citi repede.

— Arată grozav, Brittany. Fă-mi o favoare…

— Da.

— Ştii despre programul de lecturat în grup, pe care l-a organizat Sam?

Brittany râse.

— Acela la care se dansează?

Sheila zâmbi într-un mod misterios.

— Corect. Acest lucru îi face pe toţi să se simtă bine. Toată lumea face performanţe. S-ar putea ca tu şi Sam să organizaţi o excursie? Sam ştie despre acest lucru, dar săptămâna trecută, când a fost aici, nu am stabilit data.

Înainte ca Brittany să poată răspundă, Sheila continuă:

— Acum ştiu că este ocupat să termine lucrarea despre tatăl tău, dar de asemenea ştiu că i-ar plăcea să fie şi aici.

Şi pentru oamenii noştri ar însemna foarte mult dacă voi doi aţi putea veni împreună aici.

— Sigur că cu pot veni, Sheila. Mi-ar plăcea. Pentru Sam nu pot vorbi dar…

Vocea îi tremura. Nu, acesta nu era adevărul. Putea vorbi cu uşurinţă despre Sam.

Faptul că ei nu pot fi împreună îi făcea pe amândoi să-şi dorească şi mai mult acest lucru.

— De fapt, cred că pot vorbi şi pentru Sam, spuse ea. În cele din urmă el a creat acest lucru. Ar trebui să vină aici.

— Da, trebuie să fie prezent.

— Ei bine, sunt sigură că va fi. Nu-ţi face griji, Sheila. Va fi prezent în primele rânduri.

— Sirius ţi-a făcut cu ochiul, spuse Sam după câteva zile, în timp ce se îndrepta

împreună cu Brittany spre Elms.
— Decent.
— Să ne înţelegem, Sirius şi cu mine!
Se uită la Sam.
— Deja l-am numit pe Dunkin şi Sirius, ştii doar.
— Dar?
Sam se uită în ochii ei. În ei se putea vedea strălucirea stelelor.
— Ei bine, Dunkin era orfan, ştii. Şi l-am găsit împreună…
— Lasă-mă să ghicesc. A fost găsit pe scările unui magazin.
Brittany râse.
— Exact, Sam. Eu şi el ne înţelegem bine.
Îl sărută pe obraz.
— Ei bine, până când vom vorbi serios…
— Şi până când noi doi ne vom înţelege, am o problemă pe care vreau s-o discut cu tine.

Pentru o clipă lui Brittany îi pierise râsul. Apoi se uită din nou în ochii lui.

— Înţeleg… Ei bine, domnule Lawrence, cu ce vă pot ajuta?

— Cu orice! înţelegi, există o femeie după care sunt nebun şi în ultimele zile am muncit ca un nebun ca să termin o lucrare pentru tatăl ei.

— Da, da, continuă.

— Şi, vezi, nu prea ne-am văzut în ultimele zile. Ai putea aranja un telefon?

— Poate.

— Ei bine, de fapt am un număr de telefon. Îl folosesc la ore speciale. Sunt neclare şi ele…

— Sigur.

— Dar sunetul nu este mare şmecherie.

— Şmecherie?

— Da. Am nevoie de ajutor.

— Ajutor…

Voia să-l sărute.

— Da, da…

Urmă o pauză între ei.

— Se pare că această femeie m-a cucerit de tot.

— Şi?

— Şi sunt nebun după ea.

— Oh, Sam. Ai o singură scăpare.

— Simt o durere ciudată.

Brittany îl îmbrăţişă.

— Sam, Sam. Vino aici, iubitul meu, şi linişteşte-te. Cortina se ridică peste zece minute şi am promis că te aduc. Holurile sunt aglomerate. S-au îndreptat spre Sheila.

— Cred că spectacolul trebuie să înceapă, zise Sheila. Acolo sunt două locuri.

Sam şi Brittany şi-au făcut loc prin mulţimea de oameni care le zâmbeau călduros.

— Priveşte, Sam, uite-l pe Billy. Brittany arătă spre locul unde era Bertha Hussey. Era între nepotul ei şi noua lui prietenă. Acum două săptămâni Bertha se plânsese lui Sam că Billy nu-şi poate găsi un loc de muncă. La câteva zile, Sam l-a chemat să aibă grijă de plantele din biroul lui.

— Face lucruri bune cu plantele mele, spuse Sam. Poţi să juri că se înmulţesc în fiecare zi. Cred că o să-l rog să rămână.

Brittany se miră.

— Ce, ce vrei să spui?

Vocea ei era înecată, dar Sam s-a făcut că nu aude.

— Luminile se sting. Mai bine ne-am aşeza.

Era îngrijorată. Ce voia să spună prin faptul că-l ţine pe Billy? Ce-ar putea să fie? În faţa scaunelor era un podium.

— Ştii ceva despre chestia asta? îl întrebă

Brittany pe Sam.
Sam zâmbi.
— Asta înseamnă da sau nu?
— Brittany Ellsbeth, nu mă mai pot concentra dacă tu nu taci.
— Îmi asum responsabilitatea, domnule Lawrence. Acum spune-mi, ce se va întâmpla aici în această seară?
— Tu m-ai adus pe mine? îţi aminteşti?
Îi trase mâna într-a lui.
— Am dat numai câteva sugestii, dar nu ştiu exact ce va fi. Satisfăcută?
Spectacolul începu. Vorbea Frances Sullivan.
— Bună seara, prieteni şi rude, începu ea.
Ochii ei aveau o strălucire aparte.
Zâmbi spre Sam.
— Cred că Frances te place, îi şopti Brittany lui Sam.
— Cred că Frances ştie ce lucruri

nebuneşti ai făcut ca să mă aduci din nou aici.

— Sam!

Frances continua să vorbească.

— Avem o surpriză minunată în seara asta. Dar câţiva dintre voi nu ştiu prea multe despre asta.

Sam era liniştit. De cângl venise la Elms avusese parte numai de bucurii. Brittany îi dăruise numai ore de fericire. Totul fusese minunat. Aşa era şi acum.

Astfel primul spectacol de varietăţi de la Elms se pregătea să debuteze. Aveau şi invitaţi surpriză.

Când spectacolul s-a terminat Sam şi Brittany s-au îndreptat spre locuinţa ei. Drumul a fost făcut în tăcere.

— Brittany, am putea vorbi, spuse Sam.

— Nu, Sam. Nu încă.

Mintea lui Brittany reactualiză imagini şi

amintiri.

La un moment dat Sam o sărută pe Brittany.

— Brittany, mă înnebuneşti.

— Iubeşte-mă, spuse ea simplu.

— Oh, dulceaţa mea. Am crezut că n-o să-mi ceri aşa ceva niciodată.

— Vino, Sam.

— Te iubesc, Brittany. Te iubesc mult, mult de tot. Brittany începu să plângă. Sam sărută o lacrimă ce i se prelinse pe obraz. Cu cât trecea timpul, cu atât Brittany realiza cât de mult avea nevoie de Sam.

— Oh, Sam. Am atâta nevoie de tine…

Când s-a făcut dimineaţă, Brittany ştia că nu mai era acolo. Dunkin îi aduse un bilet.

— Mulţumesc, Dunkin.

Ea citi repede:

Dragostea mea, chipul tău îmi arată cât de bine visezi. Nu am vrut să te deranjez. Te-

am sărutat şi m-am dus să mă întâlnesc cu tipograful. Suntem pe ultima sută de metri. „Jocul” va lua sfârşit. Totul este gata pentru pensionarea tatălui tău. Mi-ai dat mai multă fericire decât meritam.

Cu dragoste, Sam.

Capitolul 11

— Şah mat! Doctorul Frank îşi ridică mâinile în aer, apoi lovi vesel cu palma spatele lui Sam.

Se uită la Sam peste marginea ochelarilor.

— Ce te frământă, Sam? Tu ştii ceva ce ea nu ştie?

— Oh, este doar o învălmăşeală de gânduri, doctore. Pentru un tip care, câteodată, trăieşte rezolvând enigme, nu fac aşa de bine acum.

Doctorul Frank se rezemă din nou de scaun şi-şi prinse bărbia cu mâinile.

— Sunt bun la celelalte probleme ale oamenilor. Spune-mi, Sam, poate te pot ajuta. Sam scutură din cap.

— Mulţumesc, Frank, dar nu sunt sigur că mă poate ajuta cineva. Vezi… Se întâmplă să fiu cu capul în nori, îndrăgostit. Frank

încuviinţă.
— În regulă, Sam, deci ce altceva este nou?
— Frank, este serios. O iubesc. Inspiră adânc şi închise ochii. Dar eu nu sunt omul potrivit pentru ea şi nu sunt sigur ce trebuie să fac.
— Hmmm, asta este o problemă, într-adevăr, spuse Frank încet. Brittany ştie că nu eşti omul potrivit pentru ea? Sam ridică din umeri.
— Cred că am fost prea fericiţi unul cu celălalt pentru a ne gândi la fapte.
— Probabil că vă puteţi preocupa de acele fapte împreună. De ce nu vă acordaţi unul celuilalt mai mult timp?
Sam zâmbi la doctorul Frank şi se ridică din fotoliu auzind camionul lui Brittany în parcare.
— Poate. M-am cam gândit singur la toate

acele reguli. Dar acum, singura persoană pe care am nevoie să o văd este Brittany.

— Sam. Năvăli în birou ca un vânt de martie, punându-şi braţele strâns în jurul lui Sam. Zâmbi în semn de salut către doctorul Frank, care o lovi uşor peste umăr în timp ce ieşea din cameră, apoi îşi îndreptă toată atenţia către omul pe care încă îl ţinea în braţe. Credeam că mă suni ieri.

— Ai factura lui Dunkin?

Şi-a înclinat capul şi a roşit.

— Desigur. Am luat-o cu o zi în urmă.

— Am avut nişte probleme şi a trebuit să iau în ultimul minut afişele tipărite pentru „joc“. Toate sunt împreună. Totul va fi pregătit pentru marea prezentare, vineri noaptea.

— Şi tu vei fi acolo, Sam?

— Ei bine, se pare că mama ta crede că ar

trebui să fiu. Nu va accepta faptul că sunt un simplu angajat.

Brittany zâmbi pe jumătate. Sam mai dorea să spună ceva…

— Brittany, trebuie să mergem undeva şi să vorbim. Chiar acum.

— Sunt programată…

— Las-o pe asistenta doctorului Frank să facă asta. Vocea lui era gravă. Te rog, Brittany. Îi cercetă ochii. Aşadar asta era tot, se gândi ea. Este timpul pentru o „discuţie”.

— Cred că într-adevăr trebuie să vorbim, Sam. Vocea ei era plictisită şi fără niciun accent. Dar, drept să-ţi spun, nu sunt sigură de ce. Comunicăm foarte bine şi fără cuvinte.

El râse forţat.

— Ai grijă, mică doamnă. Ştii ce îmi provoacă tonul acesta din vocea ta.

Începu s-o îndrepte spre recepţie şi spre uşă, apoi strigă peste umăr:

— Va veni înapoi, doctore. Cândva.

— Bine, bine, staţi cât aveţi nevoie, spuse Frank din laborator, încântat că, în sfârşit, cineva îi urma sfatul.

Brittany tremură când vântul de la intrare suflă rece spre ea.

— Ei bine, Sam, încotro?

— Nu ştiu. Oriunde. A deschis uşa de la maşină şi a ţinut-o aşa până când ea s-a urcat, apoi s-a grăbit în cealaltă parte.

— Brittany, eu…

Şi-a strecurat o mână şi a tras-o spre el, până când era lipită în braţele sale, cu capul cuibărit pe pieptul lui, mirosul ei plăcut umplându-i nările.

— O, Doamne, cât de mult te iubesc, murmură el în părul ei.

— Şi eu te iubesc, Sam; spuse ea încet,

dorindu-şi ca acest lucru să fie tot ce conta, dar ştiind în inima ei că ăsta era doar începutul conversaţiei. Am umblat ca om nebună, noaptea trecută, încercând să rezolv toată această treabă afurisită. Nu are niciun sens.

Îşi lăsă mâinile să alunece pe pieptul lui şi se uită în ochii lui care păreau că privesc în sufletul ei, aşa cum niciun alt om n-o mai făcuse vreodată. Îşi scutură capul încet.

— Ştiu ceea ce am făcut, Sam. Îmi „cumpăram" timp cu tine.

— Nu, Brittany. Degetele lui se jucau cu părul ei de la ceafă.

— Sa, Sam, lasă-mă pe mine să spun ce am de spus până la sfârşit. Am ştiut de la bun început ce erai tu. Mi-ai spus, îţi aminteşti? zâmbi trist. Şi tu ştiai cu ce ai de-a face, de semenea. Tu ştii de ce mi-e

frică, ştii visurile mele. Tu ştii că vreau copii şi o viaţă normală.

— Bineînţeles, Brittany, amândoi ştiam asta, dar în ciuda acestui lucru, ne-am îndrăgostit. Mi-ai dat o viaţă. Nu-mi imaginam că acest lucru este posibil, este o bucurie total nefamiliară, de care nu cred că sunt capabil să mă satur.

— Atunci, nu mă părăsi, Sam, se rugă ea încet, însoară-te cu mine.

El doar asculta şi privea. Ştia că el dorea fiecare cuvânt pe care i-l spunea. El o iubea cu putere şi intensitate, care o satisfăceau până în adâncul sufletului. Şi în ciuda tuturor faptelor, a ceea ce ştiau unul despre celălalt, de săptămâni întregi, ea nutrea speranţa secretă că această dragoste va rezolva cumva diferenţele dintre ei.

— Am ştiut întotdeauna de ce sunt în

stare, Brittany, până la tine. Ai schimbat totul. Îi trase bărbia, până când Brittany a trebuit să se uite în ochii lui.

— Nu am fost capabilă să rezolv această enigmă, încă, dar ştiu un singur lucru: sunt gata să renunţ la tine. A simţit lacrimile care se strânseseră sub genele ei şi încercă să-şi menţină privirea fermă.

— Brittany, aş vrea să te uiţi la mine. Ochii lui vorbeau de dragostea lui, dar tot ce putea simţi ea era durerea din cuvintele lui, în timp ce se strecurau încet în conştiinţa ei.

— Să mă mut… începu ea.

A sărutat-o în creştetul capului şi a continuat:

— Ştiu, ştiu, nu este soluţia ideală, dar până când putem lămuri totul, te rog, Brittany, avem nevoie de mai mult timp.

Brittany înghiţi greu şi-şi muşcă buza de

jos, pentru a o opri din tremurat.

— Sam…

— Ştiu că nu este prudent şi planificat şi sigur, ştiu că este un risc, dar te rog, gândeşte-te la asta până când putem lămuri totul.

— Nu pot, Sam, nu pot să fac asta. Vocea ei era aspră şi fiecare cuvânt îi înţepa inima. Îi putea el cere asta? Ştia…

— Brittany, scumpo, ştiu prin ce ai trecut. Dar tu şi eu suntem diferiţi.

Diferiţi? se gândea ea. Cât de diferit putea fi lucrul ăsta? Cum şi-a putut dărui inima unui om căruia îi era frică să facă un angajament? A simţit pământui începând să tremure sub ea şi dragostea ei ofilindu-se şi transformându-se într-o mâhnire dureroasă.

— Brittany… Sam o ţinea de umeri şi vorbea încet, silind-o să-l asculte.

Câteodată ai nevoie să rişti puţin, dacă vrei să câştigi la sfârşit. Te rog, nu te întoarce cu spatele, ascultă-mă.

Ea înghiţi greu şi-şi lăsă încet capul în jos.

— Sam, nu pot. Nu pot schimba asta. Nu pot să fac asta. Fără un angajament, tot ceea ce rămâne este riscul… şi nu-mi pot baza viaţa pe asta. Nu pot.

Ea tăcu atunci când lacrimile au început să-i curgă necontrolate pe obraji.

Sam încercă să spună mai multe, dar ea nu-l putea auzi, nu acum, când durerea o sufoca. Căută mânerul de la uşă şi se strecură afară din maşină. Doar în ultima secundă se uită înapoi.

Sam stătea abătut în maşină, ţinându-şi capul în jos, mâinile lui albe strângând volanul. Dar nu mai rămăsese niciun cuvânt de spus, aşa că Brittany s-a întors şi a pornit încet spre clinică.

Brittany puse jos receptorul telefonului şi apoi se uită la el.

— Te rog, nu suna din nou, spuse ea încet. Acel sunet o făcea să se gândească la Sam şi i-ar fi auzit vocea în mintea ei, iar inima i s-ar fi spart în mii de bucăţele.

— Aşa că, mamă, Sara şi Gordie, nu sunaţi pentru discuţii sau pentru planurile pentru retragerea tatii. Viaţa ei se destrămase, iar ea nu dădea nici doi bani pe meniu şi pe lista invitaţilor şi pe faptul că nu ştia cu ce să se îmbrace: cu ceva de lână sau cu o rochie de mătase mai groasă?

Cu mare grijă ridică stropitoarea cu gâtul strâmt şi udă florile. Încruntându-se, ea rupse zgomotos o frunză galbenă de la o plantă şi o îndesă în buzunarul blugilor, apoi şterse un strat de praf de pe o altă plantă, lovind-o uşor cu degetele umede, frecând frunza verde şi ovală, până

aceasta străluci. Dunkin o urma cu ochii curioşi.

Gata, se gândi ea. Acum, va muta begoniile acelea mici la ferestrele din partea de sud pe timpul iernii şi cu asta va termina. Zâmbi, mulţumită pentru grija pe care o acordase plantelor sale, apoi se lăsă încet în balansoarul de stejar, de lângă şemineu, îşi trase genunchii sub bărbie şi începu să plângă cu suspine. Erau sunete dureroase care veneau din cea mai adâncă parte a corpului ei şi ea îşi scutură corpul de plâns.

De ce a lăsat să se întâmple acest lucru? Cum putea să treacă prin viaţă aşa, cu dragostea asta în sufletul ei? Dar ştia că va trece. Se va debarasa ea de această dragoste, cumva. Va avea grijă, va lucra la Elms Home şi-l va ajuta pe doctorul Frank. Dar niciodată ea nu va mai iubi aşa.

Dunkin stătea jos în faţa ei şi-şi lingea afectuos lăbuţa lui mică. Apoi, simţindu-se la fel de neajutorat ca şi stăpâna lui, îşi lungi corpul şi-şi băgă capul între labe.

Căută pe masă cutia, dar ştiu înainte să atingă cartonul că acesta era gol. Îşi înălţă capul.

— O.K., Brittany Ellsbeth, asta e tot. Adună-te. Nu mai sunt urzeli, nu ai altă alegere decât să înfrunţi lumea. Să înfrunţi lumea… fără Sam…

Lacrimile o năpădiră din nou, dar de data aceasta, ea le-a putut controla, s-a ridicat din scaun şi s-a îndreptat spre dormitor pentru a se pregăti de muncă.

Aceste trei zile fără Sam au fost cea mai înfiorătoare experienţă prin care a trecut şi ştia un singur lucru, nu putea să se înrăutăţească. Acest gând a fost singurul care i-a dat putere şi a forţat-o să se

pregătească pentru afacerile Windemere, evenimentul social al anului: gala de retragere a lui Gordon Winters.

Conştientă de lipsa de interes pentru petrecere a lui Brittany, Katherine Winters a luat totul în mâinile ei şi în ziua evenimentului i-a trimis o livrare specială, un nou model de la Saks.

Brittany a desfăcut cu atenţie pachetul. Mama ei avea un gust magnific. Ţinu rochia de jerse moale şi negru în faţa ei şi se uită în oglindă. Va fi foarte bine. Un singur lucru rămăsese. Şi acesta era… Sam.

Patru zile şi patru nopţi, şi acea durere distrugătoare n-o lăsase. Nu era mai bine. Şi în noaptea asta îl va vedea. Dar, de dragul tatălui ei, amândoi vor zâmbi şi se vor agrea şi, pentru o seară, ea îşi va reţine lacrimile şi se va strecura de-a

lungul ringului de dans, luând cu ea mâncare pe o frumoasă farfurie chinezească, ascunzându-şi necazul.

Rochia avea măsura perfectă şi cădea cu eleganţă peste coapsele ei suple. Cu o urmă de pudră de culoarea bronzului de-a lungul pleoapelor şi cu un ruj strălucitor pe buze, ştia că este la fel de terminată ca şi noaptea ce trecuse.

Dineul se ţinea în eleganta casă a clubului Windemere, Yacht Club, şi Brittany privi respectuos cârdurile de limuzine mergând de-a lungul drumului luminat de felinare. Ea venise cu doctorul Frank şi amândoi râseră la această scenă.

— Cred că sunt angajaţi de la Bridgeport, glumi doctorul Frank, în timp ce luă braţul lui Brittany conducând-o de-a lungul aleii, până la uşile mari de lemn.

— Ştii, doctore, arăţi foarte bine în

smochingul tău. Cred că o să trebuiască să mă lupt pentru afecţiunea ta în noaptea aceasta. Îi strânse braţul călduros.

— Ha! Nu şi dacă am cea mai frumoasă femeie din lume la braţul meu în seara asta.

Se uită în jos spre ea.

— Şi nu mă înţelege greşit, Brittany. Te apreciez mai mult decât pe oricine altcineva de pe acest tărâm verde al lui Dumnezeu, dar adevărul este că tu nu ar fi trebuit să fii la braţul unui bătrân excentric în seara aceasta. Ar fi trebuit să fii…

— Nu este nimic bătrân la tine, doctore Frank, spuse ea încet. Şi orice ai fi vrut să spui, te rog, n-o mai spune.

Se uită la ea, iar în final zise:

— În regulă, scumpo. Tu ştii ce cred, nu?

— Doctore Frank, ştiu ce gândeşti. Şi

apreciez acest lucru, te iubesc pentru asta. Dar… O, priveşte, uite acolo este mama.

A arătat spre un grup de cupluri elegant îmbrăcate, fiind salutate chiar lângă uşă de gazda oficială a serii.

— Trebuie s-o salut. Frank încuviinţă, îi luă pelerina şi se îndreptă spre garderobă.

Katherine Winters era radioasă într-o rochie de mătase de culoarea mahonului, care îi încadra faţa mică şi-i punea în evidenţă ochii strălucitori ca două bijuterii.

— Arăţi foarte bine, mamă.

— Tatăl tău este sărbătoritul, Brittany. Uită-te la el. Este cel mai minunat. Şi, draga mea, Sam a adus jocul pentru tatăl tău să-l vadă înainte.

Inima lui Brittany s-a oprit la menţionarea numelui lui, dar mama sa părea să nu

observe acest lucru.

— Şi este, fără îndoială, cel mai deştept şi mai frumos dar imaginabil. Tatăl tău va fi atât de impresionat. Se uită cu dragoste la soţul său. Când soseşte Sam, asigură-te că se simte ca acasă, draga mea. Nu arăta prea bine astăzi, când l-am văzut. Dar mi-a promis că va veni.

Brittany nu putea decât să aprobe, în timp ce mama ei plecă să-i întâmpine pe noii oaspeţi.

Se duse lângă tatăl său şi-l sărută pe obrazul proaspăt ras, descoperind copilăros o mângâiere în parfumul familiar al after-shave-ului lui.

— Ce oaspete de onoare elegant eşti, tatăl meu chipeş. Gordon Winters o îmbrăţişă călduros, apoi o îndepărtă puţin şi o studie cu ochi iubitori. Sprâncenele sale cenuşii se uniră cu grijă.

— Brittany, ce s-a întâmplat?

Trebuia să-şi dea seama că se va întâmpla asta, se gândi. Tatăl ei n-a ratat niciodată nimic, nicio grijă sau o licărire în ochii ei, sau un secret ţinut în sufletul ei.

— Nimic, tată. Am muncit mult, asta este tot. Şi-a forţat un zâmbet. Hai, lasă-mă să mă plimb cu tine prin cameră şi să mă simt special. Şi l-a introdus în mijlocul petrecerii.

Cina a fost servită mai târziu. Au fost făcute toasturi şi paharele de cristal se ciocneau, în timp ce Brittany încă stătea, cu ochii fixaţi asupra părinţilor, iar emoţiile i-au dispărut încetul cu încetul. Nu l-a văzut pe Sam toată seara. Probabil că n-a venit, deoarece chiar dacă ea nu l-a văzut, era sigură că i-ar fi simţit prezenţa în cameră. Deodată, a început prezentarea marelui cadou. Brittany şi-a simţit inima

cât un purice. Îl putea simţi. Era în cameră, pe undeva.

Încet, îşi ridică privirea, şi fără să cerceteze camera, ochii i-au căzut direct pe omul pe care-l iubea.

Ea arăta nemaipomenit, se gândi el, şi vulnerabilitatea din ochii ei doar îi punea în evidenţă dragostea. Rochia, neagră, simplă pe care o purta, era dramatică şi-i sublinia fiecare curbă frumoasă, culoarea pală a pielii. Părul strălucitor îi contura faţa în valuri minunate, care străluceau. Oh, cum ardea s-o strângă, să-i simtă căldura pielii, s-o iubească…

Nu putea să se uite în altă parte, dacă o dorea pe ea. Vraja s-a spart doar atunci când preşedintele consiliului îi pronunţă numele şi toate privirile s-au întors către Sam.

I s-a acordat titlul de inventator al acestui

joc şi a fost invitat pe podium. Brittany s-a uitat la tatăl ei care ţinea în braţe jocul vieţii lui, legat cu fâşii de piele.

Designul frumos al lui Gary a făcut din acel joc de lemn o capodoperă, o analiză a vieţii lui Gordon Winters pentru a fi admirată pe merit.

Şi în faţa lui Gordon Winters erau tăbliţe suflate cu aur care uniseră bucuriile şi necazurile şi glumele din viaţa lui particulară. Iar micile plăcuţe aurite ale jocului erau turnate în forme de cai şi beţe, trofee de pescuit. Privirea de pe faţa tatălui ei a fost mai întâi una de neîncredere, apoi de mulţumire, ca, mai apoi, începând să se uite prin cărţi, privirea lui să exprime bucuria amintirilor aşezate cu grijă în faţa lui. A îmbrăţişat-o strâns pe Katherine, şi-a sărutat copiii care stăteau aşezaţi în faţa meselor şi a,

ţinut un nemaipomenit discurs de mulţumire. Toţi erau mândri de el.

— Şi acum, prieteni, anunţă el ridicându-şi braţul, urmaţi-mă în sala de bal pentru a vă bucura de lăzile de şampanie pe care le-a comandat minunata mea soţie, şi toţi vom avea şansa să privim mai de aproape această capodoperă pe care am primit-o.

Privirea lui se ridică peste grupurile de oameni până la locul unde stătea Sam.

— Şi eu nu mai pot aştepta să-l întâlnesc personal pe acest creator care a dovedit odată pentru totdeauna, că poate scoate o pungă de mătase din urechea unui purice!

Mulţimea pufni într-un hohot de râs şi în câteva minute, scaunele erau goale şi grupuri de oameni fericiţi, râzând, s-au îndreptat spre sala mare şi luminată, de bal.

Brittany rămăsese în urmă, discutând

distrată cu rudele ei şi cu salariaţii de la consiliu, care veniseră toţi să se bucure împreună cu şeful lor iubit în această noapte specială.

— Sigur îi vom duce lipsa, domnişoară Winters, auzea iarăşi şi iarăşi.

— Este cel mai bun om pentru care poţi să lucrezi. Cel mai bun.

Tot ce putea face ea era să încuviinţeze zâmbind, încercând să-şi ţină gândurile concentrate asupra a ceea ce spuneau ei. Apoi, cu toate scuzele ei au intrat în sala de bal şi tot ce-a rămas de făcut era să-i urmeze.

Îl văzu pe Sam imediat. Stătea într-o parte mai îndepărtată a camerei împreună cu tatăl ei. L-a studiat cu atenţie pe cei mai importanţi bărbaţi din viaţa ei. Alcătuiau un tablou izbitor, capul cu părul maro-roşcaţ al lui Sam lângă cel al tatălui ei,

puţin încărunţit. În timp ce se uita, l-a putut vedea pe Sam mai mult, cu capul lăsat puţin într-o parte şi cel al tatălui său încă drept.

— Brittany, îmi acorzi acest dans? Era doctorul Frank şi bucuroasă alunecă în braţele lui şi se îndreptară spre ringul de dans, la un capăt al camerei.

— Tatăl tău şi Sam se pare că se înţeleg foarte bine, spuse doctorul Frank cu atenţie.

Ea aprobă.

— Dar asta nu e o surpriză, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea încet. Cred că nu.

— Este mulţumit Sam de felul cum a ieşit jocul?

— Nu ştiu. Nu am avut încă şansa să vorbim.

Dansul se termină şi doctorul Frank şi Brittany îşi zâmbiră în timp ce aplaudau

politicos.

— Următorul dans, Brittany, eşti a mea. Îţi pretind chiar acum, îl auzi pe Sam.

El acceptă două pahare de şampanie de la un chelner care trecea şi-i îrmnână unul ei.

— Ştiu că echipa mea va face o treabă grozavă şi fără mine, spuse Sam. E timpul să mă mut la ceva nou.

— Este la fel ca tine, Gordon, spuse un om în vârstă. Îţi aminteşti când erai de aceeaşi vârstă? întotdeauna îţi schimbai părerea de la un proiect la altul.

Gordon Winters râse împreună cu ceilalţi, apoi îi vorbi lui Sam.

— Spune-mi despre cartea ta, Sam.

— Ei bine, este pentru o editură americană, dar îmi va lua ceva timp în Franţa…

Brittany îşi simţi sângele părăsindu-i faţa.

Franţa. Sam scria altă carte în Franţa… Gândurile ei au venit ca o izbucnire a sentimentelor fragmentate şi confuze, până când a trebuit să se scuze şi să-şi facă drum până la toaleta femeilor. Se aşeză pe un scaun de plastic şi-şi apăsă mâinile cu putere pe tâmple, încercând să-şi calmeze durerea îngrozitoare de cap.

Nu ar fi trebuit să se supere aşa, şi-a spus ea. Avea toate drepturile să se ducă unde îi plăcea. Şi nu i-a spus că probabil va schimba compania cu altele? Nimic din toate astea n-ar fi trebuit s-o supere aşa. Nu trebuia… Şi-a simţit lacrimile făcându-şi apariţia şi îşi strânse ochii pentru a opri plânsul.

— Aici erai, draga mea! Katherine Winters lăsă uşa să se închidă în spatele ei.

— Fotograful vrea să facem o poză de familie şi tu eşti singura care lipsea.

Începu să meargă, dar apoi se întoarse încet spre Brittany.

— Draga mea, eşti bine?

Briitany îşi umezi buzele şi zâmbi la mama ei.

— Sunt în regulă. Cred că emoţia serii începe să-şi facă simţită prezenţa.

Mama ei se aplecă şi o sărută încet pe frunte.

— Da, poate că da.

Dar când Katherine îşi înălţă capul, în ochi ei erau mici urme de îngrijorare. Strânse încet mâna lui Brittany şi se uită la fiica ei.

— Ştii, Brittany, l-am urmărit pe tatăl tău în noaptea asta cu atâta mândrie şi dragoste. Dar n-a fost mereu aşa. Oh, l-am iubit întotdeauna, dar cineva ca tatăl tău, cineva cu atâtea talente şi cu un spirit care nu se va potoli pentru niciun fel de colivie… ei bine, îţi ia ceva timp ca să te

obişnuieşti.

Frecă absentă mâna lui Brittany, părând că-şi aminteşte şi cele mai vechi gânduri.

— Da, dar a meritat, într-adevăr…

Vocea ei se stinse şi, când reveni, era plină de o energie şi o prospeţime care contrazicea aparenţele ei de femeie fragilă.

— Acum, vino, draga mea! Hai să alungăm această emoţie şi să zâmbim pentru fotograf.

Brittany îi permise mamei ei să-i atingă faţa cu o batistă udă, apoi o rujă şi zâmbi la imaginea mamei şi fiicei în oglinda mare. Mama ei arăta diferit, într-un fel… la fel de drăguţă ca de obicei, dar ceva se schimbase. Sau Brittany se uita la ea altfel, văzând lucrurile pe care nu le observase înainte? îşi strecură mâna în jurul taliei mamei ei şi privirile li se

întâlniră în oglindă.

— Sunt gata, mamă. Mergem?

Cumva Brittany ştiu, încă înainte să cerceteze camera, că Sam plecase. Nu era noaptea lui şi el nu dorise să ia nimic de lângă tatăl ei. Şi, deşi inima ei se întristase adânc că el n-a rămas, era în regulă, de asemenea. În concluzie, ce altceva mai era de spus?

Somnul era o binefacere, o odihnă. Când s-a trezit de dimineaţă, Brittany se simţea odihnită, încă mai păstra în memorie fragmentele din visele ei. O auzise pe mama ei vorbind, dar nu ştia sigur ce a spus. Era prea obosită. A băut repede o ceaşcă cu cafea.

— Este sâmbătă dimineaţa, Dunkin. Am o mulţime de lucruri de făcut. Mai bine am face o listă, Dunkin, aşa cum face Sam. Mai întâi să ducem cadouri pentru tata.

Apoi trebuie să vorbesc cu Sheila, apoi…
Vremea era rece. Camionul mergea greu şi se oprea la fiecare semafor.
— Este iarnă, Dunkin. Ascultă ce-ţi spun eu. Este iarnă. Câinele dădu din coadă şi stătu în continuare liniştit pe locul lui. În cele din urmă ajunseră.
— Brittany, dragă, spuse Katherine. Ea stătea pe prima treaptă. Mi s-a părut că ţi-am auzit motorul oprindu-se. Ce surpriză plăcută!
— Este prea frig afară, mamă, spuse Brittany în timp ce urca pe scări, şi nu pot sta prea mult. Am venit doar să aduc aceste daruri pentru petrecerea de diseară.
— Oh, da, ce bine, dragă.
— Mamă, de ce a venit Sam de dimineaţă?
— Sam? Da… a venit pentru micul dejun.
— Micul dejun? Briitany îşi băgă mâinile în

buzunare.

— Da, dragă, a vrut să-l vadă pe tatăl tău. Nouă ne place mult de el.

— Tata a plecat?

— Da, Brittany. A vândut cabana şi trebuiau întocmite şi semnate nişte acte.

Brittany începu să tremure.

— Cabana… n-am ştiut, despre cabană. La ea mă refer. Ida spunea că sunt destui amatori.

— Da, se pare că erau.

— Cred că mai bine plec, mamă. Mai trebuie să mă opresc în câteva locuri. O sărută pe mama ei şi plecă.

Capitolul 12

Elms Home era tăcută când Brittany a intrat pe uşa din faţă. A crezut că asta putea fi salvarea ei, pacea ei. Asta o va ajuta să treacă peste problemele ei. Dar, înăuntrul ei, ştia că niciodată nu-i va trece complet, pentru că nu va înceta să-l iubească pe Sam, cât va trăi.

— Sheila. L-a observat capul roşu de după colţ şi a încercat să zâmbească. Ar fi adus planurile pentru călătoriile la câmp, ca să te uiţi peste ele. Şi noul orar pentru animalele favorite.

— Hei, mulţumesc, Brittany. Bunilor tăi prieteni le-ar plăcea să te salute. Ţi-au simţit lipsa săptămâna asta.

— Am avut de pregătit o festivitate de retragere… Sheila aprobă repede.

— Oh, înţeleg, dar le-ar plăcea să te

salute, dacă tu şi Dunkin aveţi puţin timp. Este un grup jos, în amfiteatru.

— A devenit serios?

Sheila râse.

— Cam aşa ceva. Du-te acolo.

Brittany a aprobat şi l-a urmat pe Dunkin în hol. A dat colţul chiar la timp, pentru a auzi vocea Berthei Hussey răsunând.

— Ei bine, aş fi făcut câteva schimbări, asta este sigur.

Brittany băgă capul pe uşă.

— Întrerup ceva?

— Hah! a spus domnul Fitzgerald. Tu nu ne deranjezi, Brittany. Vino aici şi participă la mica noastră conversaţie.

Brittany a înaintat în faţa camerei, unde se adunase un grup mic.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Pare o conversaţie serioasă. Zâmbi şi se aşeză pe un scaun.

— Serioasă şi neserioasă, spuse Frances. Vorbeam despre ce am fi făcut dacă am fi avut vieţile aşezate altfel.

— Un singur lucru ştiu sigur, spuse domnul Aldrich, rostind greu. Nu mi-ar fi al dracului de frică de lucruri. Frances se uită la el.

— Ţie, frică de lucruri, Irving? Nici nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

— Vreau să spun, frică de lucrurile noi, Frances. Frică de a încerca lucruri noi. Frica este o închisoare a dracului, ştii? Eu spun că aveţi o singură viaţă, aşa că de ce să n-o trăiţi cât merită!

— Câteodată, mă gândesc că mi-ar plăcea să fiu mai serios. Aş risca mai mult, ar fi mai… Bertha îşi scufundă faţa în batista ei de dantelă.

— Dar, Frances, spuse Brittany, ai putea să aduci tristeţe în viaţa ta, luându-ţi acele

riscuri. Tu ai şi avut o viaţă fericită.

Frances s-a mutat pe un scaun lângă Brittany şi şi-a pus mâna pe a ei.

— Toate vieţile au un pic din amândouă, draga mea. Dar, câteodată, riscurile aduc fericiri enorme, pe care nu le-ai schimba dacă n-ai fi curajos.

Jerry Fitzgerald lovi uşor podeaua cu bastonul său greu.

— Ei bine, cetăţeni, hai să tratăm viaţa ca pe un baton de îngheţată. O vom încerca, o vom iubi şi o vom mânca înainte să se topească!

Lacrimile umplură ochii lui Brittany.

— Şi tu, tânără doamnă, spuse domnul Aldrich cu afecţiune, ar trebui să râzi mai mult şi să plângi mai puţin.

— Ai dreptate, spuse ea, ridicându-se de pe scaun. Vă mulţumesc tuturor, adăugă ea şi se grăbi spre culoar, cu Dunkin pe

urmele ei.

Lacrimile nu s-au oprit tot drumul spre casă. Brittany se minuna vag de asta. Nu sperase că erau atâtea emoţii rămase în ea. Se simţi slăbită, dar, începtul cu încetul, acest gol a fost înlocuit.

Sam Lawrence însemna totul pentru ea. Şi, la naiba, dacă avea nevoie de mai mult răgaz, ea i-l va acorda, dar ea nu va sta fără el între timp. Nu putea trăi fără el. S-a gândit că un nou val de lacrimi curgea pe obrajii ei, dar zâmbi.

— Oh, Sam, te iubesc! Voia să deschidă fereastra şi să strige în înălţimi, să stea pe vârful unui munte şi să scrie lucrul acesta pe aripile vântului. Dar, cel mai mult dorea să suspine la urechile lui Sam, iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi.

Şi-a parcat camionul lângă casă şi a fugit pe scări, oprindu-se doar atât cât să

mângâie capul lui Dunkin şi să-l asigure că totul va fi în regulă.

— Totul trebuie să fie în regulă, Dunkin. Trebuie. Dacă vrea să se ducă în Franţa, bine. Îl voi aştepta până când se va întoarce acasă. Îi voi arăta, Dunkin, că totul va fi în regulă. Locul nostru este împreună, nu-i aşa? Şi asta merită orice risc pe care trebuie să mi-l asum.

Şi-a scos jacheta şi a agăţat-o în cuier, apoi se uită după telefon. Căutând în cartea de telefon, ea găsi numărul lui Sam şi-l formă repede, apoi aşteptă. Camera era aceeaşi, nu şi inima ei care bătea sălbatic. Îşi apăsă mâna pe ea şi se rugă.

— Te rog, Sam, te rog, fii acolo... După câteva minute, ea închise. Îşi apăsă buza de jos, impacientată, apoi se gândi. Biroul, bineînţeles! Se îngropa singur în muncă. Formă repede şi oftă de uşurare când auzi

apelul de la celălalt capăt.

— Bună, Jill. Sunt Brittany. Pot să vorbesc cu Sam?

— Brittany, bună! îmi pare rău, dar nu este aici.

— Nu este? Ei bine, l-ai văzut?

— În fugă. S-a năpustit în birou acum puţin timp, purtându-se cam ciudat. L-a îmbrăţişat pe Garry, iar pe mine m-a sărutat pe obraz. Apoi a dat câteva telefoane, ne-a spus că suntem minunaţi şi a plecat murmurând ceva despre benzină, şi despre un nou început al vieţii. Nu am înţeles prea mult, Brittany, dar niciodată nu se ştie cu Sam…

— Nu, presupun că nu… Vocea ei tremura când puse receptorul în furcă.

— Oh, Sam, unde eşti? Am nevoie de tine, iubitul meu. Cum pot să-mi asum un risc, dacă omul din cauza căruia risc dispare?

Pe la ora opt în seara aceea, Brittany era extenuată. Telefoanele ei pentru Sam ajunseseră la trei sau patru pe oră şi fiecare apel era fără răs puns. Se simţea din ce în ce mai dezamăgită. Luă o farfurie cu creveţi, pe care mama ei o trimisese împreună cu alte resturi de la petrecere, dar înăuntrul ei, nu era loc pentru nimic. Gândul la Sam o consumase el era tot ce-i trebuia.

Câteva ore mai târziu se îndreptă spne pat şi căzu aproape instantaneu într-un somn lungişi fără vise. Dunkin se trezi primul, lingându-i mâna care căzuse peste marginea patului.

Brittany deschise un ochi, apoi îl închise repede, pentru a nu fi orbită de strălucirea soarelui care inundase camera. Era tot în blugi şi cu un pulover şi se simţea groaznic.

Sam… nu-l găsise pe Sam. Dintr-odată, trezită, s-a dat jos din pat şi s-a îndreptat către duş. Ei bine, îl va găsi astăzi. Nu contează unde era, îl va găsi şi-i va spune cât de mult îl iubeşte.

Apa fierbinte cădea pe corpul său gol, făcându-i carnea să tremure şi zâmbi printre picăturile de apă. Azi era o zi nouă. Ea nu se va gândi la ziua de ieri sau la cea de mâine. Se va gândi doar la ziua de azi.

Când Sam nu răspunsese la telefon încă, pe la prânz, Brittany îl sună pe tatăl său. Locuise singură destul timp, pentru a-şi implica părinţii în problemele sale, dar poate că tatăl său avea o idee unde putea fi Sam.

Vocea lui Gordon Winters era înceată şi gânditoare când reflectă asupra întrebării ei.

— Ei bine, Brittariy, n-ai vorbit cu el?

— Nu, tată, şi trebuie. Este important. Şi mama a spus că s-a oprit pe la voi ieri.
Era o urmă de zâmbet în vocea tatălui ei, când a răspuns:
— Ei bine, da, a trecut pe aici. Noi… am avut nişte afaceri de rezolvat. Dar acum nu este aici.
Bineînţeles că nu era acolo! s-a gândit ea.
— Nu ştiu, tată, dar credeam că poate ai idee unde este, sau dacă a plecat într-o excursie. A pomenit despre ceva de genul ăsta? Nu răspunde nimeni la apartamentul lui.
— Ei bine, Brittany, sunt sigur că Sam este pe undeva pe aproape. Nu te îngrijora. Tu încearcă în continuare să suni la apartamentul lui. La revedere, draga mea.
Brittany se holbă la telefon. Tatăl ei părea în apele lui. Şi de obicei nu întrerupea conversaţiile cu ea atât de brusc. Ce se

petrecea acolo? Dar ea nu-şi făcea griji pentru tatăl său, nu acum.

Păşi în camera de zi şi formă numărul lui Sam, încă o dată, apoi se opri. Cheia! Era încă aici? Alergă până la sertarul din hol şi iată, era acolo, cheia de la apartament, cheia pe care el o lăsase la ea. În cazul în care avea nevoie de el, a spus.

Să aibă nevoie de el? Ea nu ştiuse niciodată că animalul uman era capabil de aceste nevoi. Inima ei s-a oprit, o durea capul şi o scotea din minţi această situaţie. S-a uitat întâi la cheie, apoi privi în jos spre Dunkin, cu o scânteiere în ochi.

— Dunkin, pregăteşte-te. Ne mutăm! înainte să se gândească la asta de două ori, îşi luă o cămaşă de noapte din dulap, o periuţă de dinţi, o cutie de mâncare pentru câini şi alte câteva lucruri necesare, apoi îşi îmbrăcă jacheta şi

examină încă o dată casa. Ea va fi acolo să-l iubească, orice s-ar întâmpla…

Înainte ca ea şi Dunkin să iasă pe uşa din faţă, Brittany observă vremea. Ningea şi o lumină blândă împrăştia acea sclipire în lumina soarelui.

Era minunat. Îşi înălţă capul, deschise gura şi întâmpină fulgii de nea care aterizau pe obrajii şi limba ei.

— Este un semn, Dunkin. Un semn norocos. Au coborât scările atenţi, Dunkin alunecând şi derapând pe ultimele două trepte.

— Fii atent, băiatule! îi spuse Brittany, râzând. Trebuie să fim într-o formă bună, pentru Sam.

Camionul aştepta, iar Brittany, ţinând cheia strâns în mână, simţi că, în sfârşit, totul era aproape bine. Zăpada cădea mai abundent, dar ea intră pe strada

principală, care avea s-o ducă în partea de sud a oraşului şi la Sam. Zâmbi în timp ce manevra camionul printre maşinile parcate, acoperite cu un strălucitor de zăpadă. Iubea zăpada, tăcerea şi frumuseţea neatinsă.

Dar cel mai mult îl iubea pe Sam.

Pentru un moment, ochii ei se îndreptară spre un câine mic, care stătea mai departe de trotuar. Era zăpăcit de zăpadă, încercând să prindă fulgii cu labele. Brittany zâmbi la vederea lui, în timp ce şi-l amintea pe Dunkin când era mic, cum lătra furios către zăpadă.

În timp ce se apropia, observă un băieţel în jur de opt ani, ieşind dintr-o casă de pe partea opusă a străzii, uitându-se în jur şi strigând câinele. Animalul îşi întoarse capul şi alergă spre băiat.

Brittany apăsă frâna cu putere şi se

înclină spre volan, trăgându-l spre dreapta. Dar, suprafaţa alunecoasă a zăpezii îi făcu frâna nefolositoare şi cum câinele o şterse spre un loc sigur, camionul sări peste bordură.

Ultimul lucru pe care l-a auzit Brittany a fost scrâşnetul oribil al metalului, când acesta s-a lovit de un trunchi gros de stejar.

Capitolul 13

Vocea lui Sam. Îl găsise, în sfârşit! Fusese… Unde fusese? Brittany şi-a ridicat încet pleoapele, apoi le-a coborât, mâna mişcându-se instinctiv spre locul dureros de la cap. Când degetele atinseră umflătura, tresări. Ce se întâmpla?

Auzi din nou vocea profundă şi minunată a lui Sam. Şi acum îi pronunţa numele. Brittany Winters. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur, apoi a gemut.

Un accident. Câinele… zăpada… şi acel copac uriaş care s-a prăbuşit în faţa ei. Şi-a lăsat bărbia în jos şi şi-a privit corpul slăbit. A privit spre gleznă şi a observat un bandaj gros înfăşurat în jur. Şi pantoful ei era lângă ea, pe cearceaf.

Dunkin!

— Sam!

Perdelele albe s-au tras. Sam era acolo, aplecat peste ea, îmbrăţişând-o şi şoptindu-i numele.

— Tu ştii chiar cum să sperii un tip.

Donkin. Oh, Sam, Dunkin era cu mine:

— Sss, scumpo. A sărutat-o pe frunte. Este bine. A ieşit din chestiaasta mai bine decât ai ieşit tu. Este un paznic nemaipomenit, Brittany. Nu ar fi lăsat niciun medic să se atingă de tine, până nu i-au arătat ID-urile.

A respirat adânc, pleoapele închizându-i-se pe jumătate.

— Sunt atât de uşurată că este în regulă.

— Şi eu sunt atât de fericit că tu eşti în regulă. Dacă ai şti cât de îngrijorat am fost.

S-a uitat la el. Totul era atât de nesigur, de înceţoşat. Îşi dorea să poată gândi mai limpede.

— Sam, cum ai ştiut… cum ai ştiut că sunt aici?

— Deoarece, scumpă doamnă, singurul tău act de identitate – se pare că ţi-ai uitat poşeta acasă - era o cheie de la apartamentul meu. Am etichetat-o cu adresa mea când ţi-am dat-o.

S-a aşezat lângă ea şi i-a luat ambele mâini într-ale sale. Vocea lui era răguşită şi încordarea răzvătea din cuvinte.

— Brittany, unde te duceai?

Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet uşor.

— Eu… voiam să mă mut cu tine. Eu şi Dunkin… noi eram gata să ne asumăm acest risc.

Şi-a scuturat capul încet.

— Nu, scuză-mă, noi suntem gata să ne asumăm acest risc. O lacrimă rătăcea pe obrazul ei. Sam, te iubesc, şi vreau să fiu cu tine. Ne vom descurca noi, într-un fel.

Şi-a strecurat mâinile sub capul ei şi a apropiat-o de el pentru a o săruta.

— Oh, ne vom descurca, nu-i aşa?

S-a gândit că-i era greu să vorbească, să-i spună că era în inima lui, ce plănuise în cele două nopţi nedormite. Pentru moment, s-o ţină în braţele sale era de-ajuns.

— Sam, nu gândesc prea clar. Credea că este, probabil, un vis. Un vis cu Sam, iubind-o ca pe ochii din cap. Acei ochi frumoşi…

— Sunt medicamentele, Brittany. Ţi-au dat nişte calmante pentru gleznă şi pentru cele două cusături de la picior. Sprâncenele i s-au unit cu îngrijorare. Nu-ţi face griji, nu este nimic serios. Deocamdată, eu cred că eşti sexy.

— Sam… Fâşâitul perdelelor apretate şi intrarea unui domn îmbrăcat în alb au

oprit cuvintele ei somnolente.
— Ei bine, văd că. Eşti trează, domnişoară Winters. Eu sunt doctorul Stanwick. Ea zâmbi uşor. Ai venit cu un cucui destul de mare, dar nu este nimic îngrijorător, dar nu este niciun semn că ar exista o contuzie, l-am spus domnului Lawrence la ce trebuie să fie atent.
Sam zâmbi.
— M-au informat amănunţit despre tine.
Doctorul continuă cu aceeaşi voce calmă.
— Calmantul este cauza slăbiciunii tale şi ceea ce te face să dormi. Doza a fost chiar puternică. Vei dormi bine când vei pleca de aici. Şi asta va fi reţeta mea, somnul! i-a zâmbit lui Sam şi i-a strâns mâna. Mi-a părut bine că te-am întâlnit. Ai grijă de ea şi puteţi pleca oricând doriţi. S-a îndreptat către ieşire, apoi s-a întors pe jumătate către ei. Oh, puteţi lua şi câinele de la

biroul asistentelor. Cred că mănâncă un castron cu cereale. A fost tot ce am găsit.
Brittany zâmbi, apoi îşi îndreptă toată atenţia spre Sam, care o ridicase în braţe, ţinând-o strâns la pieptul său. S-a simţit slabă şi puternică, grea şi imponderabilă, toate acestea la un loc.
— Oh, Sam, nu trebuia să fie aşa, ştii. Aveam totul plănuit… Vocea ei era abătută şi se străduia să-şi ţină ochii deschişi.
— Nu, nu trebuia să fie aşa… Dar atâta timp cât te am cu mine… Oh, Brittany, tu eşti viaţa mea. Un zâmbet uşor îi flutura pe buze când pleoapele i-au căzut grele.
Zăpada se oprise şi transformase din nou totul într-o lume de basm.
Sam zâmbi fericit în noaptea întunecată. Brittany era întoarsă spre el; era învelită cu o pătură călduroasă, iar capul ei se odihnea pe umărul lui. Pe locul lui din

spate, Dunkin sforăia confortabil, în ultimele două ore, Brittany a deschis ochii de câteva ori, murmurând somnoroasă, apoi aţipea din nou fără să întrebe unde era sau de ce.

Luminile din brazi sclipeau, când Sam trecu printre ei, iar aleea îngustă până la cabană era luminată de uriaşa lună de pe cer. Lângă el, Brittany se agita.

— Suntem aici, scumpo. A parcat maşina lângă intrare şi a oprit motorul. Brittany a deschis ochii şi a privit afară, în noaptea întunecată. Viziunea ei fusese corectă, a văzut zăpadă scăldată în lumina lunii şi cabana luminată.

— Sam…

— Hai, vino! A deschis uşa de la maşină şi a fost lângă ea, înainte ca mintea ei somnoroasă să se limpezească. Dintr-o singură mişcare, îşi strecură mâinile sub

ea şi o scoase uşor din maşină.

— Cred că trebuie să-ţi spun ceva, a murmurat ea la pieptul lui.

— Aşteaptă.

După ce Dunkin s-a dat jos, Sam a închis uşa cu genunchiul şi s-a îndreptat încet către scări, ducând-o pe Brittany în casă.

— Eşti destul de trează ca să ştii că te-am trecut peste prag.

— Da, a suspinat ea răguşit. Dar, Sam, este pragul altcuiva. Cabana a fost vândută.

Sam era tăcut când mergea spre canapea şi a lăsat-o uşor pe perne. Căutând neîndemânatic în buzunar, scoase un plic şi-l puse în poala ei.

Brittany s-a uitat la el un moment, apoi la Sam. Figura lui era conturată de lumina aurie a focului.

— Sam, ce se întâmplă aici?

— Aşteaptă, am amestecat totul din întâmplare. Când s-a aşezat pe pătura de lână, a observat o găleată cu gheaţă în spatele lui şi un şal înflorat. Camera era primitoare şi caldă datorită focului mare, făcut cu grijă, iar becurile luminau slab colţurile întunecate. Apoi, inima ei a început să bată nebuneşte uitându-se în ochii căprui ai lui Sam.

L-a sărutat mâinile şi s-a aşezat lângă ea, apropiindu-şi capul de al ei.

— Brittany, vrei să te măriţi cu mine?

Inima ei s-a oprit.

— Oh, Sam… Nu dorea ca lacrimile să apară, plânsese destul, pentru o viaţă întreagă, dar atunci când au venit, el a sărutat-o şi le-a îndepărtat de pe faţa ei.

— Acesta este un da?

— Oh, Sam, te iubesc atât de mult. Ştii asta, dar eşti sigur? Sunt atâtea lucruri pe

care trebuie să ni le spunem.

Sam a dat din cap în semn de încuviinţare, apropiindu-se de obrazul ei.

— Dar nu până când nu primesc un răspuns.

Brittany i-a apropiat capul şi gura de ale ei, pulsul devenindu-i mai rapid. Cuvintele păreau nesemnificative pe lângă sentimentul incredibil care o învălui, dar se retrase încet şi murmură lângă buzele lui:

— Da, iubitul meu. Când vrei tu. Acum, mâine, anul viitor… atâta timp cât te am lângă mine.

Braţele lui au înconjurat-o, ţinând-o cu pasiune.

— Va fi bine, Brittany, îţi promit.

Ea încuviinţă uitându-se la el cu o privire insistentă, la ochii lui căprui şi înceţoşaţi.

— Şi asta? îşi lăsă mâna să cadă şi simţi

marginea tare a plicului.

— Un cadou de nuntă.

A luat plicul din mâinile lui şi s-a uitat la el.

— Ales cu mare grijă şi dragoste.

Brittany şi-a înclinat capul într-o parte.

— Cam sigur pe tine, nu-i aşa?

— Acesta nu este un zbor de noapte pe care ţi l-am propus aici, Brittany Ellsbeth.

— Hmm. Deci, drumul la inima unei femei este… Şi-a fluturat genele către el. Plicul, te rog.

În ciuda glumei ei, mâinile îi tremurau când a scos o bucată de hârtie din plic. Ochii i s-au plimbat pe ea o dată, apoi încă o dată, apoi foaia a alunecat din mâinile ei şi a zburat uşor pe podea.

— Voi petrece o noapte întreagă sărutând un chip udat de lacrimi? S-a aplecat înainte şi şi-a frecat faţa de obrazul ei.

Pare o ruşine, când sunt atâtea părţi minunate pe care să le săruţi.

— Tu… tu ai cumpărat cabana…

— Prima mea adresă stabilă de când am împlinit nouăsprezece ani, zise el mândru. După părerea mea, o putem folosi în weekend-uri şi în vacanţe sau chiar mai des, dacă vrem. Este destul loc pentru primii patru copii şi apoi putem construi o cameră confortabilă pentru noi, dacă va trebui.

— Ţi-am spus vreodată că mama a fost geamănă?

Brittany nu putu decât să-şi scuture capul. Oh, Sam.

— Ei bine, va fi timp destul pentru asta. Şi, eventual, ne putem muta balansoarele aici, când ne retragem.

— Sam, potoleşte-te. L-a acoperit buzele cu degetele. Trebuie să ştiu… despre

gândurile tale, cum ai ajuns la asta? S-a aşezat confortabil pe canapea, lângă ea, şi a cuprins-o cu braţele.

— A fost „jocul”, Brittany, „jocul“ care m-a făcut în final să văd lucrurile clar. Acum şi întotdeauna în viaţă, întâlneşti spiritele înrudite şi când am intrat în „jocul” ăsta, am realizat că al meu era înrudit cu al tatălui tău. Semănăm atât de mult în ceea ce vrem de la viaţă, în privinţa lucrurilor pe care le iubim, a nevoilor pe care le avem. Şi până la tine am catalogat mariajul ca pe o unire a tuturor acestor lucruri. Dar tatăl tău le avea pe toate, şi mai mult. Am discutat mult, mult timp. El şi eu.

— Sâmbătă dimineaţă?

— Da, înainte să vin aici, s-o caut pe Ida şi să îndrept lucrurile.

Degetele lui se mişcau uşor prin părul ei; i

l-a dat pe spate şi i-a sărutat vârful urechii.

— Dar am vorbit şi la petrecere. Am ştiut imediat cum te-am văzut în noaptea aceea că, orice s-ar fi întâmplat, nu puteai ieşi din viaţa mea. Tatăl tău a fost un consilier înţelept. Voiam să fiu sigur că sunt bun pentru tine, cu toate că ştiam că viaţa mea ar fi fost lipsită de valoare, fără tine. El m-a ajutat să văd o mulţime de lucruri clar. Cartea pe care am spus că o voi scrie, de exemplu.

— În Franţa… Vocea ei era un suspin.

El a încuviinţat.

— Este simplu. O excursie pentru luna de miere, să poţi înţelege realitatea. Şi-i vei întâlni şi pe finii mei. Cine ştie? O sărută pe păr. Poate că asta ne va da câteva idei… şi pe urmă ne vom întoarce şi voi scrie cartea aici, cu inspiraţia mea

propice, bineînţeles. Cuvintele lui erau suspine lângă obrazul ei. Şi, indiferent ce se va întâmpla după aceea, ne vom descurca împreună.

— Ştii ce cred eu? întrebă ea incapabilă să mai audă altceva, fără să plângă. Gura ei o căută cu seducţie pe a lui, iar degetele se jucau cu nasturii de la cămaşa lui. Sam putu ghici într-o secundă.

— Îmi vrei corpul.

L-a descheiat ultimul nasture de la cămaşă şi şi-a strecurat mâinile înăuntru, pentru a-i simţi pielea caldă.

— Şi sufletul.

— Sunt într-o dispoziţie foarte bună, iubita mea. Mai este ceva? Mâna lui alunecă sub puloverul ei; Sam îi privi ochii care deveniseră strălucitori, iar degetele lui îi acoperiră sânul.

Lacrimile veniră, rostogolindu-se pe

obrajii ei, iar corpul ei îl presa pe al lui cu o dorinţă arzătoare.

— Mi-ai dat totul, Sam, suspină ea. Dragostea ta, locul acesta… Buzele lui umede îi atinseră faţa şi el simţi urgenţa dragostei lui agitându-se printre muşchi.

— Şi este pentru totdeauna, Brittany, îi promise el cu o voce răguşită.

— Fără nicio îndoială.

— Şi este bine?

I-a muşcat buza încet şi a simţit fiorul care-i străbătea tot corpul.

— Nicio altă idee?

— Oh, multe alte idei… Mâna lui îi mângâie corpul cu dorinţă.

— Şi o a treia idee…

Ea simţi o fierbinţeală când degetele lui o mângâiau încet.

— Dar îţi voi opri eu acele idei, Brittany a mea.

Şi, cu dragoste, corpurile lor se rostogoliră pe canapea, ca şi cum spectacolul ar fi început.

Sfârşit